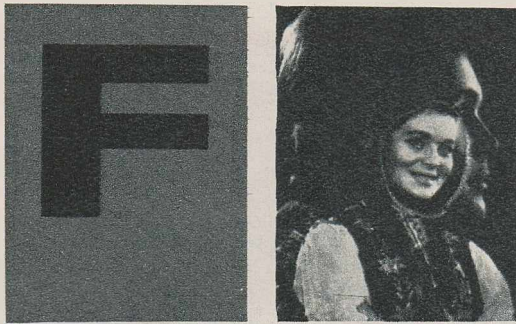

22
68

LACARA

VOL. XVII
N. (678)
MAY 1968

COPERTA NOASTRĂ
Cîntăreata de muzică populară Angela BUCIU.
Fotografie de S. STEINER

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL execuția la Combinatul poligrafic «Casa Școlii»

Prezentarea artistică: Vasile OLAC

INTERVIU DE 5 MINUTE

RITMICITATE PE ȘANTIERELE INDUSTRIEI UȘOARE

— Care sînt noutățile de ultimă oră în domeniul de activitate de care răspundeți?

Răspunde ing. R. MAYER, director în centrala Băncii de investiții.

— Pentru intrarea în funcțiune la termen sau chiar înainte de termen a noilor obiective economice, conducerea de partid și de stat a trasat sectoarelor construcției-montaj sarcina de a realiza ritmic producția pe șantiere încă din primul trimestru al anului. Direcția noastră din Banca de investiții, prin urmărirea riguroasă a mersului lucrărilor pe șantierele Ministerului Industriei Ușoare, ținește tocmai scopul enunțat mai sus. Rezultatele înregistrate în primele patru luni din 1968 sînt, în comparație cu anul trecut, cu mult mai bune. Exprimare procentual, aceste rezultate reprezintă 31,7% din planul anual. Ritmicitatea lucrărilor de investiții ale industriei ușoare este atestată de numeroase exemple, printre care noile capacități de producție de la Fabrica de lînă integrată-Constanța (1 500 tone lînă fire pieptă-nate) și de la Întreprinderea textilă-Pitești (1 875 tone fire cardate), care vor intra în funcțiune la termenul planificat, adică în trimestrul II al acestui an. Construcția unor unități noi, de mare capacitate — Filatura pentru fire din fibre chimice și bumbac-Oltenița sau unitatea integrată de țesături din lînă, fire artificiale și sintetice «Argeșeană»-Pitești — care trebuie să-și înceapă producția în trimestrul IV 1968 și respectiv în 1969 și 1970, înregistrează însă rămîineri în urmă.

Alte noutăți: s-a deschis finanțarea, deci s-au inaugurat șantierele fabricilor de confecții din Tg. Secuiesc și de tricotaie de lînă pură de la Miercurea Ciuc.

ACȚIUNI DE MARE IMPORTANȚĂ ECONOMICĂ ȘI SOCIAL-CULTURALĂ

Măsurile adoptate de conducerea partidului și statului cu privire la îmbunătățirea organizării administrativ-teritoriale a țării au găsit un larg și favorabil ecou și în județul Ialomița.

Dorind să cunoaștem preocupările actuale în vederea aplicării în practică a măsurilor care decurg din îmbunătățirea organizării administrativ-teritoriale a județului Ialomița, ne-am adresat tovarășului Ștefan IACOB, prim-vicepreședinte al Consiliului popular județean provizoriu, cu rugămîntea de a ne răspunde la cîteva întrebări.

— Ce elemente noi apar prin delimitarea municipiului Călărași, a orașelor și comunelor din raza județului Ialomița?

— Comisia județeană de partid și de stat, alcătuită din cadre de specialitate, a întocmit un studiu, pe baza unor ample analize efectuate cu sprijinul și participarea largă a numeroși cetățeni din localitățile județului, o amplă sinteză a tuturor acestor sugestii. La baza propunerilor elaborate de comisia județeană au stat condițiile concrete, specifice județului nostru, legăturile economice, comunitatea de interese și tradiții, schimbările calitative intervenite în ultimii ani în structura populației, dimensiunile și condițiile de viață ale orașelor, comunelor și satelor.

În propunerile comisiei cu privire la delimitare se prevede reducerea numărului comunelor de la 85, cîte există în prezent, la 53. S-a avut în vedere faptul că unele sate mici (cu 10-20 familii) nu au perspective de dezvoltare, avînd o putere economică redusă și ocupînd mari suprafețe de teren arabil. Cele 53 de comune propuse sînt localități mari, cu largi perspective de dezvoltare, cum ar fi comuna Borcea, cu 23 978 ha și cu 10 517 locuitori; Dor Mărunt, cu 18 285 ha și cu aproape 10 000 locuitori; Cuza Vodă, Dragoș Vodă, Tocareni, Dragalina și multe altele.

— Ce îmbunătățiri economice și sociale se vor înregistra în dezvoltarea viitoare a localităților din județ?

— Prin centralizarea fondurilor provenite din contribuția voluntară bancară și prin muncă a locuitorilor, a fondului de electrificare precum și a creditelor alocate prin bugetul local, se vor putea construi o serie de obiective social-culturale și edilitar-gospodărești. Sînt prevăzute lucrări de construcții pentru localități noi de cămine culturale, dispensare sanitare, grădinițe, brutării etc. Acestea se vor putea înfăptui mai ușor cu forțele unite în comun, mari și puternice din punct de vedere economic.

— Care sînt acțiunile ce se preconizează în viitorul apropiat pentru transpunerea în viață a acestor preocupări?

— În prezent se află în studiu întocmirea unor schițe de sistematizare pentru toate comunele din județul nostru. La aceste lucrări de mare amploare, care vor dura mai mulți ani, vom începe cu comunele mai mari și cu orașele noi. Avem în vedere crearea unor centre civice în mijlocul comunei, unde vor fi amplasate principalele construcții social-culturale, cum ar fi căminul cultural, școala, dispensarul, baia comunală, unitățile comerciale. Prin această concentrare se vor putea realiza mai ușor lucrările de amenajare a trotuarelor, canalizarea, alimentarea cu apă, electrificarea și alte elemente care vor contribui la ridicarea comunei pe o treaptă su-

perioară de civilizație.

Delimitarea noilor centre de comune și a satelor ce le aparțin, parcelarea terenurilor din aceste vetre și atribuirea lor cetățenilor care doresc să-și construiască case în noile reședințe de comune este de asemenea o acțiune importantă în curs de desfășurare.

Comisia județeană de partid și de stat, pe baza unor studii temeinice, a propus înființarea orașului Tândărei. Această localitate întrunește toate elementele urbanistice necesare și are largi perspective de dezvoltare economică și social-culturală. Schița de sistematizare a viitorului oraș va fi reactualizată la proporțiile și necesitățile noii funcționalități a orașului.

CE E NOU ÎN COMERȚ?

Într-un interviu acordat revistei noastre, Ioan BUCȘA, secretar general în Ministerul Comerțului Interior, a arătat că în toate județele au fost constituite direcții comerciale, organizate pe bază de gestiune economică proprie. Direcțiile comerciale — a arătat el — sînt de mai multe categorii, în raport cu volumul mărfurilor desfăcute cu amănuntul în unitățile comerțului socialist de pe teritoriul județului. Ele au sarcina de a coordona activitatea tuturor sistemelor comerciale, inclusiv cele ale Departamentului pentru valorificarea legumelor și fructelor, Oficiului național de turism, Centrocopului, Ministerului Industriei Alimentare și Ministerului Industriei Ușoare. Au fost trimiși în noile județe specialiști din minister care, în mod practic, la fața locului, contribuie la îndrumarea noilor organe comerciale. În ce privește avantajele noii organizări, secretarul general al Ministerului Comerțului Interior a subliniat concentrarea, la nivelul județelor, a unui complex de mijloace umane și materiale, precum și eliminarea verigilor intermediare, ceea ce va da un nou impuls modernizării și dezvoltării rețelei de desfacere, îmbunătățind substanțial condițiile de aprovizionare și de servire a populației. Constituirea direcțiilor comerciale județene va contribui la apropierea punctelor de aprovizionare cu ridicata de rețeaua comercială cu amănuntul, la scurtarea căilor de circulație a mărfurilor, la reducerea cheltuielilor privind transportul, staționarea și depozitarea acestora. În același timp, a spus în încheiere Ioan Bucșa, restrîngerea razei teritoriale, degajarea de unele sarcini mărunte, cu caracter administrativ, va asigura noilor direcții comerciale posibilitatea unei mai largi operativități în ce privește îndeplinirea atribuțiilor lor.

DIN AGENDA LUPTEI CU SECETA

Din păcate, sursele de apă din comuna noastră sînt foarte puține. Mai exact: există. Pîriul Năianca a secat complet. Freatică e la adîncimi mari. Dar nu stărnesc brațele încrucișate. Facem totul ca să registrăm pierderi cît mai puține. Aduca apă de la 60 km, de la Ojasca. În fiecare noapte cisternele poposesc în gara Săhăteni. Căminile, lucerna, legumele și școala de copii primesc în fiecare zi apa după care tînjesc. Oile le-am dus în pădurea ocolului și în comuna Pîrscov. Un ajutor prețios primim din partea unor unități ale forțelor armate.

Grigore T. VIȘC
președintele C.A.P.-Săhăteni
județul Buzău

Cele trei cooperative agricole din comuna Urziceni și-au propus să irige suprafețe mai mari față de cele planificate. La C.A.P.-Urziceni se irigă 268 hectare, care 20 ha grădină, 40 ha porumb, 18 ha grîu, 90 ha orez, 100 ha lucernă. La C.A.P.-Ciocîrlia țărani cooperatori irigă 83 hectare și 80 ha lucernă. La C.A.P.-Manastir se vor iriga, în afara celor 227 ha planificate inițial, încă 45 ha. Unitățile agricole dispun de toate agregatele necesare. Cadrele tehnice din S.M.T. asigură în permanență asistența tehnică.

Un ajutor prețios în această campanie îl dau elevii. Astfel, în ziua de 12 mai, de tineri din Urziceni au udat puieți și răsadurile de flori. 300 tineri din Manastir au udat în aceeași zi 1 ha de pepeni, iar de școlari din comuna Ciocîrlia au pus la rădăcinile a 200 pomi și arbuști.

Dobre HARALAM
secretar al Comitetului orașenesc P. Urziceni

Încă în urmă cu două săptămîni, cooperativa noastră a forat 40 de fîntîni. Acum forează încă 57. Se lucrează fără întrerupere. Dispunem și de însemnate cantități de îngrășăminte chimice pe care le folosim în mod cel mai rațional. O atenție deosebită acordăm lucrărilor de întreținere, pe care executăm în asemenea chip încît să nu pierdăm apa din sol.

Gheorghe IONI
vicepreședinte al C.A.P. din comuna Satul M. județul I.

AȘTEPTĂM UN RĂSPUNS

Revista «Flacăra» a publicat la 4 mai a.c. (în nr. 19-675) un reportaj-anchetă intitulat «De ce n-avem pește?», scris de redactorul nostru George Ciudan.

Apariția acestui material se înscrie în preocuparea permanentă a presei noastre, în ansamblul ei, de a analiza în mod critic lipsurile și neajunsurile ce se manifestă în diferite sectoare, de a dezvălui cauzele acestora, de a arăta căile pentru înlăturarea lor. Pornind de la realitatea de necontestat că producția de pește — cu toate succesele înregistrate în ultimii ani — nu satisface încă cerințele populației, în reportajul-anchetă am menționat unele cauze ale rămînerii în urmă ale acestei ramuri de producție și, cu argumente concrete, am subliniat deficiențe, am arătat posibilități nefolosite și erori, făcînd unele propuneri.

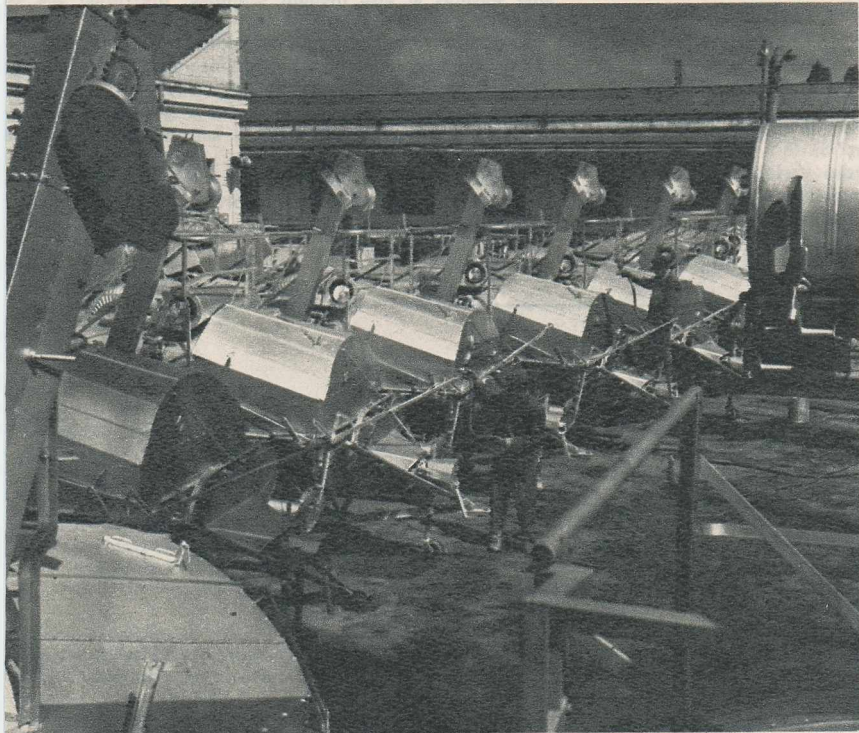
În societatea noastră socialistă s-a încetățenit practica de a trata cu seriozitate și răspundere sesizările presei. Această atitudine nu este numai o urmare a respectării unor măsuri stabilite prin decret al Consiliului de Stat, ci și rezultatul însușirii unui înalt principiu etic, legat organic de dorința firească de progres a noastră, a tuturor.

Ar fi fost normal ca apariția acestei anchete — care urma la scurt interval după apariția în ziarul «Știința» a altor două articole-anchetă deosebit de documentate, pe aceeași temă — să prilejuiască o analiză temeinică la factorii răspunzători de situație, printre care și tovarășii din conducerea Consiliului Superior al Agriculturii, analiză care să se soldeze cu măsuri eficiente.

În loc de a acționa pe linia redresării situației existente, în măsura în care aceasta privește și departamentul de care tov. Barbu Popescu răspunde, în loc de a analiza lipsurile concrete semnalate și a căuta mijloacele și soluțiile cele mai bune care să ducă la creșterea producției de pește, primul-vicepreședinte al Consiliului Superior al Agriculturii, șeful Departamentului de îmbunătățiri funciare, după ce a făcut presiuni inadmisibile în cabinetul său asupra redactorilor noștri, a convocat o conferință de presă al cărui conținut principal a fost denigrarea celor care au sesizat în presă lipsurile la care ne referim. Folosind un ton despre care tot ce putem spune mai decent este că era deplasat, într-un limbaj abundînd în imprecății și amenințări, încercînd să denatureze sensul și conținutul anchetei noastre, tov. Barbu Popescu a căutat să intimideze și să compromită pe reprezentanții revistei «Flacăra» la conferința de presă, insinuînd la adresa autorului materialului citat acuzații ținînd de un stil pe care noi toți îl creдем, și continuăm să-l credem, de mult și definitiv dispărut din viața publică românească.

N-am fi făcut public acest incident care nu caracterizează, ci dimpotrivă, tipul de relații existent între reprezentanții opiniei publice, ziaristi și tovarășii din conducerea diferitelor foruri de stat, dacă, ulterior, Consiliul Superior al Agriculturii ar fi acordat totuși atenția responsabilă cuvenită fondului problemelor pe care articolul nostru, ca și articolele publicate de «Știința», le ridică.

Pentru că dacă redactorii noștri s-ar putea eventual lipsi de scuzele tov. Barbu Popescu, economia noastră nu se poate lipsi de o analiză serioasă, repetăm, a fondului problemelor citate. Așteptăm, așadar, răspunsul la problemele de fond.

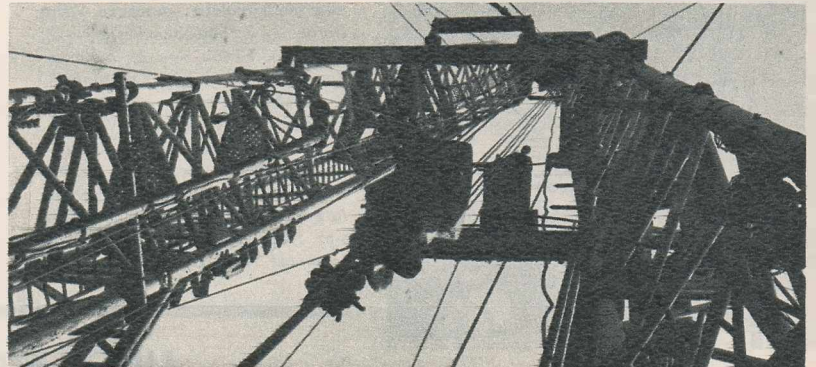

Uzinele «Semnătoarea». Un aspect de pe platoul de încercare a combinelor. Din 1956 și pînă azi numărul total al combinelor fabricate aici se apropie de 50 000.

SONDE-LABORATOR LA CÎMPINA

La Institutul de cercetări foraj-extracție din Cîmpina au fost puse la dispoziția specialiștilor cinci sonde adînci, cu ajutorul cărora vor fi experimentate o serie de lucrări teoretice elaborate în ultima vreme. Căutările actuale ale cercetătorilor vizează în principal optimi-

Rezultate deosebit de importante s-au obținut în special în cadrul Trustului de extracție-Ploiești, prin consolidarea formațiunilor din subteran cu materiale plastice. Metoda s-a dovedit utilă, iar în prezent se urmărește extinderea aplicării ei prin folosirea rășinilor epo-

În zona petroliferă de lângă Tirgoviște, o instalație de foraj 3 DH-200 înaintează spre adîncimea de foraj de 6 000 m.

zarea lucrărilor de foraj, iar aceste sonde-laborator își vor desfășura, o vreme, programul de săpare conform unor metodologii noi, stabilite în institut. Pe această linie sînt în curs de elaborare nu mai puțin de 50 studii complexe. Ele indică nu numai modul de evoluție a diferitelor procese, dar și etapele indispensabile privind dirijarea și conducerea corectă a operațiilor de foraj.

xidice. Acestea înlătură fenomenul de îmbătrînire prematură pe care o comportă actualele mase plastice injectate. De asemenea, pentru a se putea înlătura cu eficiență sporită blocajele survenite în timpul forajului sau în timpul exploatarei, aici s-au elaborat o serie de rețete pentru tratamente cu substanțe tenso-active neionice.

C. TEODOR

CU 140 KM PE ORĂ

În momentul de față se naște o șosea pe care mașinile vor putea alerga, fără restricții, cu o viteză de 140 km la oră. Este vorba de autostrada care va lega Capitala de Pitești. Viitoarea arteră nu va mai ieși din Capitală prin Chitila, cum se întîmplă acum, ci prin cartierul Militari, ocolind pe o distanță de 100 km, adică pînă la Pitești, absolut toate localitățile aflate în cale. În același timp, noua autostradă a fost proiectată în așa fel încît toate elementele sale constructive vor permite circulația cu viteză mare. Încrucișările directe cu liniile de cale ferată vor fi evitate prin construirea de intersecții la diferențe de nivel.

Lățimea noii autostrăzi va fi de 7,50 m., avînd pe margine borduri albe menite să delimiteze partea carosabilă. Construirea ei a început în primele zile ale acestei

primăveri, lucrările fiind mai avansate în dreptul localității Ciorogirla și a Găeștilor. Așa cum s-a prevăzut de la început, autostrada va trebui să fie terminată și dată în folosință la sfîrșitul anului viitor. În acest fel în viitor distanța dintre București și Pitești va fi parcursă cu mașina în mai puțin de o oră.

Lucrurile nu se vor opri însă aici. Pe măsură ce traficul rutier între București și Pitești va crește (să nu uităm că Piteștiul va fi în viitorul apropiat centrul industriei noastre de automobile), noua autostradă va căpăta și a doua bandă, paralelă, asemănătoare celei care se construiește acum, circulația urmînd a se face în sens unic. Între cele două benzi proiectele prevăd amplasarea unei zone verzi, plantate pe toată lungimea de 100 km.

F. URSEANU

S-A GĂSIT UN ELEFANT!

Un copil din comuna Hirșești (județul Argeș), jucîndu-se pe malul riului Cotmeana, a făcut, fără voie, o interesantă descoperire paleontologică. Scormonind pămîntul lutos, el a dat peste niște oase de o mărime puțin obișnuită. Cîteva zile mai tîrziu, biologul Radu Stancu, directorul muzeului din Pitești, a venit la fața locului și, sub conducerea lui, au început săpăturile. A fost scos la lumină scheletul uriaș al unui elefant meridional, dintre cei care au trăit prin locurile noastre în prima parte a cuaternarului. Nu lipseau nici fildeșii mamiferului, în lungime de aproape 3 metri fiecare.

Cercetările în jurul acestei descoperiri au continuat, în colaborare cu șeful secției de paleontologie a Muzeului «Gri-gore Antipa» din București, biologul Leonid Apostol, rezultatul lor constituind tema unei interesante comunicări la ultima sesiune științifică a Consiliului muzeelor.

Între timp însă, așa cum ne informează specialiștii, urme de elefanți meridionali, despre care nu se știau pînă de curînd că au populat în vremuri îndepărtate și această zonă, s-au descoperit — tot întîmplător — la Colonești (județul Olt), la Ștefănești și Drăgășani (județul Vîlcea).

B. SURU

PILULE

Cine are treburi la Studioul de televiziune din București călătorește cu autobuzul 31 și coboară la stația intitulată «Șoseaua Fabrica de spirt». De ani de zile I.T.B.-ului i se pare denumirea firească. Astăzi însă, când noua clădire a televiziunii se înalță chiar în stația respectivă, denumirea este cel puțin anacronică. Ce zic nașii de la I.T.B.?

Autobaza 1 Galați a pierdut 2 permise de circulație; autobaza Vatra Dornei — 2; autobaza Reșița — 2; autobaza Hirleu — 2; autobaza Bistrița — 3; autobaza Constanța — 3; autobaza Brașov — 3; autobaza Hunedoara — 4; autobaza Vaslui — 4; autobaza Dorohoi — 5; autobaza Făget — 7 etc., etc. Aceste pierderi sînt numai o parte dintre cele semnificate într-o singură lună de zile. Cum s-or fi pierzînd oare? Și încă cu toptanul? Ar fi cazul ca onorabili

responsabili cu gestiunea permiselor de circulație să mai fie luați și la întrebări, că prea o fac de oaie!

Titan. Cartier nou, blocuri noi, locatari, evident, noi. Singurele lucruri vechi, sau mai bine-zis constante, sînt necesitățile de aprovizionare și deservire a numeroaselor familii din cartier. Cine nu știe că o familie trebuie să-și dea haina sau o ruță la curățat, o pereche de încălțări la reparat, că are nevoie de un metru de stambă sau finet? Cine? Probabil că nu cunosc aceste trebuințe arhicunoscute numai cei care răspund de satisfacerea lor: organizațiile comerciale respective. Altfel cum se explică faptul că nici pînă astăzi în acest mare cartier nu există măcar o curățătorie, un magazin de textile sau de reparat încălțăminte? Acum cei vizați au aflat. Să vedem rezultatul!

UNDE E CLUBUL?

Un cunoscut, ing. Iosif Varady de la blumingul hunedorean de 1 300 — care se află în construcție — mi-a adresat rugămintea de a-l însoți neapărat la bar-clubul tineretului din orașul flăcărilor. Oarecum nedumerit la început, am acceptat totuși, aflînd, ulterior, care era mobilul invitației. Clădirea nouă (dată în folosință la începutul anului), cu un interior cochet, are cu adevărat cam tot ce ține de un bar — băuturi fine, țigări străine, filtru, ba chiar și un tonomat. Întrebarea este însă unde se află clubul? Pentru că pe firma de afară scrie limpede, fără echivoc: «Bar-clubul tineretului». Poate partea de club este mascată? I-am cerut deslușiri responsabilului, tov. Ioan Hodor. Dacă există jocuri de șah, rummy, table? Da de unde! Poate totuși popice? Ferească sfîntul! Întru justificarea sa (citiți acoperirea), tov. Ioan Hodor ne-a pus la dispoziție un fel de hirtie-protocol semnată, solidar, de directorul T.A.P.L.-Hunedoara și de prim-secretarul Comitetului municipal al U.T.C. Citim de la punctul 9 al amintitei note: «În momentul în care Bar-clubul tineretului devine rentabil, conducerea T.A.P.L. se obligă să asigure mobilierul adecvat — fotolii joase, în formă de U...(!). Tot în această convenție se vorbește despre asigurarea unui televizor (a fost unul, odată, dar... s-a terminat!). Responsabilul este de-a dreptul disperat: într-o zi s-au încasat 5 800 lei, dintre care 3 400 lei este contribuția vînzărilor cofetăriei de la parter, cu care barul face corp comun. Cum să te gîndești atunci la rentabilitate? Tinerii stau cu o cafea în față, ore întregi...

Pînă la urmă ne-am lămurit ce e și cu amintitul club: joia, sîmbăta și duminica se intră pe bază de invitații (5 lei bucata) și se dansează! Folosesc impersonalul pentru că la aceste serate dansante nu participă exclusiv tinerii.

«Eu nu mai sînt tînăr. Lucrez însă cu tinerii și le cer productivitate, precizie în lucru, punctualitate, disciplină. La școala de calificare, asemenea. Cîrem tinerilor hunedoreni foarte mult, și ei constituie majoritatea cetățenilor acestui oraș nou, a cărui populație a crescut de la aproximativ 6 000 de locuitori — în 1948 — la aproape 100 000 anul acesta. Cine trebuie să se ocupe de partea fină a caracterului tinerilor? Eu, personal, mi-am pus multă nădejde în acest bar-club al tineretului...» — îmi mărturisește cu oarecare amărăciune ing. Varady. Oare să nu se fi descifrat încă înțelesul noțiunii de «bar-club» pentru tineret? Să se fi construit înainte de a i se cunoaște destinația? Și oare activități variate, atractive prin conținut și formă, n-ar ridica și gradul de rentabilitate al acestei unități care, la această oră, nici nu educă și nici nu rentează?

Tudor JIANU

Em. VALERIU

SPORT

RADIOSCOPIE... OLIMPICĂ

Cum este și firesc, opinia publică sportivă se interesează cu o curiozitate acută, de tot ceea ce se leagă de pasiunea care a născut Jocurile Olimpice. În raza atenției generale intră, nu o dată, nu numai vedetele arenei, ci și arbitrii membrii unor federații de specialitate și înșiși conducătorii forului suprem al mișcării sportive mondiale, reuniți în Comitetul Internațional Olimpic.

În ultimul an numele președintelui acestui organism, dl. Avery Brundage, a fost rostit cel puțin tot de atitea ori ca cel al lui Jean-Claude Killy, dacă nu chiar mai des. Și alte nume au început însă să circule public, ceea ce se explică prin apropierea alegerilor în cadrul C.I.O.

De aceea ne-am gîndit că n-ar fi lipsit de interes să prezentăm o radioscopie olimpică, cu atît mai mult cu cît ea ne este înlesnită și de către una din publicațiile oficiale ale C.I.O., «Lettre d'informations» din ultima lună.

Se afirmă, sau cel puțin se crede, că C.I.O. reprezintă o reuniune de «patriarhi ai sportului», metaforă inspirată de actele de naștere ale membrilor săi. Cifrele indică o medie de vîrstă de 59 de ani, ceea ce — să recunoaștem — este o surpriză chiar pentru profesioniștii scrisului cotidian în materie de sport!

Șirul surprizelor continuă însă: decanul de vîrstă nu este, așa cum desigur cred încă foarte mulți, președintele A. Brundage, ci dl. Armand Massard, care a împlinit 83 de ani, iar «prislea», întocmai ca în basmele noastre, este urcap încoronat, regele (în exil) al Greciei, Constantin (27 de ani), urmat de un prinț de 34 de ani, Alexandre de Mérode.

Cu toate acestea, statutul C.I.O. prevede că membrii săi, aleși după 1966, vor trebui să-și prezinte demisia la împlinirea vîrstei de 72 de ani. În ceea ce privește profesiile celor 71 «purii», ele prezintă un original mozaic: 3 feți de state, 8 ofițeri de carieră, 3 editori și oameni de litere, 7 directori de întreprindere, 4 industriași, 2 oameni de afaceri, 2 antreprenori de lucrări publice, 3 fermieri sau proprietari funciari, 1 realizator și producător de filme, 1 profesor universitar, 1 profesor de educație fizică, 5 comercianți, 7 rentieri.

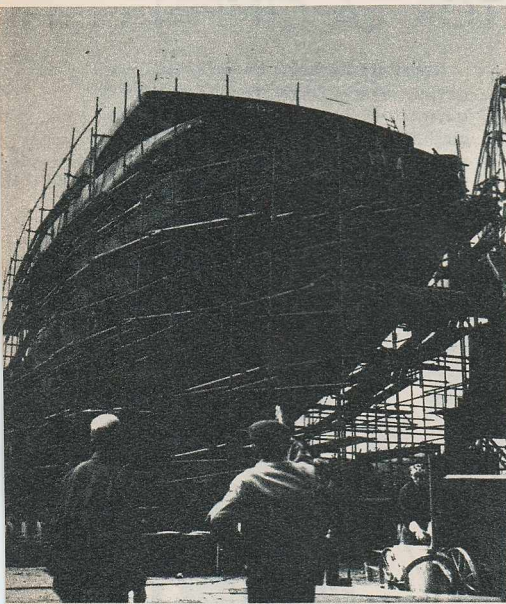
În prima categorie trebuie incluși, la loc de cinste, cei patru deținători de medalii olimpice de aur: Armand Massard (sabie — 1920), Gustav Dyrssen (pentatlon — 1920), marchizul d'Exeter, cunoscut sub numele de lord Burgley (400 m garduri — 1928) și Constantin al Greciei (yachting, clasa dragon — 1960).

Tot aci se cere amintit și dr. Giorgio di Stefani, mult timp cel mai bun jucător de tenis al lumii, ca și alți participanți la întrecerile olimpice, al căror număr total, în cadrul C.I.O., este de 12: A. Brundage (atletism — 1912) generalul Stoicev (dresaj — 1924 și 1928), contele Jean de Beaumont și Manfred Mautner Ritter von Markhof (tir — 1924), Lewis Luyton (canotaj — 1932), Silvio Magalhaes Padiena (atletism — 1932 și 1936), James Worrall (atletism — 1936), Willy Daume (baschet-bal — 1936) ș.a.

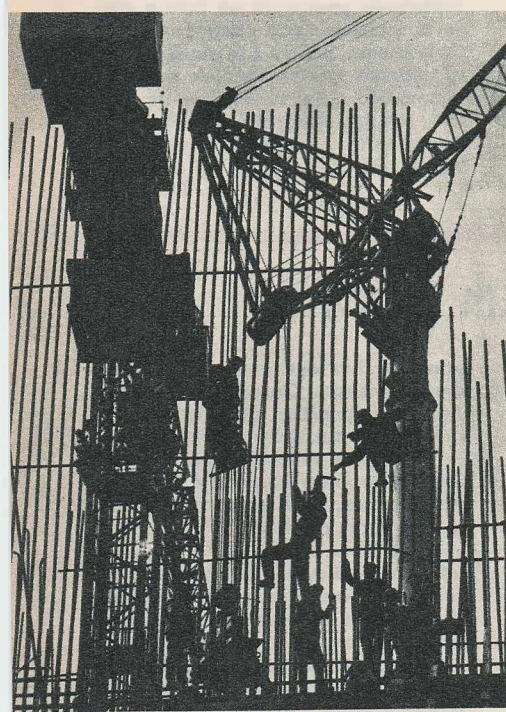
În ceea ce-i privește pe A. Massard și G. Dyrssen, ei au mai obținut și alte medalii olimpice, individual sau cu echipele din care făceau parte.

Este, ni se pare, cel mai solid capital deținut de actualul C.I.O., pe care cu greu ne putem imagina cum îl vor putea egala succesorii titlurilor de azi ai fotolilor olimpice.

«Radioscopia» olimpică prezentată poate furniza subiecte pasionante de discuție în sensuri diferite. Ni se pare însă esențial un alt aspect, și anume acela că C.I.O. arată astăzi așa cum l-a gîndit și dorit Pierre de Coubertin, cel care a redeșteptat din amorfite milenarele jocuri divers și influent în același timp.

Unul din cargourile frigorifice de 2 200 tone aflate în construcție la Uzinele metalurgice-Turnu Severin.

Arhitectură pe fundul Dunării, sau cum se naște dantela de oțel a construcțiilor hidrocentralei de la Porțile de Fier.

telegrame

Specialiștii de la I.C.I.L.-Timișoara au elaborat procesul de fabricație al unui nou produs, care a primit denumirea comercială de «Crema de brînză Timișoara». Sortimentul, realizat pentru prima oară în țara noastră, se aseamănă cu vestita brînză «Mascarpone», avînd un aspect untos și gust dulceag, cu slabă nuanță de acid citric. Noul produs își va găsi o largă folosire îndeosebi la prepararea diferitelor produse de patiserie și cocteiluri. Prezentată în cadrul unor expoziții alimentare străine, «Crema de brînză

Timișoara» a găsit o deosebită apreciere, fiind solicitată la export.

Un colectiv al Combinatului chimic din Tirnăveni a stabilit un procedeu tehnologic îmbunătățit de fabricare a sulfoaluminațului de calciu. Acest produs, care se realizează din alumina de la Oradea, are largi utilizări în industria hîrtiei. Datorită culorii sale albe sulfoaluminațului de calciu obținut la Tirnăveni creează posibilitatea fabricării unor sortimente superioare de hîrtie.

La Institutul de biofizică al Academiei de științe a U.R.S.S. a fost construit un radar biologic care folosește proprietățile particulare ale diferitor țesuturi de a difuza în mod specific ultrasunetele. Caracterul undelor care revin la aparatul înregistrator permit depistarea unor anomalii în organism.

Industria noastră de medicamente realizează în prezent peste 1 900 de sortimente. Printre cele mai noi produse lansate

de fabricile de specialitate se numără hormonii steroizi și de biosinteză, moruatul de sodiu (antivaricos), acidul iodapanoic (substanță de contrast pentru radiografii) etc. Au fost realizate, de asemenea, în ultima vreme, Vitamina C granule efervescente, cu care se pot prepara limonade, «Salvocilin», un derivat din Tetracilină, «Lanatozit C», medicament pentru boli cardiovasculare și altele. Gama sortimentelor urmează a fi lărgită în următoarele luni cu alte medicamente cu valoare terapeutică ridicată, printre care

aspirina românească, comprimatele efervescente de calciu gluconic cu ciocolată, antibioticele «Ampicilin» și «Griseofulvin», ganglioplegicele «Levomepromazin», «Pirazinamid» (împotriva TBC) și altele.

Firma americană Dow a pus la punct un rinichi artificial nu mai mare ca degetul gros! Aparatul se distinge prin costul redus și ușurința minuirii. El ar putea fi folosit acasă, de pacient, care după folosire... l-ar putea arunca.

SINTEM OAMENI CARE ADUCEM PLOAIE

După publicarea Hotărârii Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. și a Consiliului de Miniștri cu privire la combaterea efectelor negative ale secetei, câmpiile României s-au umplut de oameni și mașini. Se lucrează în ritm neîntrerupt; facem zi din noapte și din sărbătoare zi de lucru; potolim prin toate mijloacele setea pământului.

Acțiunea aceasta de importanță națională la care, în afara oamenilor muncii din agricultură, își aduc contribuția numeroase sectoare ale economiei are menirea să rețeze ghearele secetei și să micșoreze la maximum consecințele ei.

Sintem oameni care aducem ploaie. Din riuri, din lacuri, din iazuri, din bălți, din apa freatică, din fântina cu găleată aducem ploaia la rădăcina plantelor din întinsele noastre ogoare.

Reporterii «Flacării» i-au văzut la muncă pe oamenii care aduc ploaie și pot să vă împărtășească multe lucruri de laudă în această privință. Ei au făcut și unele constatări negative.

...Și apa se strecoară înviorând pământurile avide.

CÎND ERAM PE IALOMIȚA...

Nu e vorba de cîntecul pe care-l fredonează toți oamenii din Bărăgan. E vorba despre riul Ialomița, despre apa ei care, în aceste zile, constituie un bun de preț pentru toate unitățile agricole care se bucură de prezența ei.

Sintem deci în județul Ialomița, în comuna Sfîntu Gheorghe. Interlocutorul nostru este *Alexandru Badea*, președintele cooperativei agricole.

— Ce suprafață aveți amenajată pentru irigare?

— 457 ha. Vom iriga însă 550 ha. 6 motopompe scot apa din Ialomița, iar 12 aspersoare o răspindesc pe 100 ha porumb, 80 ha lucernă, 60 ha grădină, 116 ha orez. Irigăm și sfecla de zahăr. În acest an folosim pentru prima oară și apa din balta Rogozu. Am făcut calculele necesare și am constatat că din balta aceasta putem iriga o suprafață de 100 ha.

— Cine vă mai ajută?

— Sondorii ne-au pus la dispoziție cisterne, iar stațiunea de mașini și tractoare ne asigură asistența tehnică în minuirea agregatelor, în schimbul de noapte.

— Necazuri?

— Unul mare, care dacă nu e înlăturat poate să ne aducă pagube. N-avem piese de schimb la agregate și din cauza aceasta nu se poate acționa din plin. Comandamentul județean trebuie să ne sprijine în procurarea pieselor necesare. Dacă nu eram pe Ialomița, dacă n-aveam apa la îndemînă, nu ne-ar dura inima că n-avem piese de schimb, dar e de neconceput să ai apa lîngă tine și să n-o poți folosi pentru că în loc de 6 baterii care să acționeze motoarele ai doar una...

HD 301 VA DA 8000 KG BOABE

La Manasia, lîngă Urziceni, iarăși ne întîlnim cu Ialomița. Doi comandanți ai lucrărilor de irigații — inginerul *Vasile Constantin*, președintele C.A.P., și inginerul agronom *Gheorghe Caciuc* — aflați pe malul rîului, lîngă motopompe, ne relatează:

— De multe ori situațiile dificile pun omul la mare încercare. S-o recunoaștem deschis: dacă nu era seceta, poate irigam doar suprafața ce o aveam planificată pentru acest an, adică 226 ha lucernă. Am luat însă inițiativa de a iriga și 45 ha cu porumb. Noi credem că soiul de porumb HD 301, pe care l-am semănat, l-am ierbicidat și-l irigăm, va da cel puțin 8 000 kg boabe la hectar.

— Vă sînt suficiente agregatele pentru irigat?

— Nu prea. Avem 4 aspersoare și 5 motopompe. Am luat măsuri pentru a

ne mai procura 2 aspersoare și o motopompă.

— Cisternele acestea sînt ale dv.?

— Nu. Ni le-a pus la dispoziție S.M.T., și vom uda cu ele cele 14 ha de pepeni.

— Aveți vreun neajuns care împiedică buna desfășurare a acțiunii de combatere a secetei?

— Bateriile, adică lipsa de baterii. Încă din iarnă am trimis la întreprinderea «Acumulatorul» din București 4 baterii pentru aspersoare. Bateriile trebuiau recondiționate. A trecut iarna, a trecut primăvara, a sosit vara, și bateriile noastre tot n-au venit.

Tovarăși de la «Acumulatorul», pe dv. nu vă interesează piinea cea de toate zilele? Se pare că se cer recondiționate nu numai bateriile, ci și propria dv. atitudine.

NU VOM PIERDE MILIONUL

Iată-ne în județul Prahova. La cunoscuta cooperativă agricolă din Baba Ana aspersoarele funcționează din plin și la grădina de legume, și la lucernă, și la căpșuni, și la școala de viță.

Fiindcă tot sintem aproape de Mizil, poposim și la cooperativa agricolă de la marginea orașului. E duminică. Plouă. Nu din cer. Plouă din aspersoare. *Nicolae Tănase*, președintele cooperativei agricole, ne duce să vedem cel de-al doilea stăvilar pe care l-au făcut țărani cooperatori pentru a reține apa din riul Istău.

— Am prevăzut ca în acest an — ne spune președintele — veniturile bănești pe care le vom obține din legumicultură și școala de viță să fie de 1 milion lei. După cum vedeți, am luat toate măsurile ca să nu pierdem acest milion. Folosim toate mijloacele pentru a trimite apa la rădăcina plantelor: și aspersoarele, și butoaiile, și căldările. În această acțiune sînt alături de noi și muncitorii de pe șantierul de construcții al fabricii de tapițerie din Mizil, și cei de la fabrica de oțet, și un mare număr de elevi. Zilnic, după ora 17, fiecare elev transportă 200 litri de apă la rădăcina plantelor.

TRENURI CU APĂ

Și în județul Brăila zilele sînt fără nopți. Suprafețele supuse irigațiilor au fost acum sensibil extinse față de planificarea inițială. În loc de 12 625 ha, cooperativele agricole vor iriga în acest an 16 084 ha, iar întreprinderile agricole de stat 17 494 ha.

Zilnic spre cele 3 000 ha ale comunei lanca sosește de la Brăila un tren cu apă, o garnitură de 100 vagoane-cisterne. La I.A.S.-Dudești lucernierele se udă cu

(Continuare în pag. 6)

Unul dintre cei foarte mulți care aduc în aceste zile ploaia. Zi și noapte lângă aceste instalații.

În Bărăgan s-au forat și se forează încă puțuri adinci în căutarea apei. La Satul Mare (Ilfov) sînt în exploatare 40 de asemenea puțuri și se forează încă 51.

apa obținută prin forarea unor puțuri.

În raidul nostru prin comunele județului am fost martorii unor acțiuni de ampoare întreprinse de țărani cooperatori din comunele Gabrielescu și Tătaru. Din această ultimă comună în ziua de 12 mai 800 de oameni au ieșit la cîmp. S-au udat plantele cu pompele, cu butoaiele, cu gălețile.

Pe cît de impresionante sînt asemenea fapte, pe atît de condamnabile și inadmisibile ni se par unele neglijențe și delăsări semnalate. Un exemplu. În comuna Chiscani sînt posibilități de extindere a irigațiilor cu încă 100 ha prin despotmolirea sau săparea unor noi puțuri. Nu se face nimic. De ce? Întrebat, inginerul agronom al acestei cooperative agricole, Paul Roman, răspunde: «Sînt necesare investiții prea mari. Nu ne convine».

Nici nouă nu ne convine o asemenea atitudine, mai cu seamă cînd ea aparține unui specialist care lucrează în agricultură.

NAVETĂ NEÎNTRERUPTĂ: APĂ-OGOR-APĂ

Acțiunile de combatere a secetei găsesc larg ecou și în județul Galați. Lucrările de terasare și de prelungire a unor canale sînt în toi. Pe plan județean are loc o vastă acțiune de identificare a tuturor atelajelor pentru transportul apei. Nici pompierii n-au fost uitați. 21 motopompe, 15 autostropitori și 6 autopompe-cisterne fac naveta neîntreruptă: apă-ogor-apă. 18 ateliere mobile mecanice sînt gata de intervenție. Se lucrează în trei schimburi.

Din păcate și aici ni se semnalează o serie de neajunsuri: nu sînt suficiente piese de schimb pentru agregate, nu se găsesc baterii pentru motopompe, au dispărut cuplurile elastice. În comunele Braniștea și Independența din aceste pricini s-au pierdut zeci de ore și plantele n-au putut să beneficieze la timp de rîvnita și indispensabila hrană: apa.

TREI FÎNTINI CARE AU STAT DEGEABA

Comuna Plosca se află la confluența pîrului Barăcea cu Vedea. Primul e acum fără apă, iar Vedea s-a subțiat mult. Cîmpul tinjește după umiditate. Grîul e totuși bun. Dacă ar ploua acum, am scoate vreo 1 500-2 000 kg grîu la hectar. Dacă...

Pe întinderile cooperativei sînt trei fîntini de mare adîncime. S-au gîndit oamenii și la ele. Fîntina de la «Conac» ar putea uda — socotește președintele — 30 ha de grîu. Lucrarea e în toi. Se întind țevile. La «Capul pădurii», o altă fîntină va livra apă pentru circa 30 ha de sfeclă de zahăr, iar la «Crucea înaltă», fîntina aflată pe terenurile plantate cu porumb ar putea da apă pentru alte 30 ha. Se pare însă că oamenii din consiliul de conducere al cooperativei agricole discută prea mult în loc să acționeze. Cele trei fîntini, cu un

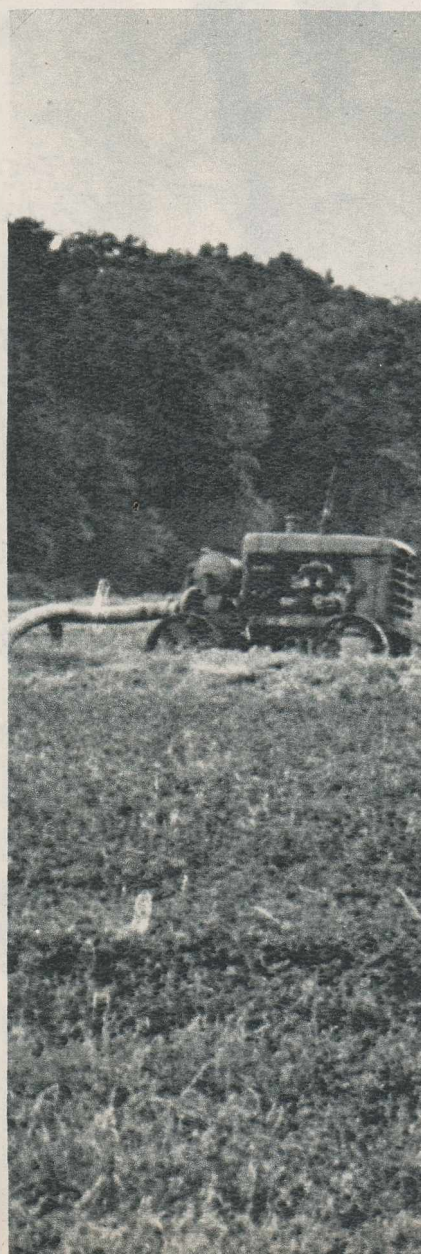
▲ Smulse din albia lor, apele lalomiței sînt chemate să facă o treabă mai bună: să rodească pămîntul.

debit de apă deosebit de mare, au stat degeaba. Ele puteau fi de mare folos. Iată cum poșă râmii însetat cînd ai apa lîngă tine, iată cum poșă să flămînzești cînd ai plînea pe masă și nu știi să faci rost de cușit.

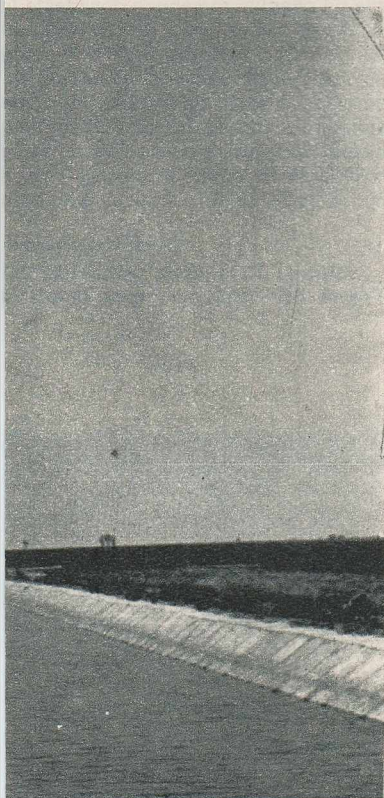
Lupta pentru apă a declanșat pe alocuri și egoismul. Într-o zi pe Vedea n-a mai curs nici un firicel de apă. La Peretu, comună vecină, situată în amonte de rîu, se făceau acumulări. Uitaseră oamenii și de vecini. Atît Plosca cît și Peretu au

făcut în ultimii ani baraje de acumulare pe Vedea. Acum însă toată apa rămînea la vecini. Dispute, discuții fără sfîrșit. Bunele relații din totdeauna păreau amenințate de neînțelegeri. Iar la Plosca 35 ha de orez cît pe ce să fie compromise. În dimineața asta, președintele și ingenera au motive să fie mai liniștiți. După multe discuții, apele au început să sosească aici. Nu era de glumit. Se gîndeau oamenii să aducă apă cu vagoanele de la Dunăre.

Pe cîmp se zăresc de la mare distanță

SÎNTEM OAMENI CARE ADUCEM PLOAIE

motopompele și aspersoarele care lucrează în două schimburi. Față de un plan de 169 ha irigate se irigă acum 354. Toate gălețile din sat sînt la treabă. Pe inserat, vin copiii de la școală să ude menta și pepenii. S-au făcut trei stropitori cu cîte două găleți la 5 ha de pomi fructiferi și la 4 ha de cartofi. La porumb, 61 ha sînt udate cu gălețile, iar 15 ha prin aspersiune. 80 ha de lucernă e stropită intens.

NICI ULEI, NICI MOTORINĂ

La Drăgănești, județul Olt, a plouat puțin de dimineață. Terenul e ușor umezit, dar cantitatea de apă căzută e cu totul neînsemnată. Așa că aspersoarele lu-

crează din plin, și astăzi, fiind mai răcoare, vor lucra toată ziua. Pe lîngă cele 3 aspersoare ale cooperativei au fost împrumutate alte 3 cu jet lung de la I.A.S. din localitate. De la S.M.T. au fost împrumutate cisterne și mecanizatori. Mașina pompierilor e și ea folosită.

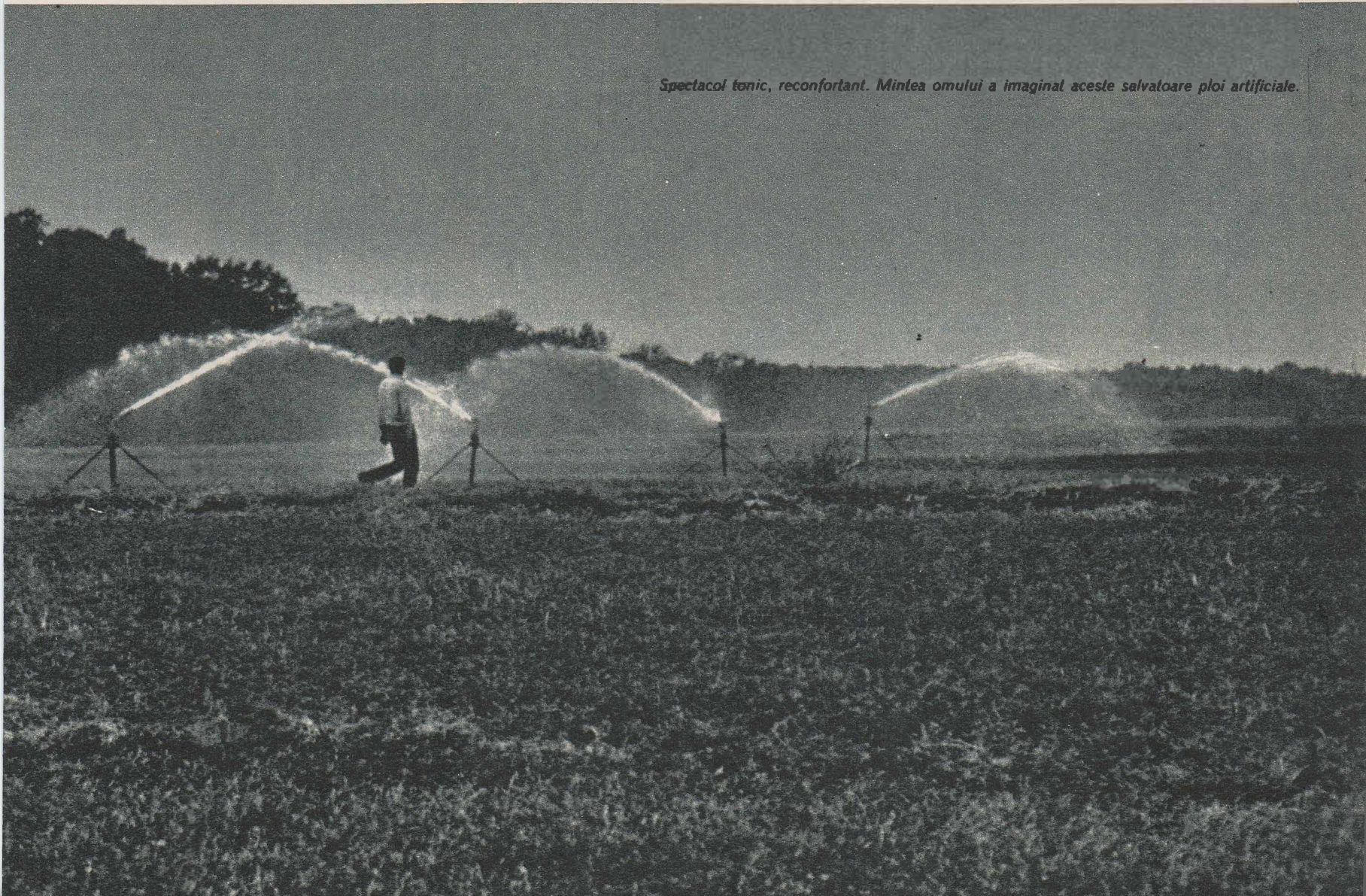
«Ne-au fost livrate agregatele în diferite etape și în rate, oamenii nu prea le-au cunoscut, iar cînd a fost vorba să fie instalate s-au constatat tot felul de lipsuri la piese. Astfel, multă vreme am întîrziat cu montarea agregatelor și nici acum situația nu e tocmai în regulă — spune inginerul *Iosif Mirea*. Pe cîmp, acolo unde sînt stropite 120 ha de lucernă, mecanizatorii cer diverse piese și scule. Ba nu-i ulei, ba nu-i motorină».

ÎN LOC DE CONCLUZII

Ce s-a desprins din raidul-anchetă pe care l-am întreprins în mai multe județe din țară? Un fapt deosebit de pozitiv: în mai toate județele pe care le-am investigat, acțiunea de combatere a efectelor negative ale secetei e privită cu toată răspunderea și, ca atare, mase tot mai largi de cetățeni acționează în acest sens. În majoritatea cazurilor, comandamentele județene și comunale sincronizează toate acțiunile menite să asigure buna desfășurare a acțiunii de prevenire a efectelor dăunătoare ale secetei. Extinderea la maximum a amenajărilor pentru irigat, folosirea tuturor resurselor umane și materiale

(Continuare în pag. 8)

Spectacol tonic, reconfortant. Mintea omului a imaginat aceste salvaloare ploi artificiale.

SINTEM OAMENI CARE ADUCEM PLOAIE

pentru irigarea integrală a suprafețelor amenajate, valorificarea îngrășămintelor chimice în condițiile irigației, lucrări de întreținere făcute cu discernământ, iată câteva direcții principale în care trebuie să se acționeze din plin.

Se impune ca factorii de răspundere, Consiliul Superior al Agriculturii, Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție, direcțiile agricole județene, uniunile cooperatiste, trusturile zonale ale I.A.S. să acorde tot sprijinul acestei vaste și importante acțiuni. E cazul să se învețe și din greșelile care se manifestă în sectorul irigației. Anul trecut, de pildă, din suprafața totală de culturi semănate în terenuri amenajate nu au fost irigate 25 000 ha la întreprinderile agricole de stat și 65 000 ha la cooperativele agricole. Așa s-au pierdut 200 000 tone produse agricole la cooperativele agricole de producție și 70 000 tone la întreprinderile agricole de stat. Din toate aceste deficiențe trebuie să se tragă concluziile

cuvenite.

La buna desfășurare a campaniei combaterii a secetei, industria noastră are un cuvânt greu. Raidul-anchetă a dovedit faptul că multe unități agricole pot să-și desfășoare din plin activitatea întrucât lipsesc piesele de schimb pentru o seamă de agregate reclamate de irigație. E cazul și e ceasul ca aceste neajunsuri să fie grabnic înlăturate.

Acțiunea care se desfășoară în aceste zile pe câmpiile românești dovedește încă o dată că ploaia poate să cadă nu numai din cer. Ea ilustrează faptul că oamenii pot să aducă ploaia la comandă și potolească setea pământului. Ei, oamenii muncii din agricultură, sînt cei care aduc ploaia. Un singur lucru se cere: ca oamenii aceștia să fie sprijiniți puternic în noile lor acțiuni pentru rodirea pământului.

Pagini realizate

**George CIUDAN, Mihai HETCU
Traian PROSAN și Eugen IAROVI**

După cursuri, pe-nserat, la școala luptei cu seceta. La marea ofensivă participă toți, mici și mari. O găleată, o jumătate de găleată, și, înmulțite, ele devin zeci de mii de găleți cu apă care se varsă asupra pământului.

Unul din motivele de mândrie a pomicultorilor Sălajului: sutele de hectare de piersici în apropierea Șimleului Silvaniei.

Fântinile arteziene ale Zalăului. Apa ca motiv ornamental, dar și ca necesitate practică stringentă. Pe cînd canalizarea și robinetul?

at aici aproape nimic din vechea înfățișare a burgului medieval care face mîndria lui Sibiu sau a unei Sighișoare? Tătarii prădează ținutul la 1241 iar în 1611 soldații lui Basta trec literalmente prin cîmp și sabie Zalăul... Apoi două războaie mondiale desăvîrșesc distrugerea ultimelor zidiri feudale. Dacă arhitectura orașului este de natură să entuziasmeze (pitoasca sa așezare sub creasta Meseșului alvînd totuși impresia generală), oamenii Zalăului și ai Sălajului, oamenii săi de seamă, conferă prin marea lor personalitate prestigiu acestor vestigii. Un Simion Țărnuțiu, un George Pop de Băsești cu cunoscuta-i activitate îndreptată spre proșirirea românilor ardeleni. Apoi episcopul Grigorie Maior născut lângă Tășnad și Vasile Marinceș din Pria.

File de istorie și cultură ce atestă vocația de dascăli și tribuni a locuitorilor acestor meleaguri.

ORA H

Zalău, proaspătă capitală de județ, are 5 000 de locuitori și un liceu unde între 1892 și 1896 a învățat poetul Ady Andre. În schimb n-are canalizare. Întreaga provizionare cu apă (exceptînd cele cîteva clădiri din centrul orașului) se face de la fîntinile arteziene presărate ici și colo. Lăjoritatea străzilor au un aspect semi-jural, în sensul că grădina și gospodăria nu toate accesoriile sînt nelipsite. În momentul de față Zalău trăiește clipe de mare febrilitate. A fost proiectat între rașele de prim rang (cel puțin din punct de vedere administrativ!), și adaptarea se face nu fără dificultăți.

Factori răspunzători ne asigură că în puțin an, doi canalizarea orașului va fi apt împlinit, iar cele 150 de apartamente fiate în construcție vor fi predate «la cheie» la sfîrșitul acestui an. În 1975 Zalău va avea 40 000-50 000 de locuitori! Un plus formidabil dacă ne gîndim că în ultima sută de ani populația orașului a fost constantă: 14 000-15 000 locuitori. Deci probleme noi cu care orașul n-a mai fost confruntat niciodată. Acest spor de populație care în altă parte ar parea derizoriu, ascunde profunde semnificații: apariția în arenă a industriei, a adevăratei și marii industrie, pînă acum aproape inexistentă nu numai în Zalău, dar și în întregul Sălaj o fabrică de mobilă și scaune, o fabrică de unt la Șimleu, puțuri de mină la Sărmășag — cam aceasta-i zestrea industrială a județului). Eșalonat pe ani, marile obiective industriale ale Sălajului vor prinde

viață. Între 1969 și 1970 la Zalău, Șimleu Silvaniei și Jibou, localitate recent declarată oraș împreună cu Cehul Silvaniei, vor intra în funcțiune o serie întreagă de obiective industriale, iar după 1970 sînt în perspectivă construirea și altor unități care vor valorifica marile posibilități economice ale județului.

Hotărît, planuri care vor schimba fundamental fața noului județ. Pe lângă vechea structură agrară care se va amplifica, se va armoniza, noua condiție industrială impune prevedere, măsuri de anvergură. Este vorba doar de o bună parte din populația activă a Sălajului care din totdeauna s-a ocupat exclusiv cu agricultura, pomicultura sau meșteșugurile. Cum se vor resimți aceste mutații? Va fi necesară înființarea de școli tehnice de specialitate, va fi necesară îmbunătățirea radicală a drumurilor, în special a acelor care fac legătura cu județele vecine.

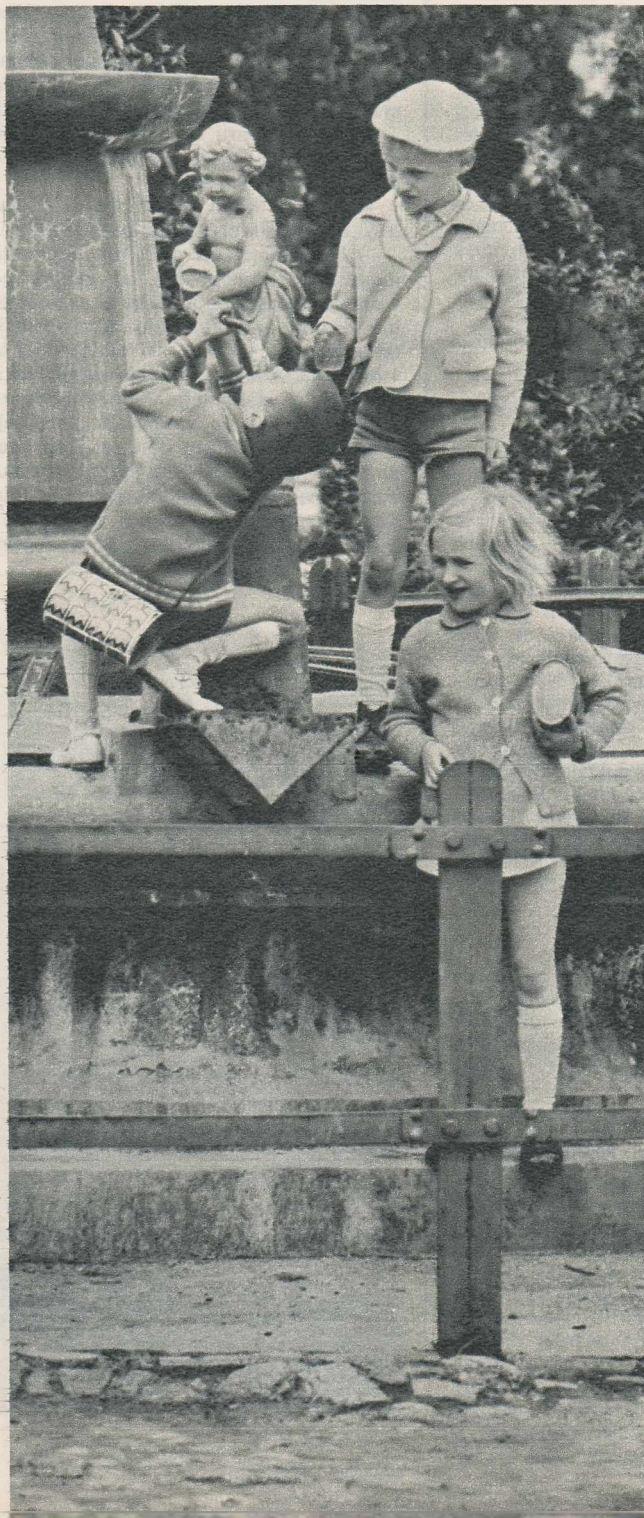
La ora actuală din totalul de 1 300 km drumuri, 734,8 km sînt pietruiti sub diferite forme, iar 441 km sînt încă de pămînt! E clar cît de importante vor deveni acțiunile de modernizare a drumului Sălajului! Părăsindu-și arhaica ținută de «țară dintre dealuri» greu accesibilă, Sălajul va trebui să se acorde cît mai bine și repede cerințelor unei activități industriale ce se întrezărește deja intensă. Ora erei industriale a Sălajului a sunat.

Acum trebuie să-și spună cuvîntul constructorii!

«VENIȚI SĂ VEDEȚI SĂLAJUL PESTE CÎTVA TIMP...»

Întreabă un sălăjean cu ce se mîndrește. Ți va evoca Măgura Meseșului, Măgura Șimleului și firicelul de apă al Crasnei. Întreabă apoi ce-i mai bun în Sălaj și-ți va vorbi de vinul de Samșud și Șimleu, de merele ionatane care cresc mai peste tot, de ceapa de Pericei, gustoasă și picantă cum nu-i alta în țară, de slană și pălincă, de vitele de la Sûrduc ori Someș-Odorhei. Despre bogățiile funciare ale județului, adică despre agricultura și resursele naturale ne-a vorbit tov. Laurian Tulai, primul secretar al Comitetului județean Sălaj al P.C.R.

— Disponem de 115 000 ha teren arabil, de 18 600 ha livezi și 1 000 ha de vie. Avem un puternic sector zootehnic. Faptul că vom purcede la industrializarea masivă a județului nu înseamnă că agricultura va rămîne pe planul doi. Dimpotrivă. Aici, în

(Continuare în pag. 12)

Faint, illegible text visible on the right edge of the page, likely bleed-through from the reverse side.

FERIȚI-VĂ HAINELE!

Navete pentru sticle de Pepsi sau de vin, butoaie goale de heringi și de telemea, cutii, lăzi și lădițe de tot felul, clădite în stive la marginea trotuarului — iată un decor nu prea plăcut pentru împodobirea uneia dintre principalele artere ale Capitalei: Bulevardul Magheru. Nu ar fi potrivit un asemenea decor nici pentru o modestă străduță de «cartier», d-apoi pentru un bulevard central! Totuși, pare-se că unității «Comaliment» din acest punct nu i se șifonează «firma». Deși pînă la ridicarea ambalajelor depozitate pe trotuar au trecut câteva ore bune.

Oare nu se poate găsi nici o altă soluție?

PREGĂTIRI PENTRU LA TOAMNĂ

De pe acum au început pregătirile în vederea participării întreprinderilor noastre de comerț exterior la diferite târguri și expoziții internaționale din cel de-al doilea semestru al anului. Nu demult am consemnat la această rubrică manifestările la care vom participa în trimestrul III; iată acum lista celor la care vom fi prezenți în ultimul trimestru: Expoziția de carte din **Frankfurt pe Main** (octombrie); Salonul alimentar din **Bruxelles** (5-20 octombrie); Tîrgul de pielărie și încălțăminte din **Bruxelles** (septembrie-octombrie); Tîrgul de bunuri de consum din **Copenhaga** (18-27 octombrie); Tîrgul de mașini și utilaje din **Stockholm** (4 pînă la 10 octombrie); Tîrgul de mobilă din **Lyon** (5-8 octombrie); Tîrgul de carte din **Belgrad** (1-7 noiembrie); Tîrgul alimentar **SIAL** din **Paris** (27 octombrie-4 noiembrie).

GIGANTOMANIE

S-a mai scris în presă despre milioanele grele înmormîntate în acele monumente funerare care sînt restaurantele uriașe (și nerentabile) construite fără chibzuială și fără milă în diferite orașe din țară. Cu toate acestea, T.A.P.L.-Ploiești a acceptat și el un proiect de construire a încă unui asemenea monument, un restaurant supraetajat, cu o suprafață de 5 000 mp, amplasat aproape de ieșirea din oraș — deci de la naștere destinat să realizeze doar deficite. Direcția restaurante și hoteluri din M.C.I., luînd cunoștință de acest proiect, a intervenit prompt, obținînd reducerea proporțiilor restaurantului la o suprafață de «numai» 1 500 mp. După aprecierile specialiștilor, nici la această suprafață «redușă» nu sînt prea multe perspective de rentabilitate. Ce-ar fi ca taurul să fie apucat de coarne cu mai multă hotărîre? T.A.P.L.-Ploiești — respectiv Consiliul popular provizoriu al municipiului Ploiești — are chiar atît de mulți bani de aruncat?

Sălaj, pomicultura și creșterea vitelor au vechi tradiții ce se cer valorificate pe mai departe. Pentru mărirea suprafețelor agricole de tot felul cît și pentru combaterea eroziunilor vor începe din acest an lucrări pe 3 650 ha pe Valea Sincraului, iar pînă în 1970 asemenea acțiuni vor lua o și mai mare întindere în special în bazinul Meseșului (10 000 ha). Fondul agrozootehnic cît și cel forestier constituie cea mai importantă bogăție a județului nostru. Ea trebuie valorificată cu pricepere și competență. În prezent structura culturilor nu este satisfăcătoare. Cultivarea cerealelor nu a ținut seamă de condițiile pedoclimatice. Am cîștiga mult mai mult prin plantarea de livezi cu pomi fructiferi. Largi perspective are și viticultura. Ne-ar interesa crearea unui centru de vinificație la Șimleu sau la Zalău. Cu unele amenajări de eliminare a excedentului de umezeală de pe luncile Someșului, Crasnei, Almașului, Agrișului, Barcăului se vor putea crea grădinișii sistematice și sere care să producă și pentru export. Vi s-a vorbit doar de zarzavaturile din lunca Crasnei, de ceapa de Pericei...

— Ni s-a vorbit și despre pădurile Sălajului, de bogăția lor, de căprioare și fazani...

— Aproximativ un sfert din suprafața județului este acoperită cu păduri; pe vremuri au fost gospodărite și exploatare în mod irațional, ajungîndu-se ca posibilitatea de exploatare să se reducă doar la 1 mc la ha. Așa că ne revine sarcina de a întreprinde vaste acțiuni de împădurire (800 ha numai în primăvara aceasta).

Și fiindcă veni vorba de vinat. Căpriorul și mistrețul, iepurele și cerbul, fazanul sînt la ei acasă. Carnea lor este mult căutată la export. Apoi fructele de pădure...

— Ne-ați pus dinainte, tovarășe prim-

secretar, un adevărat corn al abundenței. Avem certitudinea că Sălajul are tot ce-i trebuie pentru a recupera o relativă rămînire în urmă în domeniul economic.

— Reveniți peste cîtva timp. Veți întîlni un șantier de cîteva mii de kmp, cu peste 200 000 de lucrători.

«SÎNT ROMAN, SÎNT ROMAN NOI SÎNTEM NEPOȚII LUI TRAIAN»

(Refren la cîntec de nuntă din Buciumi)

...Mi-a fost dat să aud acest refren sus, pe o măgură acoperită cu pruni, la pîlpirea unui foc de curpeni. La doi pași — ruinele unui castru roman, unul din multele castru romane care au ființat pe aceste meleaguri.

Dincolo, peste deal, în întunecimi de codru, erau ei, dacii liberi. Mai la dreapta, în zare, ruinele Porolissumului, marea cetate de apărare. Ascult explicațiile pasionante ale profesorului Vasile Lucăcel, directorul muzeului din Zalău.

Ce dovadă mai palpabilă de continuitate și noblete de stirpe decît aceste ruine? Ele se întind pe întregul Sălaj, ca o salbă, la Tihău, Romița, Românași, Buciumi și Sutor. Ce dovadă mai concludentă decît aceste strigături ale sătenilor din Buciumi, în care se evocă o fabuloasă Romă și o descălecare pierdută în milenii? Apoi viciuina de spirit atît de latină a sălăjenilor, verbul lor frust dar inteligența iscoditoare. L-am cunoscut pe badea Ignat Cușmaș, de 85 de ani, cu tinerețea petrecută la America, precum atîția alți ardeleni săraci plecați după o iluzorie bucată de pită mai bună. A făcut și războiul în Herțegovina și ne-a mărturisit într-un tîrziu și un bai. A avut un fecior care a murit. Umblă acum

să caute pensie de urmaș. A făcut o c rere, ori o sesizare, și a trimis-o la noi reședință a județului, la Zalău. După cît timp a primit și răspuns. Cum că să adreseze la... Cluj. Omul nu știe încot s-o apuce. Dreptul e-al lui, dar cine să ajute? Interesîndu-ne, am aflat că ar necesare nu știu ce aprobări, nu știu tărăgăneli...

Un țaran de 85 de ani din comuna Buciumi, un om al muncii, își cere dreptul. Rezolvați-i cererea, nu-l mai trimiteți la Cluj, chiar dacă în aceste zile la Zalău sînt alte chestii, evident mult mai importante la ordinea zilei!

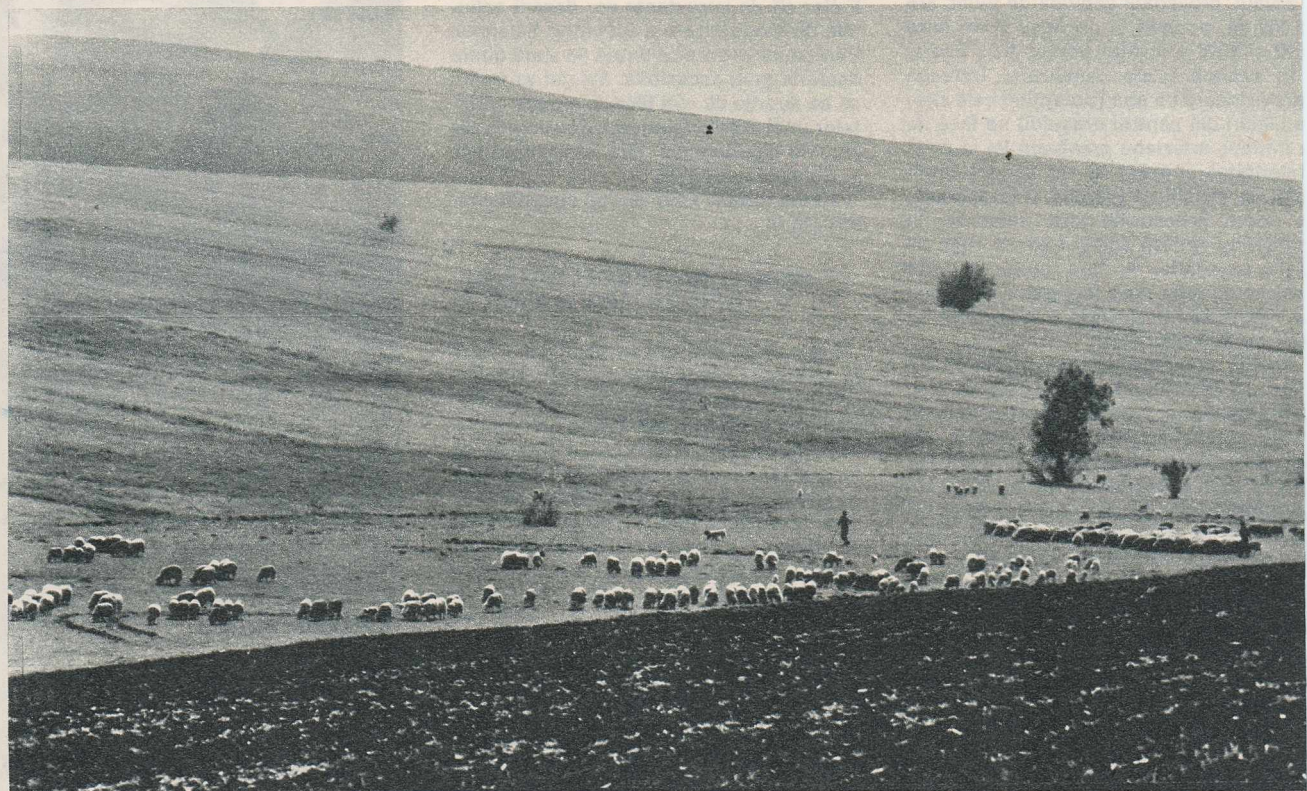
...Biserica de lemn din Păușa, o minur zveltă și elansată ca o săgeată. Construit din lemn de gorun cioplit din bard N-are nici un cui de fier. Sfinții pictați pe pereții exteriori, operă a zugravului loz Pop din Unguraș, trăitor cam pe la 1800 privesc pierduți din alte vremuri.

...Ioan Papiriu Pop, pomicuitor care păstrează merele ionatane cîte doi ani rînd grație unei instalații de încălzire în ventate de dînsul și care are toate caracteristicile unor conducte termale romane

...Vivacitatea țaranilor din jurul Șimleului și culorile aprinse ale costumelor pu tate de fete, atenuate de negrul laibărul și pantalonii eleganți, cu găitane, ale băbaților.

...Urișele plantații de piersici, întinse pe sute de hectare, de la capătul Șimleului Silvaniei, ce se suprapun undeva cu ceru

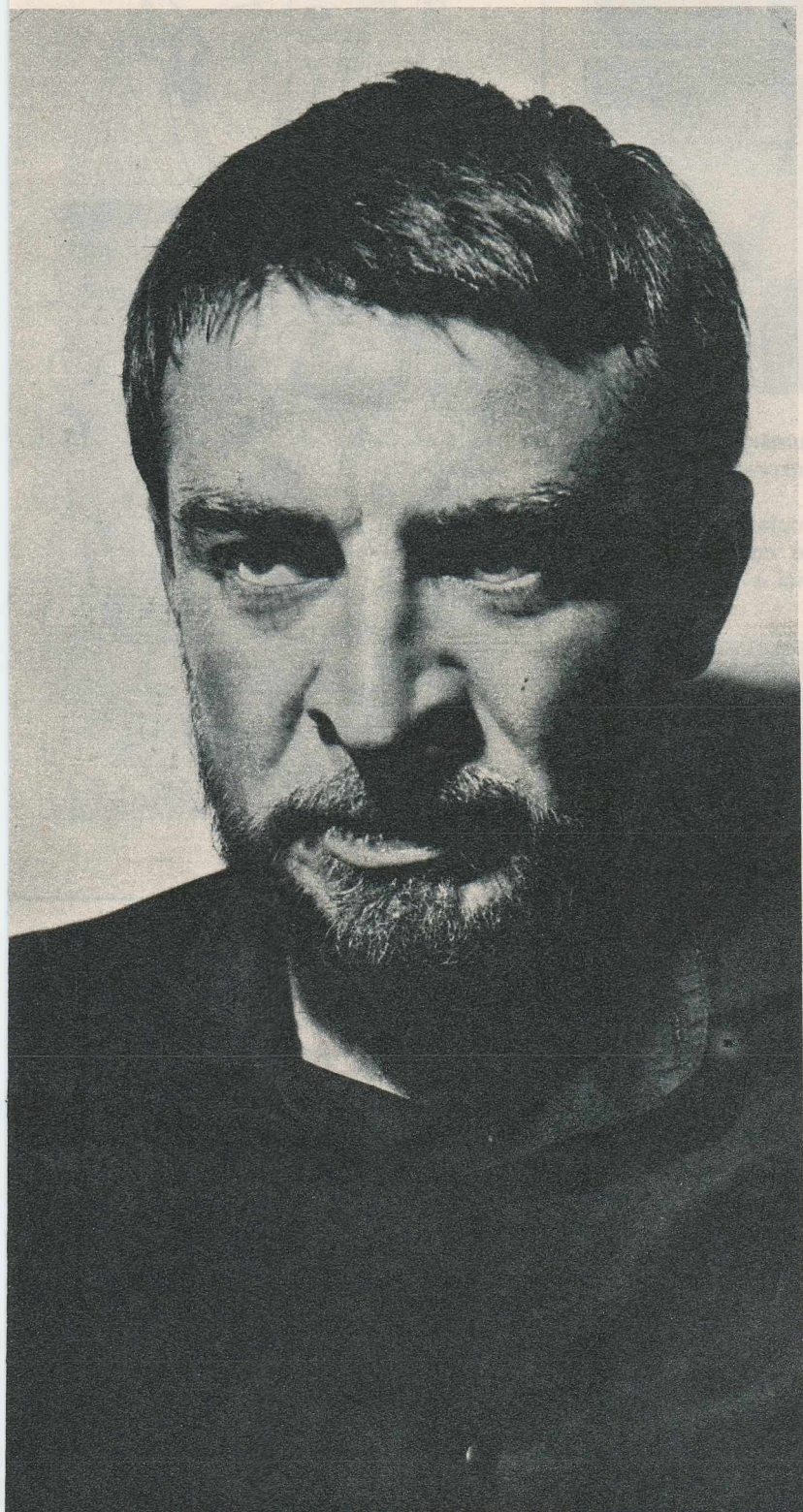
Cum aș obosi enumerînd bogățiile virtuțile acestui Sălaj, ale acestui județ românesc, care cu siguranța unei veci înțelepciuni năzuiește — și va ajunge spre împliniri majore, contemporane, a monizîndu-și astfel definitiv ființa?...

Plaiuri sălăjene.

PROFIL

Bună dimineața, Ion Marinescu

Celor cu singele otrăvit de film ne place să ne ducem uneori la teatru cât mai în față: să privim un actor sau altul (mai ales pe cei cu care n-am avut încă fericirea să ne întâlnim pe ecran) și să-i decupăm chipul și silueta în tot felul de planuri cinematografice.

Pentru Ion Marinescu îmi cumpăram bilete în rîndul întâi. Cîteodată îl urmăream din spatele ochelarilor pînă izbuteam să prind ceva care putea să semene cu un gros-plan. Dar nu numai pentru asta mă duceam acolo, ci mai ales pentru a fi cât mai aproape de acea zonă unde tremură gîndurile, zonă de care actorul se înconjură ca de un halo de cum apare pe scenă. Am așteptat «să-l văd» într-un film, cu un soi de batere de inimă naiv nerăbdătoare.

Nu am prejudecata deosebirilor fundamentale dintre actorul de teatru și cel de film, dar cine mai știe ce poate să facă pînă la urmă și camera asta de luat vederi... Ion Marinescu a venit însă cu totul în filmul «Gionconda fără suris».

Un înrăit egoism profesional mă îndeamnă să spun că abia acum, în fața ecranului, ne-am putut instala în voie și cit mai aproape de acea «zonă» pomenită. Marinescu face parte dintre acei actori rari care nu ți se adresează pur și simplu, nu-ți comunică doar adevăruri «cu inteligență», ci te ia cu el dincolo de personaj și uneori împotriva lui. Ceea ce numim noi «stare» devine astfel descoperire, uneori uimită, alteori amară. Și alții «știu să facă» acest lucru; la urma urmei este un dat necesar artei actricești, moderne. Dar luîndu-te așa cu el, Ion Marinescu te face să simți acut în preajmă-i (nu neapărat pe chip, ci în totul, în felul cum fumează, cum taie spațiul, cum se ascunde îndărătul cuvintelor nervozitatea, zbaterea și căldura finală a ideilor, chinurile sensibilității. Și tot purtîndu-te așa cu el, actorul te mai aduce în fața unei porți dincolo de care noi nu mai putem trece și nici nu încercăm să trecem. Din respect. În spatele ei se retrage el, ușor obosit, după ce ne-a învățat un alt fel de a fi sincer. Pentru film aceasta înseamnă o adevărată mană cerească. Ecranul are atunci și libertate, și mister.

Strict gazetărește vorbind, despre personajul său de debut, Caius Bengescu, se pot spune multe, dar nu asta am avut de gînd, ci să salutăm, mai mult sau mai puțin în gura mare, so sirea în lumea filmului nostru a unui actor în jurul căruia va trebui, probabil, să ne mai învîrtim mult pînă vom spune tot ceea ce omenește și profesionalicește se poate spune.

Magda MIHĂILESCU

Înnoirea

O surpriză dintre cele mai agreabile: la înnoirea dintr-o nu prea îndelungată călătorie am fost pe punctul de a nu mai recunoaște televiziunea noastră cea de toate zilele (chiar de toate zilele, acum, cînd a descoperit săptămîna de șapte zile și cînd cele mai multe dintre aceste zile au nu numai după-amiază și seară, ci și dimineață). Nu creșterea cantitativă — deși importantă, utilă, binevenită — reprezintă aspectul cel mai important al prefacerii. Impresia care se degajă din noua structură a programelor este că televiziunea a înțeles, în sfîrșit, necesitatea de a se înscrie, prin întreaga ei activitate, în cele două circuite firești, obligatorii dacă dorește să suscite maximum de interes.

În primul rînd — și asta este esențial — începe să participe în mod real, concret, multilateral, interesant, la examinarea problemelor majore care preocupă opinia publică din țara noastră. În al doilea rînd își însușește structuri, modalități de comunicare și de expresie verificate în practica internațională.

Am văzut deocamdată prea puțin pentru a putea aprecia valoarea realizării fiecăreia dintre noile emisiuni introduse. În orice caz, însăși inițierea lor constituie un act de responsabilitate, de îndrăzneală angajare în dezbaterile vremii noastre. «TV pentru specialiști» are perspectiva de a deveni un cerc de studii postuniversitare, cu profesori de prim rang, cu un auditoriu rîspîndit în întreaga țară și cu cea mai modernă metodă de predare: metoda audiovizuală. «Actualitatea industrială» și «Actualitatea agricolă» vădesc o înțelegere mai profundă a necesității unei dezbateri publice ample în jurul problemelor creșterii economice. Cea de-a doua dintre aceste emisiuni scoate pentru prima oară tematica agricolă din atmosfera bucolico-poporanistă a emisiunilor de duminică dimineața, tratînd-o la un nivel mai corespunzător cu ponderea ei în viața țării.

Am susținut mereu — dar trebuie s-o mărturisesc, fără prea mari speranțe — necesitatea unei abordări frontale, curajoase, a fenomenului cultural contemporan. «Dialogul despre cultură» rîspunde acestui deziderat la un nivel evident superior celui al «simpozioanelor» alcătuite prin juxtapunerea unor conferințe: se aduc în discuție idei, se recurge la argumente teoretice și la exemple concrete, se încearcă să se deschidă o perspectivă. Calitatea «Dialogului despre cultură» este de natură să inspire optimism în privința evoluției celorlalte rubrici — vechi și noi — cu profil literar și artistic.

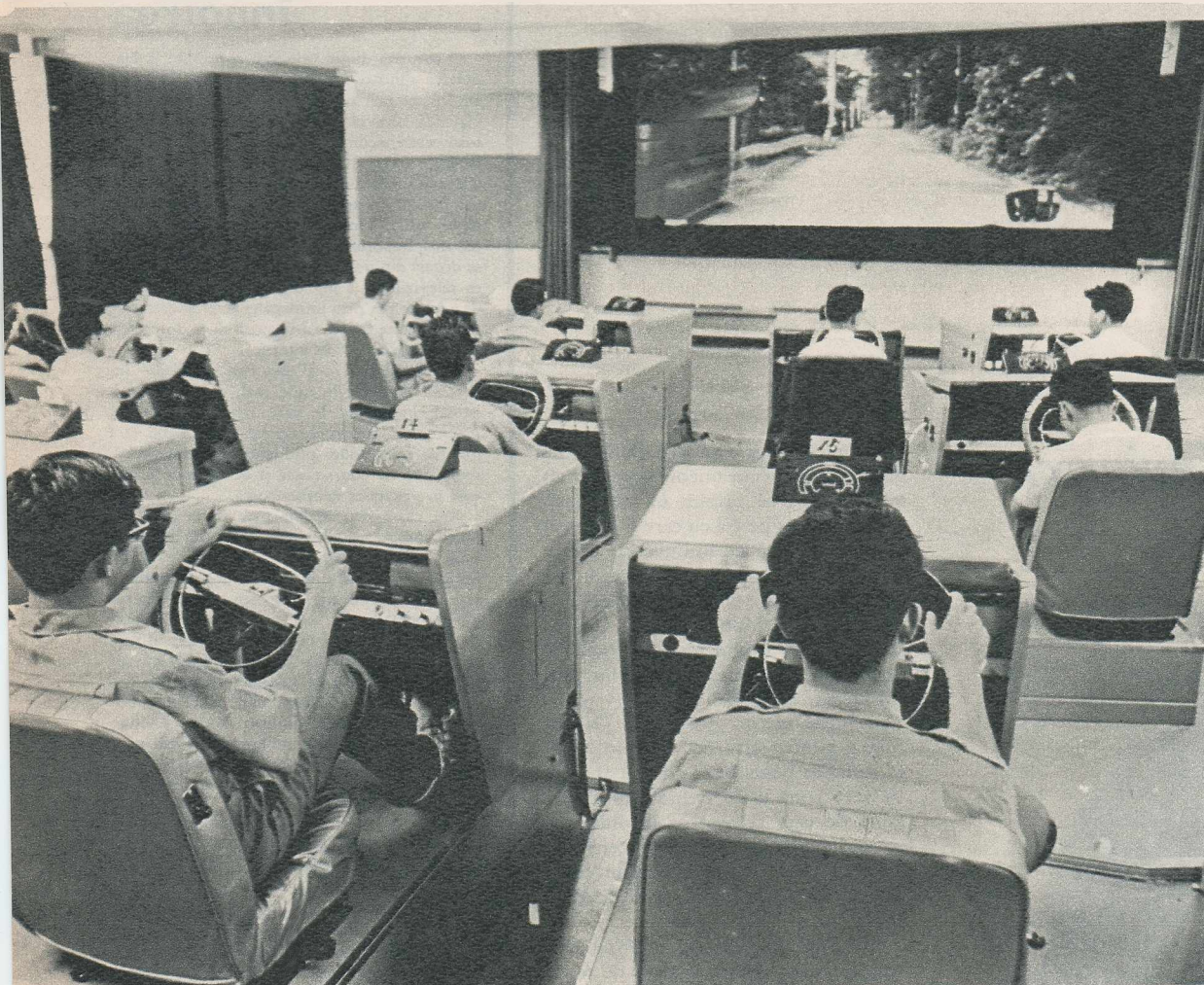
Cît despre adoptarea unor mijloace de expresie și procedee verificate de televiziunile cu o mai mare experiență, să subliniem în primul rînd repetarea, în cursul dimineții, a emisiunilor educative și științifice importante — metodă sigură pentru cuprinderea unui cerc cit mai larg de auditori. Ponderea sporită în programe a filmului și a teatrului merită de asemenea să fie salutată. Ideea unor emisiuni de tipul celei intitulată «Eu și micul ecran» este bună. Să sperăm că ele vor duce la descoperirea unor «gazde» cu aptitudini certe pentru acest rol. Așa cum sint, de pildă, Sanda Toma și Ștefan Tapalagă, excelenți în postura de prezentatori ai «Zigzag»-ului. Și formula emisiunii de duminică după-amiază mi se pare bună. De fapt ea reia schema «Studioului A», un tip de magazin duminical verificat în practica multor țări.

Atît de birfitele emisiuni de varietăți tind și ele să se redreseze, dacă e să le judecăm după cea intitulată «Opus... Pocus nr. 2». Numai că în acest caz există un risc de a ne înșela în pronosticuri: autorul emisiunii, Valeriu Lazarov, a fost totdeauna un regizor pretențios, în ale cărui filme și spectacole mediocritatea pătrunde mai greu. Vor proceda oare și ceilalți la fel? În orice caz, calitatea celor două formații orchestrale, coregrafia ingenioasă, valoarea soliștilor (cu o notă bună în plus pentru actorii-cîntăreți), imaginea sprintară fără a fi obositoare (dacă exceptăm oribila deformare în negativ a drăgălășeniei Marinei Voica) au concurat la realizarea unui spectacol agreabil.

Între semnele bune trebuie notate și citeva schimbări de amănunt: genericul teledurajelor (izbit dar, din păcate, tot cu un fond muzical sumbru), ceasul (cu atît mai potrivit cu cit e mai simplu), alte citeva generice, încercarea de a găsi figuri și voci noi.

Să lăsăm de data aceasta la o parte scepticismul hrănit de atîtea deziluzii. Asistăm, cred, nu la o simplă înnoire de primăvară, ci la prima fază a unei ascensiuni, la o lărgire a perspectivei.

Felicia ANTIP

**POLIȚIA
ÎN PERSOANĂ!**

Autoritățile japoneze au constatat că numărul accidentelor de circulație în care sînt implicate direct automobilele poliției este în continuă creștere.

În consecință, iată-i pe agenții de circulație supuși unui examen de verificare a cunoștințelor de conducere auto: examinatorul — electronic! — nu iartă nici o greșeală și nu tolerează nici o ezitare.

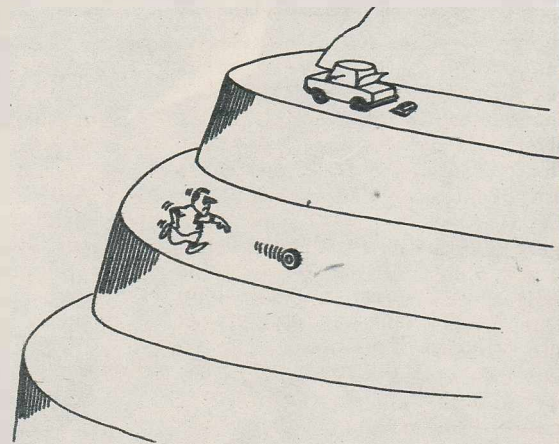
**UN NOU SEMN
DE CIRCULAȚIE**

A apărut pe o stradă din Lauttasaari, o suburbie a orașului Helsinki, și ar trebui să fii beat turtă ca să nu-ți dai seama cui îi este adresat avertismentul...

UMOR

de peste hotare

MATCH
DE BARS

(Mannu)

Prof. dr. Jean Pierre SOULIER, directorul Centrului național francez de transfuzie sanguină, ne declară:

S-A REALIZAT ANALIZA ELECTRONICĂ A SÎNGELUI

INVENTATORUL APARATULUI — UN MEDIC FIZICIAN DE 27 DE ANI

Centrul nostru, în care se produc diverse fracțiuni plasmă sanguină, este unul dintre cele mai mari din lume și de aceea și instalațiile sînt destul de complexe. Disponem, de fapt, de o adevărată uzină. Altminteri, întreaga «manipulare» a sîngelui pentru transfuzii etc. necesită un considerabil volum de muncă, nu numai datorită complexității operațiilor sine (de pildă, pentru determinarea grupei sanguine) ci și numărului uriaș de analize de sînge ce se fac anual în asemenea instituții. Doar la centrul nostru: 230 000! Vă închipuiți la cît se ridică cifra pe nivel mondial.

Aceasta ne-a determinat să punem la punct o instalație deocamdată unică în lume, care analizează automat grupele sanguine. Macheta a fost terminată acum mai multe luni iar prototipul va fi gata în curînd. Pentru a înțelege semnificația invenției trebuie să înțelegem că operațiile pentru determinarea grupelor sanguine ca și pentru găsirea celui mai potrivit loc de injectat sînt destul de complicate. Se pun probleme roșii ale pacientului în contact cu un ser-test (ei reacții); apoi se studiază reacțiile serului pacientului cu globulele roșii-test cunoscute (încă trei reacții); urmează, în fine, trei reacții de control imediat înainte de transfuzie. Uneori se cer încă alte trei reacții suplimentare. Așadar, în total 12 reacții, sau puțin nouă, pentru un singur pacient. Operațiile necesită un personal extrem de calificat și care, în definiție, trebuie să lucreze încet, cu extremă cumsecădie. Totuși, erorile nu pot fi complet evitate: s-a constatat că cele mai moderne centre din lume fac o greșală la 20 000 analize. Mă întreb care este procentajul la un centru mai slab utilitat...

S-ar părea că raportul de 1 la 20 000 este infim, dar nu este așa. În toată lumea se execută anual sute și

sute de milioane de astfel de determinări, și de multe ori eroarea este fatală fără drept de apel.

Cu aparatul automat toate operațiile se realizează în șapte secunde, adică într-un timp mai scurt decît cel necesar pentru citirea descrierii extrem de sumare de mai sus! Instalația noastră *înlătură total intervenția omului*, deoarece o «logică electronică» urmărește, organizează și analizează reacțiile. Subliniez că se efectuează concomitent două analize, pentru un plus de siguranță, și de fapt acesta îmi pare a fi elementul esențial: eliminarea practic totală a posibilităților de eroare.

Fișele perforate exclud greșelile de lectură, iar «pragurile de siguranță» electronice dau posibilitate medicului să interpreteze el însuși situațiile dubioase (în asemenea cazuri, rezultatele se imprimă de la sine cu cerneală roșie!). Pe scurt, totul este menit să ofere o siguranță mult sporită față de operația manuală. În același timp se realizează o spectaculoasă economie de personal calificat: în loc de 15 oameni vom avea nevoie de *unul singur*, doar pentru a veghea la mersul operațiilor!

Aparatul poate fi cuplat cu un calculator electronic care înmagazinează rezultatele în memoria sa. Asemenea mașini electronice își fac intrarea, după cum se știe, în spitalele moderne, unde devin un fel de administratori-înregistratori.

Este un semn al vremii că o asemenea instalație *inginerească* de analiză automată a grupelor sanguine a fost realizată la centrul nostru de un medic care posedă însă solide cunoștințe de optică și electronică. Numele lui: dr. Matt, și are doar 27 de ani.

Interviu realizat de L. NIȚESCU

«REFLECTOR ACUSTIC» ÎN AULA UNIVERSITĂȚII DIN TIMIȘOARA

În continuarea cercetărilor asupra bunătații audibilității și atenuării zgomotului în clădirile mari, specialiștii din domeniul acustic a Academiei au elaborat o serie de soluții interesante care au fost aplicate cu succes în proiectarea diferitelor construcții din țară. Între beneficiarii se numără și aula universității din Timișoara, apreciată foarte reușită din punct de vedere acustic. Pentru a evita formarea undelor staționare și a ecoului și pentru a păstra o durată de reverberație optimă, aici a fost instalat un reflector acustic special, deasupra podiumului, pe tavanul sălii s-au montat mai multe elemente difuzante.

O soluție originală a fost adoptată și în proiectarea Casei de cultură de la Ceava. Prin transformări ușoare de executat chiar de către personalul de servicii, sala poate fi adaptată atât pentru concerte simfonice cît și pentru reprezentații teatrale, în condiții bune de sonoritate.

Hotelul turistic de la Piatra Neamț și cel de la Iași, sălile unor mari restaurante și alte clădiri din țară beneficiază, de asemenea, de cercetările efectuate de către acusticienii noștri.

ZERO ABSOLUT... SAU PE APROAPE

Fizicienii americani au realizat cea mai coborîtă temperatură atinsă în lume: o milionime de grad deasupra lui zero absolut ($-273,15^{\circ}\text{C}$), recordul anterior fiind de 1,3 milionime de grad deasupra lui zero absolut. Aceste performanțe prezintă mare interes pentru studiul proprietăților materiei în condiții atît de neobișnuite.

O NOUĂ «STRATEGIE» ÎMPOTRIVA CARIEI DENTARE

Noutăți în combaterea unuia dintre cei mai persistenți dușmani ai omului — caria dentară. «The Journal of the

American Dental Association» informează despre experiențe recente efectuate concomitent la două centre specializate din S.U.A. («National Institute of Dental Research» și «Merck, Sharpe and Dohme Research Laboratories»), reprezentînd o «cale de atac» radical diferită față de tehnicile actuale. Anume, în loc de a se lupta împotriva bacteriilor suspectate de a contribui la dezvoltarea cariilor, se combate *produsul* acestor bacterii, înainte ca acesta să-și înceapă acțiunea distructivă.

Articolul din publicația oficială a Asociației stomatologice din S.U.A. se referă la un anumit soi de streptococ, al cărui produs metabolic, dextran, slăbește apărarea dintelui și îl «pregătește» pentru carie. Or, după cum scrie revista americană, s-a constatat că o enzimă, dextranaza, face inofensiv produsul streptococic mai sus-menționat și deci împiedică procesul degenerativ. Cel puțin acestea sînt concluziile unor studii întreprinse pe animale și care au arătat că după intervenția dextranazei numărul cariilor a scăzut în mod spectaculos. În curînd se va experimenta produsul și la om.

● La Teatrul Piccadilly din Londra, o premieră aparte: «Omul din La Mancha». Spectacolul muzical, care s-a bucurat de un extraordinar succes la New York, a fost realizat de libretistul Dale Wasserman, pe muzica lui Mitch Leigh, după celebrul roman al lui Cervantes. Iată și o scenă din spectacol: Don Quijote și Sancho Panza. În roluri, Keith Mitchell și, respectiv, Bernard Spear.

● Cunoscutul chitarist gitan Manitas La Plata, care a entuziasmat în egală măsură ascultătorii din America și din Europa, cîntă pe cea mai scumpă chitară din lume: e ornamentată cu picturi de Salvador Dali și Bernard Buffet. La Plata a refuzat oferta de a o vinde pentru 15 000 dolari.

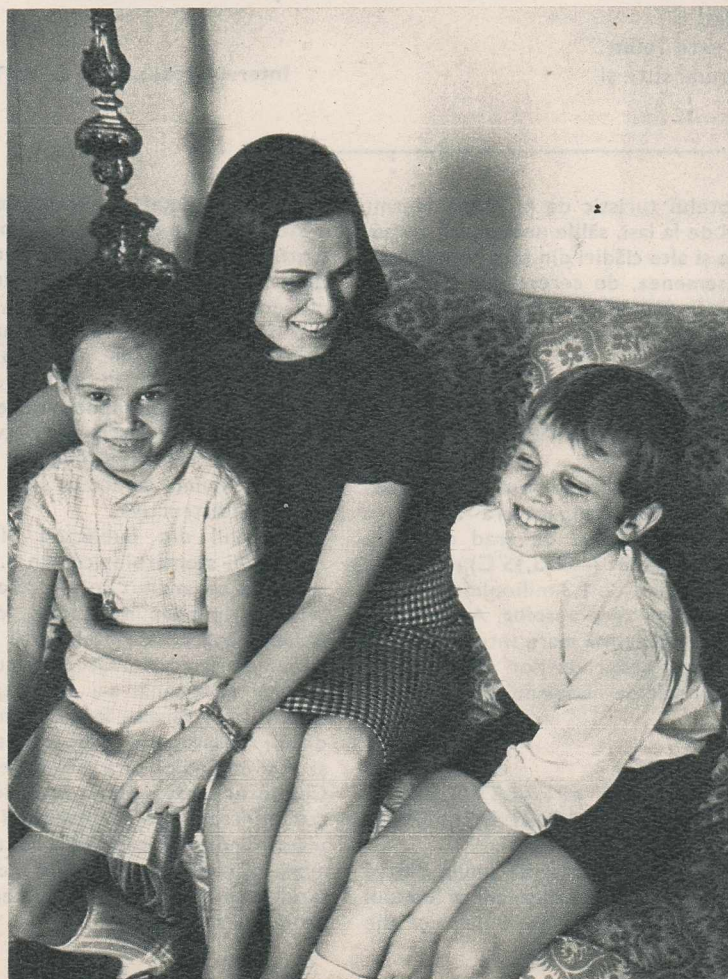
● «Cvartetul Guarneri are tonalități de catifea», afirma, la debutul său, critica newyorkeză. Într-adevăr, cele patru violini Guarneri, mînuite de patru virtuozii, reușesc performanțe deosebite. Recent formația a înregistrat pe disc, în R.F. a Germaniei, Cvartetul nr. 2 de Mendelssohn.

● În urma succesului re-purtat la Paris cu «Slugă la doi stăpîni» de Goldoni, «Piccolo Teatro» din Milano revine în capitala franceză în luna iunie. În fotografie: o scenă din spectacolul în care actorul Ferruccio Soleri, în rolul Arlechinului, a cucerit publicul.

▲ «Benjamin», cu Catherine Deneuve și Michel Piccoli.

De mai mulți ani presa tot anunță reîn-
toarcerea Luciei Bosé pe platouri. De
data aceasta știrile sînt adevărate, nu
zvonuri. Interpreta din «Nu-i pace sub
măslini» și «Moartea unui ciclist» va apă-
rea, după 13 ani de absență, în filmul de
debut — «Nocturna 29» — al unui tî-
năr regizor italian pe nume Pedro Por-
tabella. (În fotografie: Lucia Bosé îm-
preună cu doi dintre copiii săi).

Ziua în care peștii vor ieși... — fil-
m. M. Kakoyanis în vara anului trecut,
«Ultimul țărîm» al lui Stanley Kramer,
cu care se atrage atenția asupra per-
Plantată însă într-un decor fascinant, în
(după cum se vede și din fotografie)
imaginar de pe țărîmurile grecești, cre-
nis este și un atrăgător spectacol cine-

fișă filmografică

MAXIMILIAN SCHELL

S-a născut la Viena, la 8 decembrie 1930. A debutat în anul 1955 în filmul *Copii, mame și un general*. De atunci a apărut în peste 20 de filme, dintre care amintim: *Atentatul din 25 iulie*, *O fată din Flandra* — 1955 (cu Nicole Berger), *Cei de pe urmă vor fi cei dinții* (cu Ulla Jacobson), *Leii tineri* — 1957 (cu Marlon Brando), *Procesul de la Nürnberg* — 1961 (regia, Stanley Kramer, cu Spencer Tracy, Burt Lancaster, Marlene Dietrich), *Sechestrații din Altana* — 1962 (regia, Vittorio de Sica, cu Sophia Loren, Frederic March), *Topkapi* — 1963 (regia, Jules Dassin, cu Melina Mercouri), *Renaștere din cenușă* — 1965 (cu Ingrid Thulin), *O luptă pe viață și pe moarte* — 1966 (cu Simone Signoret), *Trompetele războiului* — 1967.

CÎȚIVA PAȘI ÎN

— PREȚIOASE VESTIGII SMULSE MĂRII
NEGRE DE CĂTRE UN GRUP DE ÎNOTĂTORI
SUBACVATICI—

În drum spre «Lumea tăcerii». ▶

de ing. Vasile COSMA

Marea Neagră nu oferă scufundătorilor frumusețea și limpezimea Mării Roșii, nu are calmul Mediteranei: este nestatornică, totdeauna nervoasă și pornită pe furtună. Lucrul în adâncime este îngreunat din cauza vizibilității reduse, apa fiind limpede doar puține zile pe an. Totuși, ne-am obișnuit să-i suportăm capriciile fiindcă știm că ea ascunde multe și interesante taine.

Ce au urmărit scufundătorii? În primul rînd identificarea digului portului antic Callatis, acoperit de multă vreme de apele mării, spre a se dovedi că a existat într-adevăr o

construcție portuară și nu o conformație stîncoasă naturală, cum se bănuia. Apoi delimitarea exactă a bazinului portuar, trecîndu-se cu acest prilej la recuperarea a diverse vestigii care au supraviețuit pe fundul mării.

Care au fost rezultatele investigațiilor subacvatice? S-a stabilit traseul digului antic, constatîndu-se că

▲
Pe această alee pavată (azi la 1½ km în larg), acoperită de mare, se plimbau acum 2000 ani oameni care admirau, ca și astăzi, măreția Pontului Euxin.

era pavat cu grijă, ceea ce indică că era probabil folosit și ca loc de promenadă. Pavajul era executat din lespezi de piatră cioplită, fixate cu mortar. Un strat gros de scoici și trei metri de apă acoperă acum digul.

În bazinul portului antic au fost descoperite epavele a două corăbii (incendiate înainte de scufundare). Deocamdată nu poate fi vorba de scoaterea lor la suprafață, deoarece operația necesită pregătiri complexe de mai lungă durată.

Sub nisipul strîns de multe secole și frămîntat continuu de valuri au mai fost descoperite numeroase amfore grecești și romane din diverse perioade (din secolul IV î.e.n. pînă în secolul VI e.n.), rîșnițe antice, resturi de locuințe și chiar obiecte turcești mai recente.

În general, marea a răsplătit cu generozitate eforturile depuse de scufundători. Și astfel la Muzeul marinei din Mangalia a luat ființă prima secție de arheologie submarină.

O dată cu venirea verii cercetările subacvatice din zona anticului port Callatis vor reîncepe. În acest fel se vor aduce noi contribuții la mai buna cunoaștere a trecutului îndepărtat al patriei noastre.

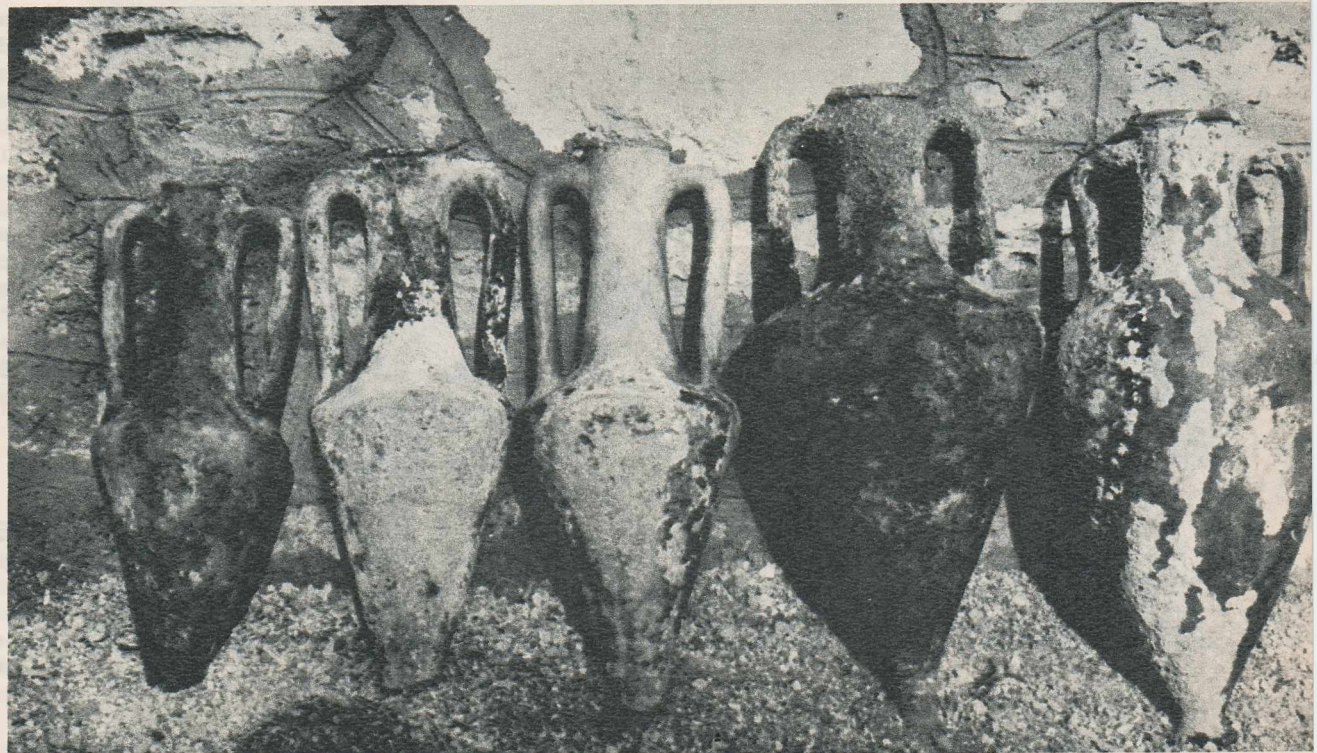
LUMEA TĂCERII“

Pe litoralul românesc al Mării Negre se află și resturile străvechii cetăți Callatis, întemeiată de coloniștii greci cu aproximativ șase veacuri înaintea erei noastre.

Un grup de scufundători din Mangalia și București au cercetat și scos la lumina zilei mărturii ale unei civilizații de mult dispărute, apărute cu strășnicie de valurile și nisipul mării.

Lucrările au fost efectuate în 1967 sub îndrumarea Institutului de arheologie al Academiei Republicii Socialiste România și Muzeului militar central.

Începând din secolul IV î.e.n., pe toarele amforelor se aplicau ștampile ce indicau localitatea și numele celui însărcinat cu controlul și dirijarea comerțului. Iată o ștampilă provenind din insula Thasos.

Marea a răsplătit cu generozitate eforturile depuse. În fotografie: câteva din amforele grecești salvate.

Aceste amfore romane de diverse vârste nu au reușit să reziste zădărniciului mării: s-au sfărâmat.

ÎN TARA PODURILOR

Vechiul Saraievo și-a păstrat un farmec aparte.

O străveche legendă bosniacă spune că, atunci când a creat lumea, Dumnezeu purta cu el doi saci: unul cu pământ și altul cu pietre. Când a trecut pe deasupra locurilor ce aveau să se numească Bosnia și Herțegovina, sacul cu pietre s-a rupt și toate s-au rostogolit, dând naștere unor ținuturi stincoase, lipsite de vegetație. Nu se știe când și ce bătrîn hitru a născocit asemenea legendă, dar cert este că ea i-a fost inspirată de înfățișarea acestor meleaguri pe care Ivan Cesticiki, poet din secolul al XV-lea, le descrie ca «o nesfârșită întindere de pietre îndreptate semet către înălțimile cerului».

Și astăzi peisajul Bosniei și Herțegovinei este același; zeci de kilometri urci și cobori peste creste de munți, unele stincoase, altele — spre văi — împădurite, peste vaduri de ape; ici-colo întâlnești, ca niște binefăcătoare oaze, petice de pământ roditor. De obicei ele se află acolo unde albia unui riu și-a desfăcut mai mult brațele, sau pe lângă lacuri. Tot prin aceste locuri ai să întâlnești și mici așezări cu case durate din stîncă, în care trăiesc oameni ce se indeletnicesc cu

cioplitul pietrei ori cu creșterea oilor. Acolo unde natura a fost mai roditoare — pe valea Miliațkei, a Neretvei, a Vrbasului și a altor cursuri de ape — s-au născut și dezvoltat așezări urbane ca Saraievo, Mostar, Banja Luka, Travnik, Jajce, Bihač, Konjic.

Dar dacă la suprafață pământul nu e prea îmbietor pentru oameni, în schimb în adîncuri se află imense bogății miniere: sare și cărbuni, fier și argint, plumb și petrol. Descoperindu-i aceste comori, oamenii au sfredelit pământul pînă la mari adîncimi, scoțînd de acolo noi surse ale existenței lor.

CONFLUENȚA CIVILIZAȚIILOR

Ținuturile Bosniei și Herțegovinei constituie una din cele șase republici ale Iugoslaviei. După așezarea sa, poate fi socotită republica cea mai centrală sau, mai bine-zis, interioară. Întotdeauna de-a lungul secolelor aceste ținuturi au constituit un fel de linie de contact. Mai întîi între Roma și Bizanț, apoi între Europa și Imperiul otoman... Pe aceste meleaguri s-au

înfruntat diferite civilizații. Urmele lor se văd și azi: vestigiile romane la Naronă, basilici din secolele cinci și șase la Breza, minarete din epoca dominației turce la Mostar, ca și la Saraievo și în mai toate satele, fortărețe masive și străzi drepte și largi de pe vremea imperiului austriac, la Saraievo. Toate acestea se îmbină armonios cu edificiile contemporane ale epocii de puternică înflorire și dezvoltare cunoscute în ultimele două decenii.

Istoria acestor ținuturi este veche și ultimele descoperiri arheologice de la Butmir, lângă Saraievo, atestă că încă în neolitic se aflau pe aici așezări omenești. Urme mai numeroase sînt de pe vremea ilirilor. După romani, care alipiseră aceste ținuturi la Dalmația, au apărut slavii, la mijlocul secolului al VI-lea. S-au stabilit definitiv pe aceste meleaguri, durînd așezări care au constituit embrionul orașelor de azi. Din 1389 au apărut turcii; în epoca de glorie a Imperiului otoman ei s-au instalat victorioși pe aceste locuri, rămînînd ca o comunitate compactă și în ziua de azi. Datele demografice actuale vorbesc de altfel singure despre istoria formării popoarelor pe aceste ținuturi: 43 la sută sîrbi, 26 la sută musulmani, 22 la sută croați și 9 la sută macedoneni, muntenegreni, ruteni și alții.

PODURI, PODURI...

Mai mult ca oriunde, oamenii din ținuturile Bosniei și Herțegovinei au un adevărat cult al podurilor. E și firesc. Relieful atît de aspru și neprietenos, încrustat de nenumărate riuri, piraie, văi, a îngreunat mult comunicarea chiar și între localități învecinate. Podul a devenit, așadar, una dintre principalele condiții ale existenței, una dintre necesitățile cele mai stringente.

La Saraievo am avut prilejul să văd un original album de fotografii intitulat «Poduri», prefațat de Ivo Andrić, autorul cunoscutului roman «Era un pod pe Drina», distins cu Premiul Nobel pentru literatură. Am reținut atunci cuvintele acestui mare scriitor contemporan iugoslav: «Din tot ce a creat și a construit omul sub impulsul său natural, nimic nu apare în ochii mei atît de mare și valoros ca podurile. Sînt mai importante decît casele, mai sacre decît templele, pentru că sînt atît de comune».

De la Saraievo la Dubrovnik, străbătînd aproape 300 de kilometri pe drumurile șerpuiunde de pe meleagurile Bosniei și Herțegovinei, aveam să văd și să mă conving de ce oamenii locurilor divinizează podurile. De la cele moderne, din dantelă de metal, suple și elegante, pînă la cele din birne de lemn, podurile sînt prezente în orice loc, în orice moment. Podurile au făcut să răzbească acum două decenii și ceva primele trenuri în ținuturi de nepătruns; podurile leagă panglicile de asfalt ale șoselelor pe care circulă turiști din toată lumea; podurile îi ajută pe oameni să trimită rodul muncii lor, scos din străfundurile pământului și din fabricile noi, și să primească în schimb tot ce le trebuie pentru existența lor mereu mai bună; podurile scurtează

— NOTE DE CĂLĂTORIE DIN BOSNIA ȘI HERȚEGOVINA —

de Stan VLAD

distanțele între localități și tot ele înlesnesc circulația în orașele acestor ținuturi, așezate toate, fără excepție, pe maluri de ape curgătoare.

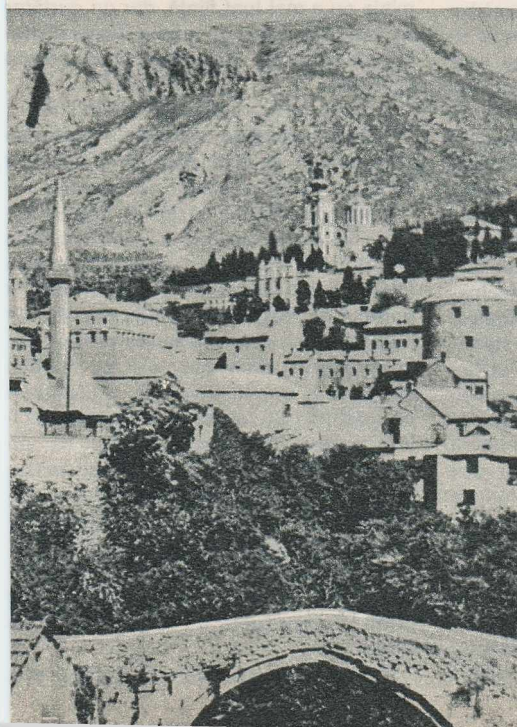
Oamenii au durat mai întâi puzderia de poduri pentru trebuință imediată și pe măsura posibilităților. S-au gândit mai mult la utilitatea decât la frumusețea lor. Azi oamenii au alte puteri. La Saraievo, în institute de proiectări, arhitecți și ingineri pricepuți trasează poduri care să îmbine deopotrivă utilul, frumosul și, bineînțeles, economia de bani și materiale. Și, în funcție de înfățișarea locului și de necesități, au apărut poduri de cale ferată și de șosele în fața cărora merită să te oprești și să le admiri. Imaginile lor se oglindesc maiestuos în apele ce se scurg la vale, înfrinte încă o dată de puterea omului.

În orașe, în noua arhitectură urbană, podurile fac parte din peisajul citadin, oferind vizitatorilor ceva specific, ceva care nu mai este în altă parte. Într-un fel sînt podurile din Saraievo, cu arcurile și balustradele lor de oțel, somptuoase, elegante, și în alt fel sînt cele din Mostar, din piatră grea, cu arcade mari, boltite mai mult spre mijloc. Podurile sînt însăși viața oamenilor de prin aceste meleaguri.

SALT SPRE ÎNĂLȚIMI

Condițiile naturale atît de puțin favorabile, istoria zbuciumată a oamenilor de pe aici nu puteau să nu lase urme. În comparație cu industrializata Slovezie sau cu bogata Croație,

Podurile — parte integrantă a peisajului, nu numai la Mostar, ci și în întreaga republică.

republica Bosnia și Herțegovina este mai puțin dezvoltată. Deși a cunoscut un ritm de dezvoltare mult mai mare, n-a putut recupera în întregime decalajul existent. Totuși, o serie de date și fapte privind prezentul și viitorul arată că nu va mai trece mult pînă la ridicarea republicii la nivelul celor mai avansate din federație. Hidrocentralele construite pe cursurile apelor au făcut din Bosnia și Herțegovina una dintre principalele producătoare de energie electrică. Resursele naturale au determinat dezvoltarea industriei de prelucrare a minereurilor. Pe locurile acestea unde nu se ajungea decît pe jos sau cu asinii, locomotivele electrice străbat sute de kilometri de drum de fier, străpungînd masivele muntoase, stîncile, prin lungi tuneluri sau zburînd peste viaducte ce se înalță zvelte peste

sînt acum blocurile de 10-12 etaje, transformînd vechile țirguri orientale în orașe moderne.

Cînd a luat sfîrșit cel de-al doilea război mondial, în Bosnia și Herțegovina 60 la sută din populație era analfabetă. În anul școlar 1945-1946 existau 758 școli primare de patru ani și 55 secundare. Azi numărul școlilor elementare de opt ani este de aproape 3 000, iar cel al școlilor secundare de peste 300. În facultățile și institutele din Saraievo, înființate după 1946, învață peste 20 000 de studenți.

Am dorit să subliniez aceste date, din multe altele pe care le-am cules prin aceste locuri, pentru că ele dau o imagine grăitoare a ceea ce a însemnat saltul spre înălțimi al oamenilor din cele mai aride ținuturi ale Iugoslaviei. După secole de viață între stînci, fără nici o perspec-

Blocurile moderne de 10-12 etaje din noul Saraievo.

prăpăstii fără fund. Produse ale industriei siderurgice, metalurgice, electrice, chimice, petroliere, forestiere, alimentare și de pielărie duc faima locurilor prin multe țări ale lumii. De curînd la Saraievo a intrat în producție și o nouă uzină de montaj de autoturisme. Pe măsura vremurilor cresc și se dezvoltă așezări noi și vechi, cu blocuri moderne ce vor parcă să întrecă semeția stîncilor din jur. La Saraievo, ca și la Mostar, la Travnik ca și la Banja Luka, cele mai înalte construcții erau pînă nu demult minaretele moscheilor. Alături de ele și mereu mai înalte

tivă, fără nici o legătură cu lumea înconjurătoare, oamenii din «țara dintre ape» — cum o mai numesc unii — se avîntă spre culmi care le întrec cu mult pe cele dăltuite de natură. Nu întîmplător au venit în 1967 peste 200 000 de turiști străini prin aceste meleaguri; nu i-au atras numai frumusețile peisajului, sălbăticia pădurilor, ci și orașele innoite, cu hoteluri confortabile, cu tot ceea ce impune viața modernă. Frumusețile naturii au fost sporite de mîna oamenilor harnici ai acestor ținuturi, pe care Ivo Andrić îi denuște «eroi în timp de pace».

Pină și o bună parte din produsele livrate de Statele Unite în cadrul așa-zisului «program de ajutorare a poporului vietnamez» ajung pină la urmă pe piața neagră. Cunoscute fiind asemenea practici, pe fiecare sac se menționează — cu cită eficiență, se știe — «vânzarea și schimbul, interzise».

SAIGON MARKET

de Nicolae AURELIU

- Dacă cumpăr toată partida, ce reducere îmi faceți?
 - 5 la sută.
 - Pentru toate cele 19 tone?
 - Da. Mai mult nu-mi permite marja de beneficiu.
 - Atunci nu iau decât zece tone.
 - Cum doriți. Deși, după părerea mea, pierdeți o ocazie deosebit de avantajoasă.
 - Ar fi avantajoasă dacă mi-ați face o reducere de minimum 8 la sută. Așa însă...
 - Regret. Mi-e imposibil.
- Așa cum lesne se poate constata, discuția de mai sus se desfășoară între oameni de afaceri. Ea a fost transcrisă, după o înregistrare pe bandă de magnetofon, de cotidianul american «St. Louis Post Dispatch». De ce atîta cinste pentru un banal dialog de business? Pentru că obiectul lui îl constituie conservele de carne destinate trupelor S.U.A. din Vietnam. Pentru că negocierea are loc la Saigon. Pentru că protagoniștii ei sînt doi americani — maiorul Gordon Whadley și civilul Mortimer Seeds. Și, în sfîrșit, pentru că traficul respectiv este, bineînțeles, perfect ilicit.

ULUITOAREA AROGANȚĂ A TÎLHARILOR

După cum relatează ziarul menționat, Whadley deține un post de conducere în serviciul de intendență al unităților americane cantonate în zona Saigon (sau cel puțin deținea un astfel de post pînă la începutul lunii februarie). Seeds, venit în Vietnamul de sud în 1966 ca membru al unei misiuni... culturale, își dăduse demisia la două săptămîni după sosirea în capitala sud-vietnameză și își atribuie acum profesia de... ghid turistic. Conform datelor pe care a reușit să le strîngă autorul reportajului (și pe care el însuși le recunoaște incomplete), în cursul a numai cincisprezece luni Seeds a agnosit frumușica sumă de 630 000 dolari — evident, nu de pe urma turiștilor. Despre veniturile lui Whadley reporterul nu a reușit să afle vreo cifră: tot ce știe este că și-a cumpărat, în 1967, patru apartamente la Los Angeles și o vilă la Hollywood.

«Afaceri de tipul celei încheiate de Whadley și Seeds se tratează astăzi la lumina zilei — scrie «St. Louis Post Dispatch». Corespondentului nostru nu i s-a făcut practic nici o dificultate cînd a vrut să asiste la convorbire. A fost suficient ca el să pretindă că reprezintă o organizație de transport, cu alte cuvinte una dintre numeroasele rețele care folosesc camioanele militare pentru businessuri personale... Soldaților noștri li se fură hrana chiar de sub nasul lor, dar jefuitorii nu au nici măcar un sentiment de jenă. Ceea ce frapează pe observatorul actual al stărilor de lucruri din spatele frontului vietnamez este uluitoarea aroganță a țilharilor, vădita ostentație a operațiilor lor».

FRONTUL CERE... RUJ DE BUZE

Fenomenul semnalat de reporterul cotidianului din St. Louis este departe de a constitui un caz izolat. Îndrăznețele atacuri lansate de forțele patriotice împotriva trupelor intervenționiste și saigoneze în plin centrul capitalei au reținut, așa cum era și firesc, atenția ziarelor americane. Dar chiar și în această perioadă de acută criză militară fraudele săvîrșite de cei care manipulează acolo bunuri de o imensă valoare au continuat să preocupe presa, radioul, televiziunea din diferite locuri ale lumii. De curînd, într-un ciclu de filme documentare consacrate Vietnamului de sud pe care le-a transmis una din principalele companii de televiziune din Statele Unite, «Columbia Broadcasting System», un loc special era ocupat, în cadrul fiecărei pelicule, de ceea ce crainicul numea «piața paralelă». Este vorba de fapt de bursa neagră, la care se desfac nu numai produsele destinate armatei, ci și cele livrate în cadrul așa-zisului «program de ajutorare a poporului vietnamez».

«Telespectatorii americani au putut asista — amuzați la început, intrigați după aceea, îngroziți în cele din urmă — la tocmele nesfîrșite purtate în jurul unor tarabe unde erau expuse, talmeș-balmeș, truse de voiaj și cămăși de nailon pentru

smoching, ciorapi supraelastici și flacoane cu fixativ de păr, rujuri de buze și cele mai fanteziste modele de lenjerie feminină — notează săptămînalul britanic «Sunday Times». În ce măsură contribuie la sporirea eficienței combative a pușcașilor marini trusele de voiaj sau combinezoanele de dantelă neagră este cu siguranță o problemă insolubilă pentru cei care au urmărit aceste programe. La fel de greu le-a fost, probabil, să găsească răspuns la întrebarea: vietnamezii evacuați de pe urma bombardamentelor, copiii lor schilodiți și soțiile lor înfometate au într-adevăr o nevoie atît de presantă de fixative pentru păr, rujuri de buze sau cămăși pentru smoching? Încetul cu încetul în inimile milioanelor de telespectatori ai C.B.S.-ului s-a născut tulburătoarea impresie că asemenea mărfuri — cumpărate, la urma urmelor, cu banii lor, ai contribuabililor americani — nu au rostul nici de a servi armata, nici de a veni în sprijinul localnicilor, ci pur și simplu de a face obiectul unui tîrg murdar și necinstit».

Nu-i prima oară cînd acest tîrg reține atenția opiniei publice. În toamna anului trecut, ca urmare a unei vizite făcute de un grup de membri ai Congresului în Vietnamul de sud, s-a dezbătut pe larg chestiunea modului în care sînt aprovizionate magazinele «P.X.». Avînd — măcar în principiu — drept clientelă exclusivă pe militarii din cadrul trupelor intervenționiste, aceste magazine își vînd mărfurile cu prețuri sensibil mai coborîte decît în Statele Unite, în ciuda costului suplimentar pe care-l reprezintă transportul pe o distanță atît de mare.

Studiind etalajele cîtorva «P.X.»-uri, delegația de senatori și membri ai Camerei Reprezentanților a remarcat cu surprindere predominanța articolelor de lux pentru femei: farduri, parfumuri, rochii și tăioare executate de atelierele marilor firme de croitorie din S.U.A. și Europa occidentală, pantofi «made in Bologna», bijuterii în casete purtînd inscripția celebriilor giuvaergii parizieni de pe Rue de la Paix...

— La ce servesc toate acestea? — a întrebat George Patterson, congressman din partea statului Oklahoma.

— La ridicarea moralului luptătorilor noștri — a răspuns, fără să clipească, unul dintre ofițerii superiori care însoțea delegația (numele lui nu a fost divulgat).

Riposta nu pare să fi fost deosebit de convingătoare. Ca dovadă că, imediat după înapoierea la Washington, cei mai mulți dintre membrii delegației au cerut crearea unei comisii de anchetă care să lămurească mai precis raportul dintre un **deux-pièces** realizat de casa Dior și moralul soldatului american în Vietnamul de sud. Din motive care au rămas obscure, comisia nu a mai luat ființă, dar un purtător de cuvînt al Pentagonului a declarat presei că «rujul de buze este și el necesar frontului».

— În ce fel? — l-au întrebat ziaristii.

— Foarte simplu: soldatul pleacă mai bine dispus la atac dacã în prealabil a făcut un cadou agreabil iubitei sale.

Relatînd schimbul de replici, ziarul «Chicago Tribune» remarca: «Lăsînd la o parte faptul că cheltuielile soldatului pentru iubita lui nu trebuie să fie suportate din bugetul de război al națiunii, adevărul în această treabă nu are nimic comun nici cu legăturile amoroase, nici cu moralul de luptă al trupelor noastre. Adevărul e că mărfurile de lux ale magazinelor militare se vînd, pe sub mină, marilor demnitari din Saigon pentru soțiile sau amantele lor, precum și cîtorva bande de traficanți, care le expediază apoi peste graniță, în Thailanda, Formoza sau Japonia.. Din diferența de preț încasată, ofițerii noștri care administrează «P.X.»-urile scot un profit ce reprezintă un mare multiplu a soldei lor».

Deși s-au depus toate eforturile pentru

a o minimaliza, agitația iscată în legătură cu magazinele militare a avut ca epilog rechemarea în Statele Unite a colonelului Ralph Hergesheimer — omul care conducea toate «P.X.»-urile din Vietnamul de sud — și a patru dintre principalii săi colaboratori.

BARURI ÎN PREȚ DE COST

O altă rentabilă carieră care și-a găsit un sfârșit precipitat a fost cea a locotenent-colonelului Stewart Delmer. Misiunea lui, destul de bizară pentru un ofițer superior, consta în organizarea barurilor militare din Saigon. Ca și «P.X.»-urile, localurile de distracție nocturnă rezervate trupelor americane funcționează pe principiul lipsei de profit: băuturile, mâncărurile și programele artistice sînt oferite «în preț de cost», adică la un tarif mult mai redus decît cel aplicat în barurile civile.

O anchetă — declanșată de numeroase denunțuri primite la cartierul general al armatei americane din Vietnamul de sud — a dovedit însă că, pentru Delmer, întreprinderea era foarte rentabilă. Aprovizionarea cu carne, ouă, legume, pîine etc. se efectua numai de la furnizori locali, gata să împartă frățește beneficiul cu Delmer. Chelnerii, muzicanții din orchestră, interpretele numerelor de strip-tease și dansatorii erau de asemenea obligați să-i cedeze din salariu o cotă care mergea pînă la 20 la sută.

Lucrurile ar fi continuat probabil multă vreme așa, ținînd seama de faptul că cei vămuiți atît de sistematic — de la furnizori pînă la dansatoare și de la chelneri pînă la muzicanți — nu se puteau erija în acuzaatori ai unui locotenent-colonel american. Ceea ce l-a pierdut pe acesta a fost lăcomia: introducînd, contrar regulamentului, o taxă de intrare, el a stîrnit indignarea clienților săi în uniformă. Ca de obicei în asemenea cazuri, sancțiunea a constat în scoaterea celui vinovat din funcția deținută și în expedierea lui în S.U.A. «Aproape nici unul dintre ofițerii care au comis fraude în Vietnamul de sud nu a avut ceva de suferit din punctul de vedere al carierei sale militare și, cu atît mai puțin, pe plan judiciar», scria nu demult săptămînalul newyorkez «Time».

Fraudele la care se referă publicația nu se reduc la jecmărirea citorva salariați ai unui night-club. O recentă statistică a arătat că între 40 și 70 la sută din toate mărfurile descărcate în portul Saigon dispar pe o misterioasă filieră, înainte de a ajunge la destinația lor oficială. Calcule optimiste cifrează la 600-800 milioane de dolari anual valoarea mărfurilor furate din docuri și antrepozite (pesimiștii apreciază că un miliard este un minimum cu siguranță depășit).

Modul în care se achiziționează produsul acestei hoții pe scară mare din portul capitalei sud-vietnameze capătă uneori pitorescul aspect al gîștii în traistă. Într-unul din reportajele sale publicate în cotidianul francez «Le Figaro», Max Clos scria: «Se cumpără, pe nevăzute, conținutul unui camion cu platforma acoperită de o prelată. Prețul per camion este unitar într-o anumită perioadă — 10 000 de dolari, să spunem... Totul depinde de ceea ce se află sub prelată. Dacă e o încărcătură de cuie sau balamale, cumpărătorul s-a păcălit. Dacă sînt frigider, a încheiat o afacere fabuloasă. E o adevărată loterie».

S-ar putea să fie, într-adevăr, o loterie, dar toate lozurile ei sînt cîștigătoare pentru mîna de americani care împărătesc în port: comandantul poliției militare, vameșii, consilierii căpităniei etc. Pentru a lua un singur exemplu: doi dintre acești consilieri, «repatriați» de urgență în ianuarie, fuseseră prinși tocmai cînd scoteau pe poarta antrepozitelor un convoi de șase camioane pline cu piese de schimb pentru motoare de automobil.

Strada aceasta din Saigon a căpătat o altă denumire decît cea pe care o indică tăblițele: i se spune strada Hoților sau strada «P.X.»-urilor. Și pe bună dreptate: tot ce se oferă aici spre desfacere e de furat.

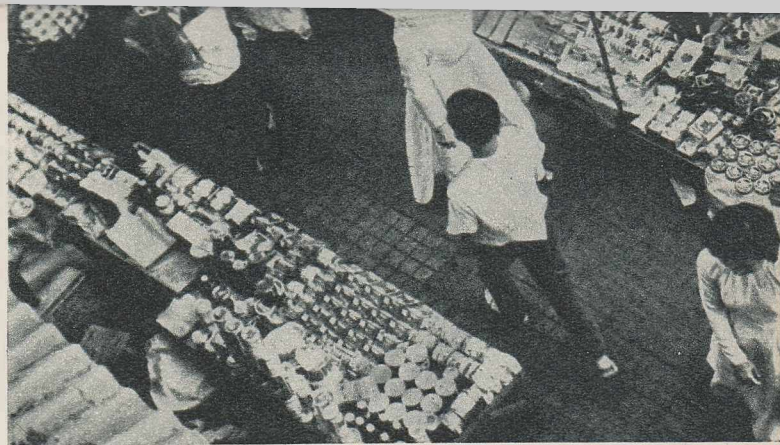
BANUL NU ARE NICI UN MIROS

Complicii principali ai americanilor în toate aceste ilicite tranzacții sînt oficialitățile civile și militare saigoneze. Cotidianul «Washington Post» semnala, la începutul anului, «existența unei veritabile mafii, în care partenerii ofițerilor superiori ai corpului nostru expediționar sînt indivizii cărora guvernul (saigonez — n.n.) le-a încredințat posturi de mare răspundere. Corupți și unii și ceilalți, ei se susțin reciproc, se apără și se acoperă, ducînd la eșec majoritatea investigațiilor și aruncînd pe seama inevitabilelor pierderi cauzate de conflict dispariția unor valori imense... Păgubașii sîntem noi, cei care, prin intermediul fiscului, plătim aceste produse. Dar principalele victime sînt vietnamezii, oamenii simpli din orașele și satele acestei țări răvășite de lupte, pe care nu-i de ajuns că-iucid gloanțele noastre și că bombele noastre le nimicesc locuințele. Pe deasupra tuturor acestor calamități pe care le au de îndurat, îi mai și jefuiesc escrocii noștri».

Așa cum au dovedit-o însă evenimente mai recente, lista întocmită de «Washington Post» nu este completă. În rîndul celor care plătesc foarte scump necinstea șefilor lor se numără înșși soldații americani. Soția generalului Nguyen Van Minh, pînă de curînd comandantul celei de-a IV-a «zone tactice», și-a construit la Saigon, în ultimul an, două blocuri de locuințe, avînd fiecare peste douăzeci de apartamente. Materialul folosit — și, în primul rînd, betonul și cimentul — au fost sustrase de la lucrările de fortificații de pe Platurile Înalte, destinate trupelor intervenționiste. La pierderile considerabile înregistrate de americani în acest sector de luptă a contribuit în bună măsură lipsa unor cazemate în care să se poată adăposti de tirul mortierelor. Cînd, în mod cu totul întîmplător, a ieșit la iveală motivul pentru care nu fuseseră construite fortificațiile, pînă și ziarul de limbă engleză care apare în capitala sud-vietnameză, «Saigon Times», s-a simțit dator să protesteze într-un articol intitulat «Să nu aibă banii chiar nici un miros?»

După cît se pare, răspunsul la această întrebare este negativ. E adevărat că generalul Van Minh a fost destituit și că se vorbește (se vorbește numai!) despre confiscarea blocurilor aparținînd soției lui. Dar nici unul dintre americani grație cărora ea a intrat în posesia betonului și cimentului nu a fost deranjat cu ceva.

Pe fondul general al crimei împotriva umanității pe care imperiaștii o comit în Vietnam, escrocheriile pe care le au la activul lor «mandarinii americani și autohtoni» — cum îi numește săptămînalul britanic «New Statesman» — pot părea doar bagatele. «Dar asemenea potlogării — scrie mai departe aceeași revistă — caracterizează o întreagă stare de spirit și capătă semnificația unei firme care ar anunța, în numele războinicilor veniți de peste Oceanul Pacific: luptăm pentru libertatea nelimitată a corupției».

Vinzătorul e de o naționalitate, cumpărătorul de alta, și marfa — adesea — de o a treia. Dar țîrgul se face prin semne.

MINISTERUL
ECONOMIEI
FORESTIERE

CANAPEAUA EXTENSIBILĂ MUREȘ

Vă recomandăm canapeaua extensibilă **MUREȘ**, produs realizat de întreprinderile **MINISTERULUI ECONOMIEI FORESTIERE**. Având materialele, execuția și finisajul de calitate superioară, canapeaua **MUREȘ** întrunește unanime aprecieri. **REZISTENȚA, ELEGANȚA și COMODITATEA** sînt atributele care recomandă cu prisosință acest produs superior. Lada pentru așternut, încăpătoare, precum și tapițeria confecționată din stoffe de calitate, în culori atrăgătoare, completează fericit însușirile acestei canapele.

Prețurile de vânzare: 2 228 lei, 2 402 lei și 2 576 lei, în funcție de calitatea stofelor folosite.

● punct și de la capăt ●

● Pentru a prezenta buletinele meteorologice, crainicii televiziunii engleze au adoptat în ultima vreme costume adecvate prognozelor. Ei apar în costum de schi dacă se anunță ninsoare, cu impermeabil și umbrelă când se prevede ploaie, cu cizme și caschetă de pescar în caz de vreme umedă și în costum de baie dacă timpul va fi însorit.

● Pe insula Pitcairn se menține în vigoare o veche lege potrivit căreia persoana care, fără motiv serios, omoară o pisică este pedepsită să prindă 300 de șobolani și, într-un anumit termen, să prezinte în fața magistratului cozile. Altfel e pasibilă de închisoare.

● La o anchetă întreprinsă în toate școlile din New York, 64 la sută dintre elevi au răspuns că n-au văzut în viața lor un cal viu. Drept care elevii au fost sfătuiți să viziteze cât mai neîntârziat grădina zoologică, pînă nu dispar și de acolo.

● Pentru a atrage din nou păsările zburătoare care au părăsit com-

plet orașul din cauza lipsei de vegetație, la Tokyo s-a hotărît să se planteze, pe acoperișul unuia dintre cele mai mari blocuri de locuințe, o pădure compusă din peste 1 000 de pomi.

● În Statele Unite se experimentează un dispozitiv electronic care să poată deschide automat toate aparatele de radio sau televiziune de pe un spațiu foarte larg, în caz de anunțuri speciale.

● Bolnavii se vindecă mai repede când infirmiera care îi îngrijește e frumoasă! Aceasta e concluzia la care au ajuns medicii unui spital din Frankfurt pe Main și, ca urmare, la școala de surori a respectivei instituții se predă și tehnica machiajului.

● Skopje va fi primul oraș din lume reconstruit în întregime după criteriile științifice care au luat în considerație influența seismelor. O echipă de specialiști ai U.N.E.S.C.O. a colaborat cu guvernul R.S.F. Iugoslavia la planificarea reconstruirii orașului.

Vizitați

magazinul de prezentare și desfacere al fabricii de încălțăminte «BANATUL»-Timișoara, unde puteți viziona și cumpăra cele mai noi modele de încălțăminte pentru bărbați, femei, copii.

Bulevardul Tinereții nr. 28
Timișoara IV

CONVOIUL BIROCRAȚILOR

binatul de semnat actul de naștere al unei fantome. De la data de 6 ianuarie 1967 Toader Natalia n-a mai prestat nici o secundă productivă în sectorul IV și nici în sectorul V. Venea dimineața, pontaj și, după un minut (maximum două) în care împărțea salutări tovarășești, se retrăgea acasă. Normatoarele, șefuleții și șefii priveau cu admirație această fișă de pontaj care sintetiza sudoarea și dăruirea în muncă a stăpinei sale și-i oferea un salariu la fiecare 15 zile. Dar fantoma noastră nu era acoperită cu cearșafuri, ci purta o minijupă derutantă, iar mai mari ei, când o chemau, nu-i dădeau instrucțiuni macabre ci prime substanțiale. A trecut primăvara și a venit vara cu căldurile insuportabile. După scurta întâlnire matinală cu ceasul de pontaj, fantoma se retrăgea în crîngurile răcoase ale Argeșului și ore în șir plîngea gîndindu-se la atelierul în care subalternii lucrau. Sau ce frumos este să stai dimineața singură într-un salon de coafură și să comanzi dispunerea în fel și chip a fiecărui cîrlionț, sau ore în șir să te plimbi prin fața oglinzii și să arăți croitoresei ametește care cută îți place și care nu. Dar ștrandul a devenit rece și neprimitor. Vara era pe sfîrșite. Rîndurile împachetau în grabă, pregătindu-se pentru drumul lung și anevoios spre țările calde. «Maestra» s-a prezentat la conducerea combinatului la data de 1 octombrie cu o cerere de concediu de odihnă. Zis și făcut! I s-au dat bani de concediu și i s-a urât «distracție plăcută». Când s-a întors în secția a IV-a, la 30 octombrie 1967, după ce își însușise 12 680 lei fără să lucreze o secundă, fantoma a intrat în panică. Aflase că la procuratură se vorbește despre persoana sa. Acum dă interviuri oamenilor legii.

Petre PREDOANA

TREI SIMPLĂ

După o întrerupere științifică, Titirigă Vasile este autorul necontestat al acestei descoperiri noi în matematică. Locul descoperirii: I.C.S.I.M.-București. Ideea de la care a pornit este simplă. Autorul griului și stringător s-a gîndit că «e mai bine să rămînă decît să nu ajungă».

Prin mîna lui treceau carburanții și lubrifianții pentru aprovizionarea mașinilor de la autocoloana 1. La început decontarea se făcea cu bonurile de primire semnate de șoferi. Metoda era prea sigură și simplă. Atunci conducerea a înlocuit-o cu alta mai complicată. Și Titirigă a fost fericit. Șoferii pierdeau bonurile. I s-a dat gestionarului un borderou în care să țină evidența de scăzămînt, lucru ce trebuia consemnat și în foile de parcurs ale șoferilor. Totul mai trebuia consemnat și în niște fișe ale activității zilnice. Cu atîta scriptologie mai putea crede cineva că ar fi fost posibilă vreo nereglă?

Dar munca, repetată zilnic ca un șablon,

pentru un om inventiv devine plictisitoare, și atunci Titirigă, făcînd apel la matematicianul din el, și-a început activitatea «creatoare».

Deși metodele sale (două la număr) aduceau destule surplusuri, totuși pentru ca regula să devină... de trei simplă omul, inventiv, cu un gînd la revoluționarea matematicii și cu altul la casa ce și-o construia, a descoperit o a treia metodă. Astfel, după ce șoferii semnau de primire în borderou, Titirigă modifica prima cifră cu alta mai mare și astfel cantitatea se mărea cu 10-200 litri dintr-un condei.

Cînd, în sfîrșit, după vreo opt luni, oamenii și-au dat seama că atîta benzină n-ar fi încăput nici într-o cisternă, darămite într-un rezervor, au încercat să verifice noile metode cu cele vechi, ale matematicii, și s-a ajuns la următoarea formulă:

Furt + fals = 5 ani. Simplu, într-adevăr.

Ion MANTA

CONFUZIE SAU SUPERFICIALITATE?

Am primit fără rezerve datele și cunoștințele furnizate de panourile de la întretărirea celor două mari bulevarde ale Capitalei. O dată însă. Încrederea mea a fost grav zdruncinată. Din panourile pînă mai ieri expuse, care tratau problema apariției și dăinuirii omului pe aceste plaiuri, mi-au sărit în ochi, ca să zic astfel, unele nepotriviri pentru a căror sesizare nu trebuie să fii nici arheolog, nici istoric. Se afirmă anume că neoliticul — epoca pietrei șlefuite, cum i se spune în mod obișnuit — ar fi durat, la noi, cinci milioane de ani.

Eu știam că întreg-procesul de formare a omului nu a durat decît un milion de ani. Că, din acel milion de ani, prima jumătate răstrămoșul a petrecut-o într-o stare de primitivitate care nu îi permitea să-și alcătuiască vreo sculă, dar nici să folosească vreo piatră găsită de-a gata. Că, ridicîndu-se el, după trecerea unei jumătăți de milion de ani de viață total primitivă, la anumite înțelegeri și anumite dexterități, a început să utilizeze unele scule din piatră, din piatră cioplită, epocă ce a durat,

în linii generale, pînă la istovirea celeilalte jumătăți a milionului de ani. Pentru ca abia acum zece mii de ani să treacă din această epocă, din paleolitic, în aceea a pietrei șlefuite, adică în neolitic. În care a stat pînă la descoperirea bronzului. Deci nici zece mii de ani. Așadar, dacă s-ar fi spus, în panoul amintit, că paleoliticul a durat cinci milioane de ani, calea-vala; aș fi zis că celui ce a alcătuit textul explicativ i-a scăpat condeiul și a adăugat un zero în plus. Dar ca să spui că pe acest pămînt se făureau unelte din piatră șlefuită cu patru milioane de ani înainte de apariția omului!... Cată să zic că, față de această inadmisibilă confuzie groșieră, greșeala de a pune mai încolo epoca bronzului, între anii 2500 și 2800 înaintea erei noastre (nu între 2800 și 2500, știut fiind că pînă la începutul erei noastre anii se socotesc de-a-ndarateleale), e simplă floare la ureche. Dar să ne gîndim că lucrurile se întîmplă lîngă zidurile unei universități. Atunci, de ce să se întîmple?

Nic. A. STRĂVOIU

CHIAR ȘI LENEȘA EXISTĂ...

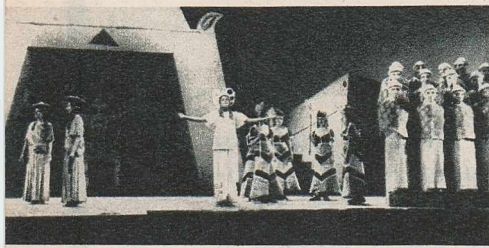
de Teodor MAZILU

Tot vorbind de tot felul de păcate noi, mai moderne și mai subtile, uităm de cele vechi. E știut că scriitorii tot scormonind în adîncimile sufletului omenesc descoperă nuanțe noi, și în acest fel se uită cele vechi. Așa se face că, ocupîndu-ne ba de una, ba de alta, am uitat că există lenea, păcat simplu, vechi de cînd lumea, dar poate cel mai odios dintre toate. Nu meschinărie, nu duplicitate, nu carierism, ci lene, lene pur și simplu. Lenea de a te mișca dintr-un loc într-altul. Lenea de a deschide gura și a spune două vorbe omenești. Lenea de a gîndi. Lenea de a sta de vorbă cu oamenii. Lenea de a te îngriji de soarta copiilor. Lenea de a închide ușa. Lenea de a zîmbi. Lene, pur și simplu, înfricoșătoare și totală. Și atunci, în acest caz, individul zace într-o stare vecină cu somnolența sau chiar cu moartea. El n-are nici un păcat, dar e incapabil să se miște măcar doi pași. El zace tot timpul într-o stare de apatie. Nici nu zîmbește măcar din ipocrizie, căci și ipocrizia cere un oarecare efort. El nu face nici un efort, zace molliu și suveran în întunericul și moleșeala lui atît de atotcuprinzătoare. Dar noi sîntem dispuși să vedem cauze mai adînci și să nu vedem că individul e pur și simplu puturos incapabil să se spele, incapabil să gîndească. El ar vrea ca întreaga societate să se ocupe de el, numai ca el să poată zăcea liniștit. Alții să-l pieptene. Alții să gîndească în locul lui. Vă dați seama că pentru un asemenea om a gîndi înseamnă o adevărată nenorocire. Alții să-i iubească nevasta. Alții să muncească în locul lui. Trebuie să recunoaștem că leneșul are preferințe modeste de la viață. El nu vrea de fapt nimic. El nu vrea decît să zacă și, din cînd în cînd, muștele care se așază pe obrazul indiferenței lui să fie date la o parte.

De aceea visul acestui parazit puturos, greoi și molliu e să moară în somn. Atîta vrea și nimic mai mult. Să zacă și să moară în somn.

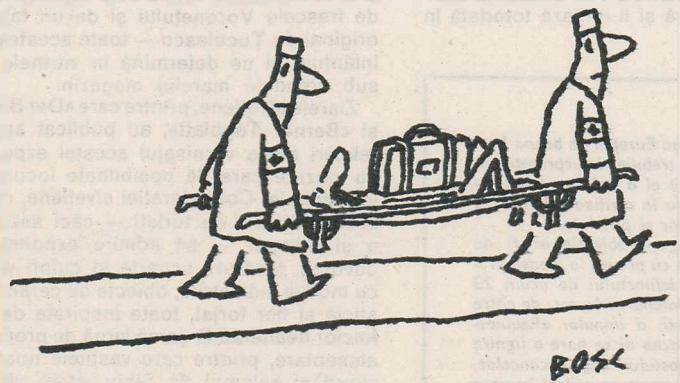
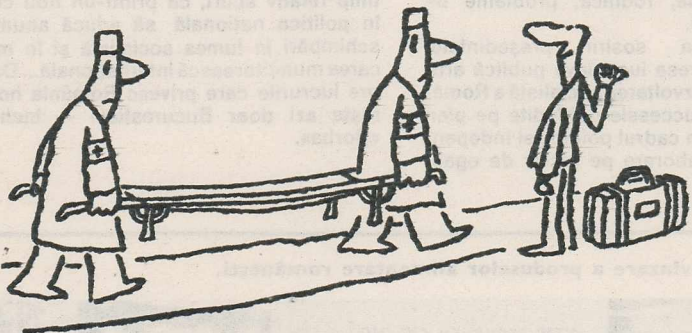

● Printre participanții proeminenți ai Festivalului de muzică contemporană de la Royan s-a numărat și Karlheinz Stockhausen. Renumitul compozitor și dirijor din R.F.G. a prezentat, în cadrul acestei manifestări artistice, nu mai puțin de șapte compoziții proprii.

● După o întrerupere de 28 ani, «Medeea», considerată a fi cea mai valoroasă operă a lui Darius Milhaud, a reintrat în repertoriul Operei din Paris. Dacă interpretarea vocală a provocat rezerve, decorurile, semnate de Andre Masson, s-au bucurat de o unanimă apreciere.

MATCH
DE PARIS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

timp

ORIZONTAL: 1) Timp — Medie... a timpului. 2) Lungi perioade de timp — Zeul timpului. 3) Un an... pe copac — Săritură. 4) «Un... al timpului nostru», roman de Lermontov — Amprenta anilor trecuți — Riu în Anglia. 5) Echipă arădeană de fotbal — Acțiunea de a săpa. 6) Timp ploios — Acela — Ovine. 7) N-a mâncat de mult timp (masc.) — Vreme. 8) Început de minut! — Transmisă din generație în generație. 9) Repetate la scurte intervale de timp — Lucrare agricolă ce trebuie făcută la timp. 10) Cîntec de leagăn — Miezul acțiunii — Se cam incurcă. 11) În toiul zilei — Stopat. 12) Interjecție — Unele care nu-și pierd timpul.

VERTICAL: 1) Tot timpul — Lăsat

de azi pe mâine. 2) La timpul potrivit (pl.) — Un prieten la Paris. 3) Pot fi în doi sau patru timpi — Șină răsturnată. 4) Îți întoarce vorba în scurt timp — În această clipă. 5) Nimic (reg.) — Zilnic, în piese, la radio etc. (sing.). 6) Perioadă de timp — Acesta (pop.). 7) Mică unitate de timp — Localitate și templu în India. 8) În orare! — Unelte de sculptură — Nimica (fam.). 9) Consumat în timp (fig.) — Plimbare de scurtă durată — Pete! 10) Apar o dată pe an — Creșteri. 11) Cilindri — Timp. 12) În timpul de acum — Ani de viață.

Liviu PINTILIE

Dicționar: LEA, DEO.

Dezlegarea jocului «ARS POETICA» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) EPOS — PASTEL. 2) RONDEL — OBLI. 3) AEA — PANN — ER. 4) TZ — RAU — ERGI. 5) OITA — RITMIC. 6) IAMB — SE — AA. 7) S — CURAT — TC. 8) CATREN — BAIA. 9) RL — ATOMIC — T. 10) IBI — ODA — IMI. 11) SENIN — CITAT.

- BUENOS AIRES** Primul reactor nuclear din America Latină va fi construit curînd lângă Buenos Aires. Furnizor: firma vest-germană «Siemens». Centrala, cu o putere de 318 milioane kilowați, va folosi uraniu natural.
- NEW YORK** Un strigăt de alarmă în Wall Street. Președintele lui «Chase Manhattan Bank» declară că în ultimii zece ani deficitul balanței de plăți a Statelor Unite s-a ridicat la 27,5 miliarde dolari, determinînd reducerea la jumătate a stocului de aur de la Fort Knox. Totodată datoriile americane față de băncile străine au crescut cu 15 miliarde dolari.
- HANOVRA** La cîteva ore după închiderea Expoziției aviatice internaționale au fost furate în condițiuni misterioase, de la un stand de «noutăți», cîteva aparate speciale pentru asigurarea controlului și securității de zbor a avioanelor superpersonice. Păreerea reprezentantului firmei engleze care a suferit paguba: «Nu încapă nici o îndoială: este opera spionajului industrial».
- MOSCOVA** A fost lansat un concurs special pentru cea mai sugestivă fotografie-document și pentru cel mai bun desen consacrat celei de-a 25-a aniversări a victoriei asupra fascismului. Printre cei care au trimis primele lucrări se află veterani ai celui de-al doilea război mondial.
- SAIGON** Șeful poliției din cartierul Cholon a fost asasinat. Unitatea militară americană însărcinată cu prinderea grupului de patrioți care a executat această misiune a suferit grele pierderi într-o ciocnire cu alte detașamente inamice operînd în aceeași zonă.
- MÜNCHEN** O constatare a specialiștilor Institutului Wickert: fiecare al treilea cetățean din R.F.G. suferă de insomnie, 13 la sută din populație folosește tranchilizante, iar 10 la sută își asigură somnul cu barbiturice. Indicele de insomnie este cel mai ridicat în Bavaria (62%). Concluzia medicilor: «grijile cotidiene, mai ales cele legate de mersul afacerilor, răpesc somnul majorității populației».
- VARȘOVIA** Întreprinderile poloneze «Z.P.A.» și «Polymex» au încheiat cu S.N.P.A. (Societatea națională franceză pentru petrolul din Aquitania) un contract în vederea exploatării în comun a unui nou procedeu de fabricare a cauciucului sintetic. Partea franceză se obligă să furnizeze instalații complete și indicații de comercializare a produselor respective în Europa.
- GENEVA** Experții ai Organizației internaționale de aviație civilă (OACI) anunță cîteva date bilanțiere: anul 1967 a marcat un record în ce privește intensitatea traficului aerian și indicele de securitate a zborurilor efectuate. Riscurile pasagerilor au fost de 1/350 000, ceea ce reprezintă o proporție inferioară celor la care se expun călătorii în automobile.
- BUDAPESTA** Laszlo Darvas, ministru adjunct al comerțului exterior ungar, a declarat, după vizita sa recentă la Roma, că firme italiene de renume mondial, specializate în materiale sintetice, ar putea coopera pentru dezvoltarea industriei chimice maghiare. O colaborare asemănătoare ar fi posibilă și în construirea unor antrepozite frigorifice și abatoare în Ungaria.
- OTTAWA** După îndelungate studii, specialiștii canadieni au elaborat un pipe-line pentru corpuri... solide. Este vorba de o conductă cu un diametru de 40 cm prin care un fluid-motor cu densitate corespunzătoare transportă la distanță, ca pe o bandă rulantă, containere metalice conținînd diferite mărfuri.

BELGRAD

SUB SEMNUL PRIETENIEI ROMÂNNO-IUGOSLAVE

Corespondență specială de la Petar STOIANOVICI

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, va face în curînd o vizită oficială în Iugoslavia, ca invitat al președintelui Tito și al popoarelor Iugoslaviei.

Înainte de acest eveniment, la Belgrad s-au și făcut toate pregătirile festive pentru întîmpinarea înaltului oaspete român, a cărui vizită este considerată aici de o însemnătate deosebită. Doi președinți a două țări legate de o prietenie tradițională de secole vor purta discuții privind colaborarea bilaterală, rodnică, probleme de interes comun.

În preajma sosirii președintelui Ceaușescu, presa Iugoslavă publică articole despre dezvoltarea socialistă a României, despre succesele dobîndite pe plan internațional în cadrul politicii ei independente, de colaborare pe picior de egalitate

cu toate țările din lume, indiferent de sistemele lor sociale.

Ziarul «Politika-Express» scrie printre altele: «România pășește adînc în procesul unei renașteri naționale. Ea se află la un moment istoric în dezvoltarea ei mai departe. Prin politica sa independentă, prin lupta sa pentru pace și progres și prin eforturile depuse pentru o dezvoltare economică semnificativă, ea a dobîndit un mare renume în lume».

La rîndul său, «Borba» relevă că «tovarășul Nicolae Ceaușescu a reușit, într-un timp relativ scurt, ca printr-un nou curs în politica națională să aducă anumite schimbări în lumea socialistă și în mișcarea muncitorească internațională... Despre lucrurile care privesc România hotărâște azi doar Bucureștiul» — încheie «Borba».

BERNA

Expoziția cu vînzare a produselor alimentare românești.

ÎN ATMOSFERA „ZILELOR ROMÂNEȘTI

Corespondență specială de la Sanda CRISTIAN

La Berna s-a deschis expoziția «Zilele românești», organizată sub patronajul ambasadei Republicii Socialiste România. Timp de 10 zile, cel mai mare și mai de prestigiu magazin din capitala Elveției, Casa Loeb, expune la loc de cinste produse românești. Încă înainte de a intra în expoziție, zece vitrine sugestive (etalînd porți sculptate, scoarțe, ceramică, mobilă) îi transpun pe vizitatori în ambianța specific românească și îi inițiază totodată în

cîteva din marile contribuții pe care cultura românească le-a adus umanității. Re producerea operii lui Brîncuși «Masă tăcerii» de la Tg. Jiu pe fundalul supra dimensionat al «Porții sărutului», imagine lui Enescu și a lui Lipatti — neuitată c elvețieni — pianul românesc purtînd numele muzicianului român care a fost profesor la Conservatorul din Geneva, arta românească veche este reprezentată de frescele Voroneșului și de un tablou original de Țuculescu — toate acestea sînt în lîntuie și se determină în vitrinele c sub arcadele marelui magazin.

Ziarele elvețiene, printre care «Der Buren» și «Berner Tagblatt», au publicat amp relatări de la vernisajul acestei expoziții cu vînzare care dă posibilitate locuitorilor capitalei Confederației elvețiene, ca zecilor de mii de turiști — căci sezonul a și început — să admire exponatele covoare, țesături, scoarțe în culori vii cu motive măiestrite, obiecte de ceramică sticlă și fier forjat, toate inspirate de folclorul nealterat. O gamă largă de produse alimentare, printre care vestitele noast vinuri și salamul de Sibiu, atrag vizitatorii în raioane special afectate.

La vernisaj, domnul Victor Loeb, prietarul casei-gazdă, organizatorul manifestării, a făcut o prezentare a Republicii Socialiste România, cu vechile ei tradiții și cu marile ei realizări contemporane. Vorbitorul s-a referit de asemeni la schimbările economice, culturale și turistice dintre România și Elveția.

Pentru a veni în întîmpinarea miilor

REQUIESCAT IN BELLO

Ar fi o nedreptate ca celor trei sute de persoane adunate nu demult într-o biserică din Madrid să li se aplice eticheta de faști nazisti. Cele petrecute între zidurile cuviosului lăcaș dovedesc că cu greu s-ar putea găsi nazisti mai actuali. Căci ceea ce i-a strîns laolaltă a fost o ceremonie omagială consacrată tristei memorii a unui anume Schicklgruber, pe care istoria contemporană îl cunoaște mai bine sub numele de Adolf Hitler. Într-o ținută corespunzătoare — cămășă brună, diagonală de piele și brasară cu zvastică — consecvenții admiratori ai fîhrerului au oficiat un fel de parastas cu prilejul împlinirii a 23 de ani de la trecerea lui pe tărîmul

unde-și exercită dictatura un coleg mai puțin infernal — Scaraoschi. Așa cum era și firesc, s-au ținut discursuri de preamărire a celui care a reușit un veritabil tur de forță comprimînd mileniiu promis celui de-al III-lea Reich în intervalul-record de 12 ani, 3 luni și 10 zile. Participanții la adunare nu au căzut în păcatul exagerării, atît de frecvent întîlnit în cuvîntările ținute în asemenea împrejurări. Afirmînd că «amintirea lui Hitler va trăi încă multă vreme», ei au exprimat un adevăr incontestabil. Amintirea fîhrerului va avea o viață lungă, la fel de lungă ca și lista celor care, datorită lui, și-au pierdut-o pe a lor. Iar aserțiunea conform căreia Hitler ar fi luptat pentru

«apărarea Europei de bezna barbariei» trebuie interpretată în sensul că el a scîldat continentul nostru în civilizația lumină a incendiilor și pîrjolului.

O singură obiecție ar fi de formulat cu privire la piașa evocare a defunctului de acum 23 de ani. Intonarea în cor, de către neonaziști, a imnului «Requiescat in pace» ni se pare o jignire adusă fostului zugrav-cancelar. De ce să se ureze odihnă în pace unui om care a suferit toată viața lui de alergie față de pace? Nu, dacă l-ar fi venerat așa cum se cuvine, așteptîndu-l de astăzi i-ar fi dorit violentul repaus al războiului.

Requiescat in bello!

Nicolae MINEI

Neproliferarea

de Silviu BRUCAN

Societatea internațională este încă astfel constituită încât pentru ca obiective sau principii nobile spre care tindem să ajungem să ajungă în faza concretă a unor pacte sau tratate internaționale trebuie să se plătească un anumit preț, adoma sufletelor din mitologia grecilor care, pentru a ajunge în rai, trebuiau să-i plătească lui Caron ca să le treacă peste apa Stixului. Prețul depinde, desigur, de realitatea vieții internaționale și în primul rând de rivalitățile dintre puteri, de interesele și scopurile lor. După primul război mondial, când dorința popoarelor de a nu mai vedea repetându-se grozăviile și distrugerile cărora le fuseseră martore era extrem de puternică, pactul Briand-Kellog, care proclama renunțarea la război ca mijloc de rezolvare a litigiilor internaționale și promitea să inaugureze o eră de pace, părea să răspundă năzuințelor omenirii. Pentru Briand, ministrul de externe francez, a cărui oratorie inspirată și generoasă încânta societatea vremii, pactul constituia încă o lespede așezată pe ordinea internațională stabilită prin Tratatul de la Versailles. Pentru Kellog, secretarul de stat american, acest pact marca intenția de a opune Ligii Națiunilor (din care S.U.A. nu făceau parte) un soi de organism nou în care S.U.A. să joace rolul de arbitru mai mult sau mai puțin imparțial. Pactul a fost semnat de peste 60 de țări, dar fiecare din marile puteri a dat pactului o interpretare potrivit chipului și asemănării lor, adăugând rezerve în ce privește valabilitatea și aplicarea lui.

Dezarmarea generală a constituit și ea unul dintre cele mai nobile deziderate ale omenirii. Lumea o dorește nu numai sub impulsul nenorocirilor pe care le-a văzut în cel de-al doilea război mondial, ci și sub imperiul necesității raționale de a elimina primejdia apocaliptică a unui război termonuclear. Desigur, noi nu sintem adepții principiului ori tot, ori nimic. Așa cum a subliniat recenta Plenară a Comitetului Central al partidului nostru, România socialistă, militând pentru înfăptuirea dezarmării nucleare, se pronunță totodată pentru măsuri cu caracter parțial, tranzitoriu, între care și încheierea unui tratat de neproliferare. Este cunoscută lupta pe care a dus-o țara noastră pentru ca textul unui asemenea tratat să asigure pași concreți către dezarmarea nucleară și un echilibru între securitatea țărilor nucleare și a celor nenucleare, să nu împiedice cercetarea

științifică și folosirea în scopuri pașnice a energiei atomice de către toate țările. Chiar și George Ball, ambasadorul desemnat al S.U.A. la O.N.U., avertizează în recenta sa carte («Disciplina puterii») împotriva repetării experienței pactului Briand-Kellog, arătând că dacă nu este corectată «asimetria» dintre restricțiile impuse țărilor nenucleare și inexistența unor «limitări semnificative» pentru marile puteri nucleare, tratatul nu-și va îndeplini scopul propus.

România socialistă se poate felicita pentru rolul activ pe care împreună cu alte țări l-a avut în determinarea îmbunătățirii proiectului de tratat propus de S.U.A. și U.R.S.S., îmbunătățire care confirmă justetea și utilitatea eforturilor întreprinse pentru elaborarea unui tratat cât mai apropiat de interesele păcii și securității internaționale.

Într-adevăr, pentru a fi viabile și respectate, tratatele internaționale cu o vocație universală trebuie să fie echitabile pentru toate părțile. Inechitatea este principialul izvor de încălcare și nerespectare a unui tratat, și istoria este plină de exemple în această privință. Și dacă Briand și Kellog ilustrau o epocă în care totul se învîrtea în jurul marilor puteri iar politica internațională se făcea și desfăcea doar în câteva mari capitale, în prezent țările mici și mijlocii au un cuvânt greu de spus în toate problemele internaționale, și cu atât mai mult în probleme vitale pentru soarta omenirii. De altfel, ignorarea principiului echității poate face ca chiar și unele mari puteri să refuze a semna tratatul.

În dezbaterile de la O.N.U. s-a subliniat că neproliferarea statelor nucleare rămâne ineficace atâta timp cât continuă proliferarea armelor nucleare în sinul statelor care posedă aceste arme de distrugere în masă. Nu este un secret pentru nimeni că puterile atomice își sporesc arsenalul și că nimic nu le oprește să producă noi bombe nucleare după semnarea tratatului.

Tratatul de neproliferare va fi un instrument internațional util în măsura în care va juca un rol pozitiv în declanșarea unor măsuri pe linia dezarmării nucleare — singura cale de eliminare a primejdiei grave ce planează asupra omenirii.

uristi elvețieni care doresc să-și petreacă acanța în România, la parterul magazinului funcționează un stand special al D.N.T.-ului, iar una din marile vitrine este consacrată, în același scop, TAROM-ului. La unul dintre etaje a fost organizată o expoziție de lucrări ale unor pictori români, amenajată cu aceeași minuțioasă atenție artistică — ca de altfel întreaga expoziție —

de arhitectii Casei Loeb. Un detaliu: pentru a sublinia legăturile culturale dintre România și Elveția, aceștia au refăcut — de pe fotografii — macheta decorului bucureștean al piesei «Vizita bătrânei doamne» de Fr. Dürrenmatt. O formație folclorică prezintă concerte în cadrul expoziției, marcând și mai pregnant atmosfera românească în aceste zile la Berna.

nurile urbanștilor și arhitecților marocani, s-au întrunit specialiști din 20 de țări. Arhitecți europeni, africani și americani și-au expus principiile asupra celor mai eficiente metode și mijloace industriale folosite în construcția de locuințe. Rapoartele delegațiilor din țările în curs de dezvoltare, precum și ale celor din țările mediu sau puternic industrializate, relevau criteriul și principiul, mijloace și metode determinate de contextul economic și social specific. Rapoartele și studiile arhitecților din țara-gazdă au atras atenția prin seriozitatea și profunzimea cu care sînt abordate diferențiat problemele construcției și reconstrucției în Maroc.

Într-o discuție pe care am avut-o cu Pierre Vago, unul din marii arhitecți francezi care a participat la colocviu, acesta a spus: «Nu se poate trage o concluzie definitivă din imensa varietate de soluții adoptate de fiecare țară în parte și prezentate aici. Este foarte bine că ne-am întâlnit și am făcut un schimb reciproc de informații. Eu rămîn, firește, adeptul prefabricatelor. Este cea mai rațională metodă, cea mai industrială și cea mai ieftină. Deci extrem de bună pentru toate țările și cu atât mai mult pentru cele subdezvoltate. Dar aceasta înseamnă totuși industrializare pe scară mare. Or, pentru un

important număr de țări ale Africii, Asiei și chiar ale Americii Latine, industrializarea construcțiilor comportă încă dificultăți serioase. De aceea eu salut metoda tunisiană, care mi se pare extrem de judicioasă. Este vorba de folosirea rațională a mijloacelor locale în construcții. Cred că este necesar de urmărit, de către specialiști, soluția preconizată de tunisieni, tocmai pentru a-i vedea rezultatele și posibilitățile de aplicare în alte țări». Discuția s-a întrerupt aici. Pe culoare, în parc, am ascultat și alte păreri ale unor delegați africani și europeni. La câteva zeci de metri de noi se spărgeau valurile de țărni, iar în parc atmosfera se încălca de mireasma portocaliilor și migdalilor, amestecată cu cea de mimoze și mirt. Pe lângă noi treceau oameni veseli, veniți în vacanță, și siluetele grațioase ale femeilor marocane, unele voalate, altele nu. Arhitecții și constructorii marocani din Agadir sau veniți de la Casablanca și Rabat, pe care-i recunoșteam după fețele lor brune cu trăsături fine, după ținuta sobră și atenția cu care se ocupau de noi toți, ne pregăteau ultima întâlnire amicală în această țară plină de contraste puternice, de frumuseți și moravuri neobișnuite pentru noi.

Doă imagini insolite, transmise de agenția fotografică «Keystone». Pe statuia lui Beethoven din Bonn 1) și pe cea a lui Pasteur din incinta Sorbonei 2) au fost înfipte zilele acestea steaguri roșii. La Bonn autorii acestei acțiuni sînt demonstrații împotriva legislației pentru starea excepțională (Notstandgesetze). La celebra universitate pariziană — studenții, care au dezlănțuit puternice acțiuni revendicative cu care s-au solidarizat câteva milioane de muncitori, declarînd la rîndul lor grevă, pentru a-și impune propriile revendicări.

KÖLN

MODERN SAU STIL?

Corespondență specială de la Sigrig von VOSS

Au trecut timpurile în care omul se nstala într-o casă «pe viață». Datorită structurărilor succesive din epoca noastră, ia naștere un fel de nomadism modern. Lumea se va muta din oraș în oraș, în ase cu apartamente gata mobilate și menajate cu tot confortul. Proiectanții de mobilă par să țină seamă încă de pe cum de acest fapt. Niciodată lucrul nu a fost mai vădit decât la recenta Expoziție internațională de mobilă de la Köln, vizitată de 77 000 de cumpărători din 66 de țări. Au predominat culorile-șoc și tentația, sau mai bine-zis îndemnul, de a chimba pe viitor mobila cu aceeași ușurință cu care renunți la îmbrăcămintea emodată. Un punct de atracție l-au constituit numeroasele tipuri de fotolii și canale din material plastic, ce pot fi umflate și dezumflate, după nevoie. De asemenea, a atras atenția mobila pliantă din carton și hirtie. Nici pereții ușor demontabili și transportabili ai dulapurilor, cu care omul obține o nouă mobilitate în apartamentul său, nu mai au multe puncte comune cu mobila tradițională. Apartamentul viitorului urmează să fie viu colorat, vesel și comod; mai curînd o oază de estindere decât un cadru reprezentativ.

Acestei tendințe i se opune moda costisitoare a mobilei-stil. Nu numai țirgurile de mobilă, dar și toate firmele de specialitate sau magazinele universale din R.F.G. oferă acum o mare varietate de mobilă de epocă. Conservatorii și tradiționaliștii cumpără aceste piese, chiar dacă ele sînt proaspăt ieșite din... fabrică. Cine nu se poate decide între clasicism și avangardă caută o soluție în piese individuale. Astfel au apărut mesele care în loc de plăci din furnir de lemn sînt acoperite cu marmură, cristal, onix, aramă sau zinc, toate gravate de mînă. Nouă este și linia «maritimă» inspirată de mobila veche de pe vapoarele engleze. Cuferele vopsite în roșu, verde sau albastru, împodobite cu alamă, ca și mesele, scrinurile și paturile sînt practice și ieftine totodată. La ele se asortează atît lămpile vechi de petrol de pe vremea bunicii cît și ornamentele moderne. În general, fabricanții europeni preferă lemnul de culoare deschisă, ca stejarul, fagul, mesteacănul sau bradul. Altfel ei recurg la material plastic și crom. Moda scandinavă a mobilei liniare și neutre, din lemn de teck, este pe cale de dispariție.

AGADİR

HABITAT '68

Corespondență specială de la Neaga GRAUR

În provincia marocană cea mai recomandată de pliantele turistice pentru posibilitățile de vacanță estivală, orașul Agadir a găzduit zilele acestea o importantă

manifestare internațională: cel de-al II-lea Colocviu pentru locuințe. În orașul-martir, distrus, după cum se știe, de un cataclism seismic și reconstruit azi după pla-

DIGEST

INTERESANT, DAR...

— Ce credeți despre cercetările spațiale?
— Este o disciplină foarte importantă dacă este practică în scopuri pur științifice. Desigur, mi-ar plăcea să am pe masa mea o bucată din planeta Marte. Dar dacă aceasta ar costa pentru țara mea (R.F.G.) 10 miliarde, cred că pot să mai aștept puțin.

Cucerirea lumii este pentru marile puteri o chestiune de prestigiu politic nu lipsită de dedesubturi militare. Personal, nu văd în aceasta nici un interes, de vreme ce mai rămân atâtea de făcut în domenii ca cercetările medicale sau biologie medicală.

Prof. Werner HEISENBERG
laureat al Premiului Nobel
(Dintr-un interviu acordat ziaristului francez Marc Gilbert)

ANTONIONI ȘI TINERETUL AMERICAN

— În noul dumneavoastră film («Zabriesky Point») abordați problemele tineretului american de astăzi?

— Să analizezi problemele tineretului american în zilele noastre este o treabă foarte grea, pentru că te izbești imediat de un întreg nod de contradicții. Priviți numai beatnicii de ieri, crescuți pe vremea lui Eisenhower, și hippies-ii, în plină prosperitate, de sub regimul lui Johnson...

Tineretul american este hotărât să schimbe situația existentă. Nu știu exact ce se va întâmpla în viitor — nu sînt nici proroc, nici sociolog, nici psiholog. Dar problemele care frământă astăzi America îmi sînt apropiate și mă străduiesc să le oglindesc în film.

Michelangelo ANTONIONI
(Dintr-un interviu acordat ziarului italian «Paese Sera»)

„NICI O TARĂ NU POATE REZISTA...”

Am făcut cunoscut că nu voi cere și nu voi accepta desemnarea mea de către partidul democrat drept candidat pentru Casa Albă. Dar asta nu înseamnă că mă voi mărgini să fiu doar un simplu spectator pasiv și dezinteresat. Trebuie subliniat că nici o țară nu poate rezista atunci cînd fiecare cetățean luptă împotriva celorlalți, cînd cauzele se înfruntă cu violență și cînd generațiile intră în conflict... Mi-e teamă că tocmai aceasta este situația la noi.

Lyndon JOHNSON
(Dintr-un discurs rostit la clubul «Burro» din Washington)

DECEPTIE

Am fost înșelați, și totodată de cei pe care îi consideram marii noștri aliați. Acum avem doi inamici. Unul este reprezentat de comunisti, pe celălalt prefer să nu-l menționez din considerente de securitate.

Nguyen van THIEU
președintele statului-fantașă sud-vietnamez

RECIDIVA „FEBREI AURULUI”

Noul val al febrei aurului, ce se manifestă zilele acestea la bursa londoneză, este însoțit de un element considerat în City ca deosebit de îngrijorător: după ce la bursă prețul unciei de aur a depășit 41 de dolari, deținătorii de lire sterline au început să le preschimbe cu febrilitate pe alte monede. «Operațiunea diversificare», cum este denumită în mod curent această tendință, subrezește și mai mult încrederea în lira sterlină. «Fuga» de lira sterlină devine un fenomen dominant.

Preferința pentru dolari are un tîlc. Lumea financiară este convinsă că, cel puțin pînă la alegeri, americanii nu vor proceda în nici un caz la devalorizarea dolarului.

Între timp se desfășoară tratative pe cît de secrete pe atît de complicate cu autoritățile Republicii Sud-Africane, care au impus un embargo la vânzarea producției de aur atît băncilor centrale (la prețul fix de 35 de dolari unciă), cît și la bursă (la prețul zilei). Inițial se conta ca producătorii sud-africani, tentați de urcarea permanență a prețurilor, să arunce aurul disponibil pe «piața liberă»; dar autoritățile sud-africane au decretat controlul absolut asupra vânzărilor de aur și se arată deosebit de prudente. Rezultatul negocierilor este deocamdată nedecis. Între timp în «Gold Room», la bursa londoneză, reprezentanții băncii Rotschild și ai celorlalte patru firme care stabilesc prețul aurului se întrunesc de cîteva ori pe zi pentru a ține pasul în funcție de cerere; «febra» s-a instalat, pare-se, iremediabil... Oscilațiile bursei aurului care funcționează acum ca «piață liberă», fără ca prețul să mai fie susținut de răposatul «pool al aurului», prevestește măsuri de rău augur.

Z. FLOREA

9 EMIRATE: O FEDERAȚIE

Recent a intrat în vigoare Constituția «Federației arabe a Golfului», denumirea oficială a grupării compuse din 9 emirate situate pe coasta estică a Golfului Persic. Funcția de președinte al federației urmează să fie deținută, prin rotație, pe o perioadă de un an, de fiecare dintre șefii celor 9 teritorii componente. Capitala provizorie — Dubai. Se așteaptă ca liderii federației să ceară admiterea ei ca membru în Liga arabă.

Totuși, apreciază experții, nu există încă suficiente elemente pentru a conchide că un nou stat s-a născut în Peninsula Arabică. Le rămîne în continuare inițiatorilor federației să pună la punct modalitățile concrete de funcționare a proiectatului stat. Și, mai ales, urmează să fie clarificată însăși componența federației. Deocamdată este sigur că teritoriul ei va include Bahreinul, Qatarul și cele 7 state care formează așa-numitul «Oman Trucial». Unele cercuri oficioase au făcut însă cunoscut că la acestea ar urma să fie adăugate și alte teritorii

arabe, în primul rînd sultanatul Oman, în prezent aflat sub suzeranitate britanică.

Dintre cele 7 state ale «Omanului Trucial» doar unele citorva sînt relativ mai cunoscute. Abu Dhabi de pildă, a devenit notoriu îndeosebi după 1962, an care a marcat înscrierea sa printre marii producători și exportatori de petrol ai lumii capitaliste, și, poate mai mult, datorită excentricităților atribuite de diferiți ziaristi fostului său emir, Shakhbut.

Sharjah și Adshman — alte două principate — s-au făcut cunoscute în primul rînd datorită emisiunilor filatelice, care reprezintă de altfel principala lor sursă de venituri.

C. VLAD

COMPUTER

● În 1967 numărul oamenilor chemați sub arme în S.U.A. a fost în medie de 20 000 pe lună. Media pe lunile aprilie-mai 1968 este — după cum anunțau telegramele pe presă — de 45 000

● În cîtimită 7 ani, Manesmann, puternicul grup metalurgic vest-german, și-a redus efectivile de salariați de la 83 690 la 65 830. Cifra de afaceri indică pentru aceeași perioadă o creștere de la 4 109 la 4 346 milioane mărci.

● În cadrul actualului plan cincinal (1966-1970) sînt alocate în Ungaria 10 miliarde de forinți pentru automatizarea proceselor tehnologice în industrie, comunicații și în administrație și gestiune economică.

● În 1980 populația Republicii Federale a Germaniei va fi cifra la 80 000 000 locuitori. Statisticienii au și calculat numărul căsătoriilor ce se vor contracta atunci va fi de 500 000 pe an.

● Populația Indiei în anul 2000: un miliard de oameni.

● Înălțimea medie a omului înregistrează creșterea cea mai sensibilă în Scandinavia. Cercetătorii din Stockholm avertizează: în curînd 25 la sută din suedezi nu vor mai încăpea paturile lor de astăzi... Ca o primă măsură, comisia de standardizare preconizează producerea în serie a unor paturi-stadard de 200-210 cm lungime.

● Potrivit prevederilor celui de-al 4-lea plan cincinal iranian va fi construită o linie de cale ferată lungă de 6 000 km, ca va lega Ispahanul de Shiraz.

● Creierul își dezvăluie tainele. Specialiștii americani au reușit să măsoare lungimea totală a rețelei de vase capilare ca și diametrul de 5-8 microni: 560 000 metri.

● Computerele electronice ale Universității Harvard prezii în următorii 30 de ani Statele Unite vor cheltui 210 miliarde dolari în lupta contra poluării aerului și a apei. De reținut în că bugetul federal american este în prezent de 135 miliarde dolari.

● 200 000 autoturisme „Moskvici” va produce anual un complex construit cu ajutorul specialiștilor francezi pe linia uzina de automobile de mic litraj din Moscova.

CRONICA DE TREI SECADE

Cercetările d-nei Quant (I)

Dacă-ri fi s-o credem pe d-na Plunket Green — cunoscută și sub numele de Mary Quant, căreia regina Elisabeta i-a conferit titlul de comandor al Ordinului Imperiului — specialistă în problemele chipului omenesc, fața femeii poate avea o geometrie variabilă. Așa cum în aeronautică se lucrează asiduu la perfecționarea geometriei variabile a aripilor de avion, Mary Quant studiază din 1966 unghiulația fizionomiilor feminine, convinsă că prin jocul farfurilor închise și deschise, prin machierea în «umbre și lumini», prin fel de fel de farmece și artificii doamnelor își pot prezenta soarelui și domnilor același chip în chipuri diferite. Nu începe îndoială — cercetările d-nei Quant răspund unei probleme arzătoare. Se știe cîți bărbați s-au plins de-a lungul timpului că femeile nu prezintă un chip suficient de variabil. Brassens o zicea de-a-juns de brutal: «Nu-i de loc o sine-

cură să-ți văd zilnic nasul pe figură». Acum, prin aeronautica aplicată a d-nei Quant, să sperăm că dimineața ni se va înfățișa o altă unghiulație facială decît aceea de pe gură. De mult așteptam ca sprîncelele să nu mai facă monotonul unghi ascuțit față de pleoape — în clișeele acelea de indignare... Poate că și nasul nu va mai cădea plicticos de perpendicular pe gură. Poate că un unghi de 120 de grade între nas și buze va însemna ceva nou în viața fiecăruia, dacă nu în viața oamenirii, cum se zice că a reprezentat odată nasul unei doamne din Egipt. Să-i dăm crezare d-nei Quant; poate că merită...

Cercetările d-nei Quant (II)

Dar ce facem cu surisul? Căci înainte de a fi o mască pe care-și fabrică umbre

și lumini, omul e un animal care știe să surîdă în fața lumii; nici un alt animal nu știe să surîdă. Jururi, farduri, creme sînt în acest domeniu neputincioase, ele nu pot confecționa un suris adevărat; problema e de ordin interior și în interior se știe că nu facem geometrie — nici variabilă, nici invariabilă; și totuși în ultima vreme, invariabil, cei care au curajul să privească atent printre frunze, ziare, ape și hipopotami constată că atîtea și atîtea zîmbete omenesci mor monotone, în cîteva secunde, ca razele unui soare de toamnă. Singura geometrie variabilă a acestor zîmbete chinute e rînjetul — sarcastic, dureros, hiroshimic. Se poate schimba ceva în domeniul acesta? D-na Quant nu se ocupă cu această problemă, și o înțeleg. Dar omul e singura viețuitoare care cunoaște cărările în jungla speranței, acolo unde surisul e un straniu bob de uraniu ascuns sub ferigi și liane de idei, confundat de atîtea ori cu fraga, cu mura...

Radu COSAȘU

carte

● Recenzind cartea de poeme a lui Ion Bănuță, **Olimp diavolului**, Aurel Martin găsește câteva fericele formulări critice. Astfel «diavolul» poetului e «metafora omului neliniștit... Ion Bănuță reinterpretează vechi motive (mai ales biblice), schimbă raporturile îndătinat... Dumnezeu devine într-un atare context o proiecție subiectivă, încărcată nu de valori pozitive ci malefice, diavolul, proiecție și el subiectiv, cu rosturi nu negative ci benefice...», iar poetul... un demiurg ce refuză divinității, ridiculizînd-o din perspectivă violent ateistă, orice aură și orice funcție proumană (Gazeta literară nr. 20).

● 15 poeți de Mircea Tomuș. Aprecieri critice pertinente, strîns aplicate la obiect. Terminînd cartea, cititorul rămîne cu citeva clare și definitorii judecăți de valoare asupra unor piscuri ale liricii românești (Editura pentru literatură).

● Istoricul și profesorul universitar Constantin C. Giurescu a dat la iveală o nouă lucrare: **Istoricul orașului Brăila** — din cele mai vechi timpuri pînă astăzi (Editura științifică).

● Un frumos popas liric oferă **Antologia poeziei simboliste românești**, alcătuită de o avizată cercetătoare a momentului poetic respectiv: Lidia Bote. Antologia are, printre altele, meritul de a reduce în atenția cititorilor numele unor poeți uitați sau puțin cunoscuți. Ne gândim, de pildă, la acel sensibil și deosebit de înzestrat poet stins la 20 de ani: D. Iacobescu (Editura pentru literatură).

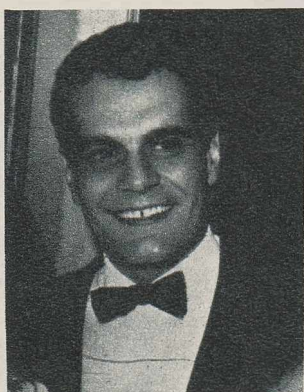
● O carte cu caracter de excepție la Editura Academiei Republicii Socialiste România: **Materiale pentru o istoriologie umană** de N. Iorga (fragmente inedite publicate de Liliana N. Iorga. Cuvînt înainte de D.M. Pippidi). Cartea aceasta frumos tipărită, care conține note și însemnări pentru o istorie a umanității vast proiectată, are și insolita calitate de a ne introduce cît de cît în uriașul laborator de muncă și creație al inegalabilului nostru cărturar.

cinema

● **Ultima noapte a copilăriei.** O producție a Studioului cinematografic București. Desprinderea de adolescență, strădania de a-și asuma primele răspunderi sînt observate de un cineast sever cu sine însuși și cu filmul ca atare: Savel Stioopul. Scenariul aparține lui D. Carabăț. Imaginea, cu deosebite valori expresive, este semnată de Ion Anton, iar muzica de H. Maiorovic. Interpreți: Liviu Tudan, Irina Gărdescu, Anton Tauf, Cornel Gurită, Silvia Bădescu, Vincențiu Grigorescu, Vera Petrescu, Alina Ciurdăreanu, Constantin Diplan.

● **Căderea Imperiului roman.**

Omar Sharif

Anthony Mann, vigurosul maestru al westernului (Cimarron), onorează superproducția, pe ale cărei vaste spații se desfășoară spectaculos. În distribuție nume răsunătoare: Sophia Loren, Stephen Boyd, Alec Guinness, James Mason, Christopher Plummer, Mel Ferrer, Omar Sharif.

● **Iadul sfărîmat.** O acțiune dramatică, presărată cu confuzii voite dar nu îndeajuns de abil «voite». O încercare timidă de a propune o tipologie a omului în pericol. Regie — Ivan Lukinski, după un scenariu al dramaturgului sovietic Afanasi Salinski. În distribuție: Ghenadi Bortnikov, N. Skorobogatov, S. Iakovlev, A. Novikov.

● Marina Vlady și Françoise Arnoul sînt parteneri în filmul «Timpul de a trăi», pe care-l realizează regizorul Paul Bernard după cartea lui André Remacle.

disc

● **Gigi Marga** continuă seria înregistrărilor ei cu două piese franțuzești, «Les filles de mon pays» și «Tout le long de l'année», și două englezești, «These boots are made for walking» și «Strangers in the night». De astă dată traducerea titlurilor o veți găsi chiar și pe mapa discului (45-EDC-924).

● **Margareta Pislaru și Dan Spătaru** într-un disc cvasidocumentar (cu repertoriul prezentat la Varadero — Cuba), apar împreună (atît în fotografia de pe mapă cît și pe «bandă») (EDC-956).

● **Anda Călugăreanu** imprimă celebra «Bang, bang» a lui Sony Bonno, succes mondial (ce-i drept, nu în versiunea lui M. Dumbravă, ca pe discul de mai sus). După cîte știm, Anda Călugăreanu cunoaște atît de bine franțuzește încît putea să ne «zică» și textul original. Tot pe acest disc a imprimat și «N-am noroc» de Cristinoiu (45-EDC-957).

● **Georgeta Mihălache** cîntă, pe versuri de Aurelian Udriște, șlagăre mondiale de Colonello, Toang-Mogol, Panzeri-Colonello și Polito-Del Monaco (45-EDC-947).

● **Jenny Luna și orchestrele Morriconi și Enrico** intra interpretează repertoriu italian de confecție recentă. Bine face, deoarece cîntă bine (45-EDC-950).

muzică

● Un vechi prieten al melomanilor bucureșteni, **Carlo Zecchi**, se află din nou în Capitală în dublă calitate de pianist și dirijor. După un concert de sonate pentru violoncel și pian în care l-a acompaniat pe Radu Aldulescu, distinsul muzician italian va apărea la pupitrul dirijorial al Filarmonicii într-un program căruia i-am da calificativul «plăcut»: Simfonia nr. 96 «Miracolul» de Haydn, Concertul pentru violoncel și orchestră de Boccherini (solist tot **Radu Aldulescu**), Serenada nr. 4 în Re major K.V. 203 de Mozart (25 mai, sala Ateneu).

● Polifonismul preclasic ascunde încă multe comori necunoscute publicului nostru. Cu atît mai laudabilă ni se pare inițiativa Filarmonicii «George Enescu» de a prezenta un program de prime audiții din Monteverdi, Schütz și Haendel. Își dau concursul, în afara formației instrumentale corespondente și a corului Filarmonicii, solistele vocale **Emilia Petrescu, Martha Kessler** și dirijorul **D. Botez**.

● După o minuțioasă și multilaterală pregătire, Teatrul de operă a adus pe scenă celebrul musical «My fair lady» de Alan Jay Lerner (libret) și Fr. Löwe (muzica), după nu mai puțin celebra comedie «Pygmalion» a lui G.B. Shaw. Spectacolul bucureștean, un incontestabil succes, marchează un serios pas înainte în activitatea artistică a teatrului de pe Splai. Au concurat

Cleopatra Melidoneanu

la aceasta mulți factori, din care cităm: regia lui Ion Dacian (nu mai puțin izbutit și ca interpret), coregrafia — element major al spectacolului — aparținînd oaspetelui englez Michel Boyle, scenografia (St. Norris), costumația (Elena Agapie-Stancu), conducerea muzicală (Liviu Cavassi) și, bineînțeles, interpreții — actori, cîntăreți, balerini — din care cităm în mod special pe: Cleopatra Melidoneanu, Tamara Buciuceanu, Denise Vrancea, Nae Roman, George Groner, Eugen Finățeanu, Cristina Dan, Victor Vlase.

● O știre-surpriză pentru iubitorii muzicii ușoare: turneul în țara noastră a unui ansamblu japonez al genului, alcătuit dintr-un excelent cvartet vocal bărbătesc, «The Royal Knights» (toți patru sînt absolvenți ai Academiei de muzică din Tokyo), cvartetul instrumental «Kanno» și solista vocală Leiko Hayakawa (31 mai, 1, 2 și 3 iunie, la București — Sala Palatului; 4 și 5 iunie la Cluj; 7 și 8 iunie la Constanța).

plastică

● Actuala expoziție de la Dalles care reunește lucrări ale studenților de la institutele de arte plastice din Cluj, Iași, București etc. este un test al posibilităților, talentului și inteligenței unei generații de noi creatori care forțează porțile afirmării. În domeniul tapiseriei (cercul de la Cluj) sau în cel al artelor decorative (lucrările bucureștenilor) incertitudinile sînt aproape risipite, la fel cum în lucrările de pictură putem observa o briză lirică mai pură, mai interioară și citeva nume care ar putea fi tot atîtea certitudini dacă nu cumva, grăbiți, vor eșua în accidente mimării (F. Vlaga — «Țineți minte numărul»; Z. Dumitrescu — «Mult frig și întuneric»; Ion Dreptu — «Scară»; V. Timofte — «Medieval» etc.).

● **Mircea Ionescu** — pictură. Lucrările lui M. Ionescu sînt înainte de toate comunicări sau amintiri vizuale cărora nu trebuie să le căutăm anume referințe. Sînt imagini dintr-o posibilă lume metaforică, semne plastice ordonate după o dinamică interioară, cu tensiuni cromatice, care-l pot încadra pe artist în curentul devenit de acum clasic și stabilizat, denumit action painting (bd. Magheru 20).

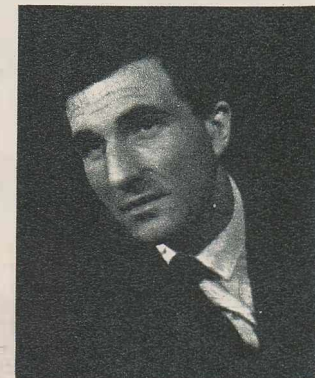
● **Valentina Boștină** — sculptură. Rivnind spre echilibru, măsură și armonie, lucrările artistei sînt apolinice, departe de zguduiriile inconformiste. Un univers al femeii în cele mai delicate ipostaze, o căutare permanentă a sensurilor mișcării plastice, a unei care dă grație, beatitudine și mulțumire, o încercare de a smulge pietrei incantații hedonice (Casa ziarștilor).

● **Arta optică (opart)** și cea cinetică au fervenți adepți la Timișoara, unde un grup de cîțiva tineri o promovează cu consecvență. În aceste săptămîni ei expun la Bucu-

rești (sala Kalinderu). Ștefan Bertalan (n. 1930), Roman Cotoșman (n. 1935), Constantin Flondor-Străinu (n. 1936) expun lucrări care prin structuri suprapuse, prin compoziții geometrice puse în evidență de ecrane sau prin efecte de lumină proiectate pe o suprafață de sticlă creează un joc optic adesea fascinant. Construcțiile aritmetice ale lui Sayler Dietrich (n. 1939) sînt mai aproape de grafică, dar ele se ordonează, se compun sau se recompun după legi geometrice pure și dinamice, joc de alb și negru. Zoitan Molnar (n. 1937), cu guașele sale, se înscrie și el în același domeniu al căutării unor sensuri mișcării formelor. Lucrările grupului timișorean solicită în primul rînd retina.

teatru

● Eveniment teatral: **Nepotul lui Rameau de Diderot** (în excelența versiune scenică a lui Gelu Naum) la Teatrul «Bulandra». Regizorul David Esrig a realizat un spectacol de înaltă ținută artistică, elevat, sondînd cu maturitate sensurile filozofice ale textului prezentat într-o ingenioasă și captivantă haină scenică (I. Popescu-Udriște și ing. Dan Manolescu). Doi interpreți, două creații: Gh. Dinică (Nepotul), Marin Moraru (Diderot). Succes de prestigiu!

Gh. Dinică

● Trei debuturi în cadrul «Ateierului '68» al Teatrului «C.I. Notara». I. Naghiu e autorul spiritualei piese **Celuloid**, realizată însă scenic, din păcate, mediocru. Leonida Teodorescu semnează o mică dramă poetică, **Frunze galbene pe acoperișul ud**, inscenată cu sensibilitate de un regizor debutant: Geo Berechet. Cea de-a treia piesă, **Să nu vorbim de Bibi**, un crochiu pe teme ale teatrului absurd, a fost inscenată cu multă vervă comică de alt director de scenă debutant, O. Greavu. Bună inițiativă de stimulare a creației originale, ce s-ar cere imitată...

● Agatha Christie, «decana» literaturii de aventuri, își face... debutul în țara noastră cu o piesă ce a înregistrat la Londra un record absolut de public: **Cursa de șoareci**. La secția română a Teatrului de stat din Tg. Mureș, G. Harag a folosit în spectacol pe actorii: Ileana Dunăreanu, Lili Mihăilescu, Eva Borbath, Căzimir Tănase, Florin Crăciunescu, Victor Strengam, Viorel Comănici, Mihai Gingulescu.

● **Regina de Navarra** a lui Eugène Scribe a poposit și la Teatrul de stat din Brașov, în regia lui Ernest Ban, cu: Ion Jugureanu, C. Voinea-Delast, Dan Săndulescu, Ruxandra Tințu, Zoe Maria Albani.

● Pentru stagiunea estivală în Capitală se anunță un capitol inedit: trei spectacole de sunet și lumină realizate de trei tineri regizori în ambianța muzeelor Storc, Zambaccian și Minovici. Fuziunea artei plastice cu arta spectacolului va oferi, desigur, reprezentații nu numai obișnuite dar, sperăm, și valoroase.

televiziune

Rubricile închinete filmului, muzicii ușoare și fotbalului constituie principalele atracții ale programului acestei săptămîni; mai reduse numeric sînt emisiunile de teatru. În rest, lucrurile obișnuite.

DUMINICĂ 26 MAI. Cam ce-nușiu program pentru o zi în care divertismentul ar trebui să predomine. Desprindem: recitalul apreciatului solist de muzică ușoară Constantin Drăghici (20.50) ● și filmul (vechi dar bun) «Fetele din piața Spaniei», cu Lucia Bosé (21.25).

LUNI 27 MAI. Urmărim cu interes evoluția tinerii dar pretentioasei rubrici **Teleuniversitate**. Maria Preduț și Ion Petru prezintă azi tema «Geneza omului și a culturii» (20.45) ● Filmul «Vulturii zboară devreme» se adresează, dacă nu ne înșelăm, copiilor de vîrstă școlară. Și atunci, cum de a fost programat la o oră atît de nepotrivită? (21.20)

MARȚI 28 MAI. Seară de teatru: «Școala birfelilor» de R.B. Sheridan, traducere și adaptare de Alecu Popovici, în interpretarea actorilor Naționalului clujean (20.45).

MIERCURI 29 MAI. Un meci mare: Manchester United-Benfica Lisabona, în finala Cupei campionilor europeni la fotbal (20.40) ● Muzica ușoară — obiectul unei transmisii «în direct» de la restaurantul «Pescăruș»: Roxana Matei și Norocel Dimitriu.

JOI 30 MAI. Programul I: «The Shadows» (Anglia) la **Parada vedetelor** (22.20) ● Programul II: Concertul orchestrei de studio a RTV cuprinde selecțiuni din opera «Gioconda» de Ponchielli, cu concursul solistilor de la Opera Română: Maria Sălătaru, Mihaela Botez, Ludovic Spiess, Octav Enigărescu, Nicolae Flore (21.15).

VINERI 31 MAI. Reține atenția subiectul **Studioului muzical**: Niccolò Paganini, diabolicul maestru al arcușului (20.20) ● La rubrica **Dialog despre cultură** criticul Al. Oprea ne invită la o discuție cu tema «Specificul național în literatură și artă» (20.40) ● «Cazul Paradine» este un film semnat de Alfred Hitchcock și, în consecință, nu mai are nevoie de recomandare. Și dacă mai adăugăm că e cu Gregory Peck, Charles Laughton și Alida Vali... (21.15).

SÎMBĂTA 1 Iunie. Sărbătorea celor mici este onorată de TV cu emisiunea **Lumea copiilor** care promite fantezie, umor, muzică, veselie (20.00) ● Cîteva nume de rezonanță la emisiunea muzical-cinematografică **Intermezzo**: Magda lancarescu, Elena Cernei, Valentin Teodorian, Valentin Loghin, Magdalena Popa, Elena Dacian, Amato Chelulescu, Sergiu Stefanski etc. (22.30) ● Programul cu săptămîni se încheie exploziv cu recitalul filmat **Rita Pavone** (23.15).

pronosport

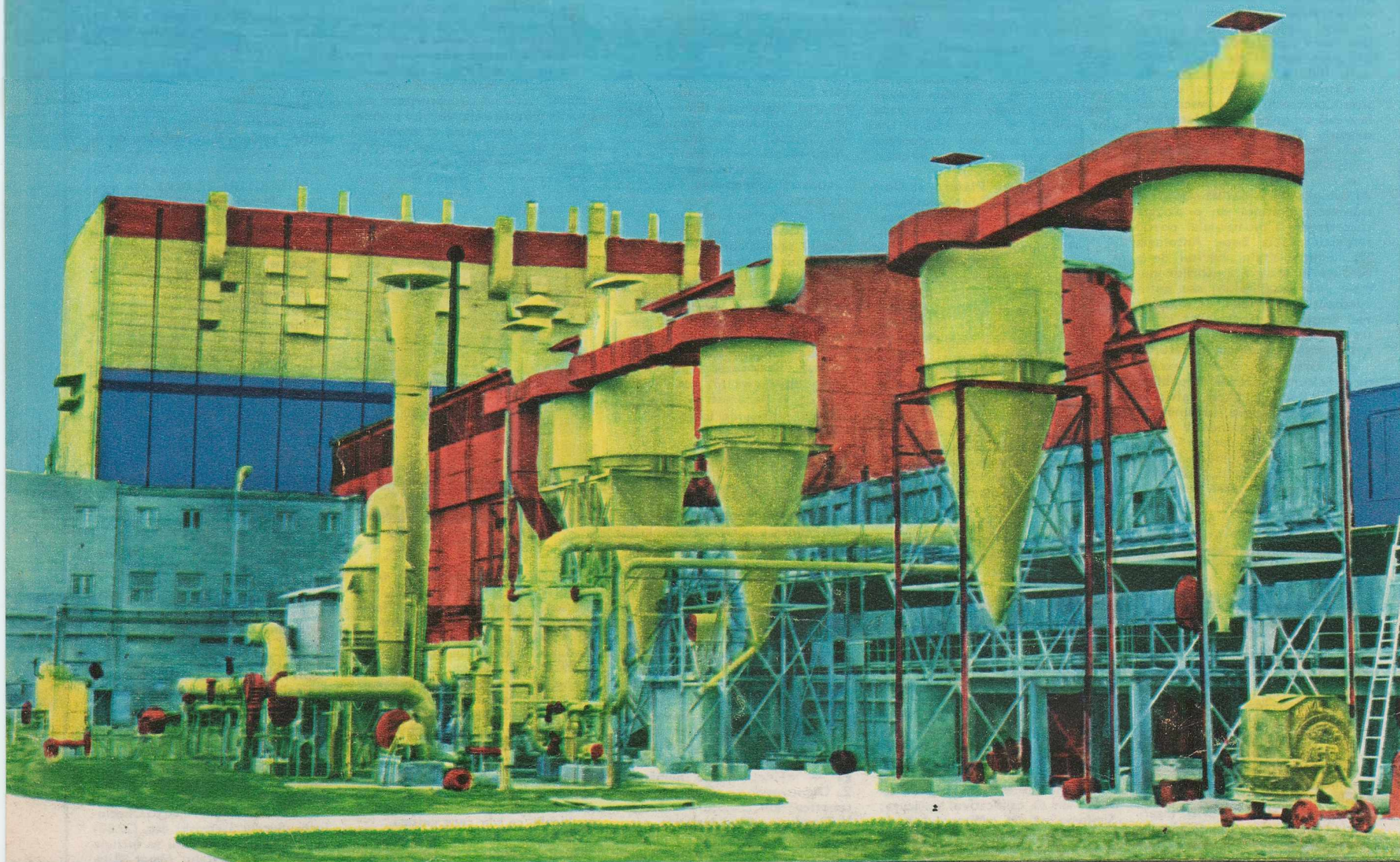
Pronosticul antrenorului TITUS OZON la concursul pronosport nr. 21 din 26 mai 1968

I. F.C. Argeș-Petrolul	1
II. «U» Craiova-U.T.A.	1
III. Farul-Progresul	1
IV. Steagul roșu-Rapid	x
V. Jiu-Dinamo Bacău	1
VI. Poiana-Portul Constanța	1
VII. Chimia Sv.-Polit. Buc.	1
VIII. Ceahlăul-Metalul Buc.	x
IX. Chimia Rm.V.-Polit. Gal.	x
X. A.S. Cugir-Crisul	x
XI. Polit. Tim.-Minerul B.M.	1
XII. Olimpia-C.F.R. Arad	1
XIII. Gaz metan-C.F.R. Timișoara	1

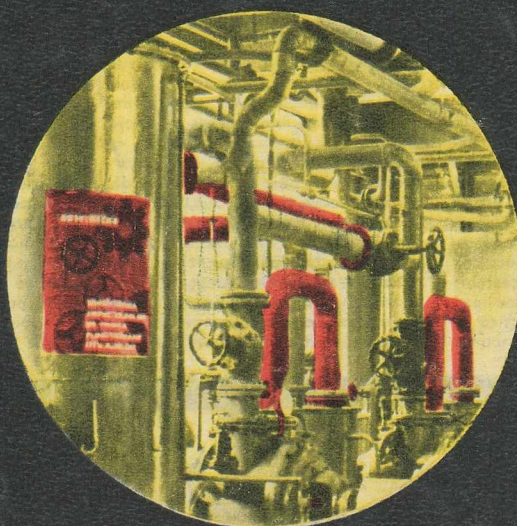

COMBINATUL CHIMIC TIRNAVENI

PRODUCE:

● Sodă caustică soluție ● Sodă caustică solidă ● Acid clorhidric ● Clor lichid ● Hipoclorit de sodiu ● Clorură de calciu calcinată ● Clorură de calciu hidratată ● Clorură de calciu topită ● Oxigen ● Hidrogen ● Carbid ● Alumină hidratată 40% Al_2O_3 ● Samotă din argile refractare ● Bicromat de sodiu ● Bicromat de potasiu

● Sulfat de sodiu tehnic anhidric ● Anhidridă cromică ● Acid sulfuric ● Sulfat de aluminiu tip I, II, III, IV ● Sulfoaluminat de calciu ● Alun de amoniu ● Sulfat de sodiu farmaceutic ● Sulfat cromic ● Policlorură de vinil ● Clorură de vinilidon ● Hirtie foto Arfo ● Plăci faianță ● Produse din gresie ceramică.